

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ «СВИТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я»

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2015 рік

№ 12 (293)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

З Новим роком та Різдвом, УКРАЇНЦІ!

Важким і випробувальним був для України 2015 рік. Чи прожили його гідно всі українці? Очевидно, ті хто робив все для перемоги та кращої долі Вітчизни, заслуговують і на похвалу, і на віру в краще. Байдужим і тим більш ворожим, як то кажуть, Бог суддя. Наш щомісячник протягом цього складного року як міг допомагав здобувати мир в Україні. І в певній мірі заключним акордом такої діяльності стало проведення для поранених бійців АТО новорічного концерту в дніпропетровському базовому госпіталі Збройних Сил України. Фоторепортаж з цієї події на кольоровій вклейці цього номера.

А на світліні один з організаторів новорічної імпрези, талановитий композитор і виконавець Владзімеж Забара, під час свого виступу.

**УКРАЇНО,
ти моя
молитва...**

Василь Симоненко

**З
Б
І
Р
Н
И
К**

НОВОРІЧНИЙ ЧАС

У нічний казковий час
Рік Новий прийшов до нас,
Він приніс свої вітання
І найкращі побажання -
І людині, і родині,
І матусі-Україні!

Юля Турчина

«БОРИСТЕН» – літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник

Шеф-редактор Фідель СУХОНИС

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

ІВАНЕНКО Валентин Васильович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.

СВІТЛЕНКО Сергій Іванович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.

ШВИДЬКО Ганна Кирилівна – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

УДОД Олександр Андрійович – завідувач відділу історіографії Інституту історії України НАН України, доктор історичних наук, професор.

ВАСИЛЕНКО Віталій Олександрович – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

ПОПОВСЬКИЙ Анатолій Михайлович – Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.

ДЕМЧЕНКО Володимир Дмитрович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.

ЗАВЕРТАЛЮК Нінель Іванівна – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.

ТРЕТЯК Олексій Анатолійович, завідувач кафедри політології, доктор політичних наук, доцент.

КРИВОШЕЇН Віталій Володимирович, завідувач кафедри соціології, доктор політичних наук, професор.

СЕРГЕСВ Вячеслав Сергійович, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент.

ПОПОВА Ірина Степанівна, декан факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, доктор філологічних наук, професор.

ТОКОВЕНКО Олександр Сергійович – Дніпропетровський національний університет, декан соціально-гуманітарного факультету суспільних наук та міжнародних відносин, доктор філософських наук, професор, голова спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.

ТЕРЕЩЕНКО Алла Костянтинівна – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

СТЕПОВИК Дмитро Власович – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

ГРИЦА Софія Йосипівна – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

НАЙДЕН Олександр Семенович – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.

КИТОВА Світлана Андріївна – Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.

ШЕJKO Василь Миколайович – Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.

КУЦІРИНА – коректор.

Представництва редакції:
Україна: Володимир Барна, вул. Банкова, 2, 01024, м. Київ, тел. 066-6243231
США: Bahriany Foundation, INC 19669 Villa Rosa Loop Fort Myers, FL., 33967 USA.
3 релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;
Канада: Mr. N. Vorotilenko, 9424 173 Str., Edmonton, AB, T5T3K8, Canada;
Румунія: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7, Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
Бразилія: Wira SELANSKI, Rua General Glicerio, 400 apt. 701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brasil, Telefax: (00-55-21) 2557-5517;
Австралія: Mr. Fedir Habelko S. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia - 3046 T.& Fax: 03. 93061997;
Ізраїль: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/I, Lod, Israel;
Польща: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska;
Кольпортер на США та Мексику: Ilarion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N.J. 07059
Франція: Madam Annie Daubenton, Paris, desproches@gmail.com

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.

Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.

Адреса: журналу «Бористен», вул. Телівізійна, 3,

49010, Дніпропетровськ—10, Україна

Телефони: 050-340-28-27, (056) 713-52-58.

E-mail: fidselkhonis@gmail.com

Наша веб-сторінка: www.borysten.com

Читайте нас на facebook за

адресою: <https://www.facebook.com/borysteninfo>

Серія KB, реєстр, номер 16084-4556 ПР Рік видання двадцять третій.

Формат 60/84/8, друк офсетний.

Умов друк. арк. 4,65. Тираж 1500.

Друк ФОП Борисенко О.Л. Свідоцтво ДК № 4966 від 25.08.2015

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

В Дніпропетровську міську раду,
меру Дніпропетровська Борису Філатову,
голови комісії міськради по переіменуванню міста
пр. К.Маркса, 75, м. Дніпропетровськ, 49000

Шановні панове!

Прийшов час звільнитися нам від довготривалої звички називати рідне місто іменем, де його друга половина - ...петровськ - політико-ідеологічний гандж, який нідочого уже і нам, і нашим нащадкам.

Гірко, дуже прикро, що до цього часу земляки-посадовці так і не спромоглися придумати нове логічне ім'я, якого заслуговує наш славетний мегаполіс. І йде до того, що за нас його по закону придумав Верховна Рада. А всім нам на роки буде образливо, якщо так трапиться. Все це мене спонукало долучитись до цієї проблеми. І я пропоную два варіанта назви для нашого славного міста.

Перший. Сьогодні загальновідомо в світі що у великій мірі вирішальну роль в зупинці російської агресії на Сході відіграло саме місто на Дніпрі. Саме наші земляки: добровольці, волонтери, медики, просто не байдужі

громадяни зупинили фашиста Путіна в межах нинішніх квазіутворень ДНР та ЛНР. Позаяк наше місто подарувало мир не лише Україні, а з огляду на агресивність Росії, Європі, а, можливо, й світу. А тому я пропоную наш мегаполіс назвати Миродар.

Другий варіант – Злагодин. Фонетично така назва перегукується з такими відомими іменами

українських міст як Чигирин – гетьманська столиця, Лебедин та деякі інші. Та головне наше поселення по суті заслуговує на таку назву, бо могутні громади, які мешкають тут: українська, єврейська, польська, грецька, вірменська, азербайджанська завжди жили і живуть й будемо певні будуть жити в злагоді.

З належною пошаною

Анатолій Сухоніс,

Заслужений ветеран ракетно-космічного

КБ «Південне»

ЗМІСТ

2 ст. - Тиждень МАТЕМАТИКИ пройшов у МАРГАНЕЦЬКІЙ ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛИ № 11; Святий МИКОЛАЙ із чарівної скриньки дарує гостинці кожній дитинці

3 ст. - 3 нагоди ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ ПРАВА ВІДБУЛИСЯ ЗМАГАННЯ СЕРЕД УЧНІВ 12 ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ; ТОЛЕРАНТНІСТЬ ОЧИМА ДІТЕЙ: ПАВЛОГРАДЦІ СТАЛИ ПРИЗЕРАМИ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ

4 ст. - СТРИЖКИ, УКЛАДКИ, КУЧЕРІ ТА ПЛЕТІННЯ: ЮНІ КРИВОРІЗЬКІ ПЕРУКАРІ СТАЛИ ПЕРЕМОЖЦЯМИ ВІДБІРКОВОГО ЧЕМПІОНАТУ КРАЇНИ; ВІКНО В ЄВРОПУ: УЧНІВ КРИВОРІЗЬКОЇ ШКОЛИ ЕКЗАМЕНУЮТЬ НІМЦІ

5 ст. - 60 вчителів ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ хочуть стати агентами змін; 3D-сканер та гдрогель для руйнування пестицидів: школярі ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ розробили нові пристрої; ШКОЛЯРІВ ІЗ СІМЕЙ-ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ І УЧАСНИКІВ АТО НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ БЕЗКОШТОВНО БУДУТЬ ГОТУВАТИ ДО ЗНО

6 ст. - ПРО ЖИТТЯ ВІЧНЕ

7 ст. - ПЕДАГОГІЧНА ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК ПРОФЕСІЙНО ВАЖЛИВА ЯКІСТЬ УЧИТЕЛЯ

8 ст. - УНІВЕРСИТЕТ ЗНАЙОМИТЬ СТУДЕНТІВ З ПРАЦЕДАВЦЯМИ

9 ст. - День ПЕРШОКУРСНИКА: давні традиції та нові ідеї

10 ст. - Відеолекція Посла ЄС в Україні для студентів ДНУ; Студент ДНУ – чемпіон Європи з плавання!

11 ст. - ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ВИЗНАННЯ МОЛОДОЇ НАУКОВОЇ ГЕНЕРАЦІЇ; ТОЖ СТРИЧАЙМО РІЗДВО НАШЕ – РІЗДВО СВІТЛА Й ВОЛІ, ЩОБ УКРАЇНЦІ БУЛИ ЗАВЖДИ ЩАСЛИВІ Й ЗДОРОВІ!

12 ст. - ВЕЛІННЯ ЧАСУ

13 ст. - СТУДЕНТИ ДНУ – ПЕРЕМОЖЦІ МІЖВУЗІВСЬКИХ ДЕБАТІВ ІЗ ПРАВ ЛЮДИНИ

14 ст. - НЕ КАЗКА

15 ст. - «НАШІ ПЕРЕКЛАДИ»

16 ст. - ЗАПИСКИ УКРАЇНСЬКОГО ШКОЛЯРА

17 ст. - ЛИЦАРІ ЗВИТЯГІ

20 ст. - «УКРАЇНА ВЦІЛІЛА, БО СМІЯЛАСЬ»

21 ст. - УКРАЇНСЬКІ ВАРЕНИКИ ОПАНУВАЛИ СВІТ; «ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ»

22 ст. - СОЛОМІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА - ВИДАТНА СВІТОВА СПІВАЧКА

23 ст. - ОЙ ЧИ ЖИВІ ЧИ ЗДОРОВІ ВСІ РОДИЧІ ГАРБУЗОВІ!

25 ст. - ПРОБЛЕМИ СЕЛЯН ХЛІБОРОБІВ В УКРАЇНІ

26 ст. - ЗНАМЕНИТИЙ ПЕРСТЕНЬ ЯРОСЛАВА МУДРОГО

28 ст. - «НА КОНКУРС ІВАНА ТА МАРУСИ ГНИП»

30 ст. - «НАШІ ПЕРЕКЛАДИ» СЕРГІЙ ДЗЮБА

31 ст. - Поміч ТУМ «ПРОСВІТІ» в Україні

32 ст. - «УКРАЇНСЬКИЙ ДОНБАС»

33 ст. - СЕРГІЙ ПРОКОФ'ЄВ: «МОЯ СПРАВЖНЯ БАТЬКІВЩИНА - УКРАЇНА»

35 ст. - «ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ»

36 ст. - ЛИЦАРІ УКРАЇНСЬКОГО ЕТНОСУ

Тиждень математики пройшов у Марганецькій загальноосвітній школі № 11

У Марганецькій ЗОШ № 11 школі тиждень математики для учнів 1-4х класів.

Протягом тематичного тижня на учнів чекала мандрівка, в яку усіх запросила вчитель початкових класів Шамрай Ніна Валентинівна. Діти знайомилися з творчістю американської художниці Сієни Моріс. Її оригінальні картини – це нагромадження чисел від 1 до 12. Художниця малює числами. Для цієї техніки вона винайшла власну назву – numberism (числізм). Учні мали можливість створити свою оригінальну картину в цій техніці.

Наступним не менш захоплюючим заходом була виставка робіт «Цифра в мозаїці», де кожен учасник міг проявити свої творчі здібності, фантазію. Для виконання своєї роботи діти використовували несподівані матеріали: кру-

пи, каву, насіння, блискітки тощо.

А завершився тиждень розважальною грою «Математична веселка». На якій учні мали змогу переконатися, що її Величність МАТЕМАТИКА буває різною – веселою і мудрою, таємничою і чарівною, пристрасною і поміркованою. На різноманітних станціях діти грали в ігри, співали пісні про геометричні фігури, складали величезний танграм, створювали аплікацію з паперу і малюнки з сірників, змагалися в спритності на спортивній станції, веселилися разом з учителями на гумористичній станції і звичайно розгадували закодане послання. А нагородою за старання стали солодкі призи для всіх учасників гри.

За інф. ДОН ДОДА

«ОБЛАСНЕ СВЯТО ЧИТАЦЬКИХ ТАЛАНТІВ»

Святий Миколай із чарівної скриньки дарує гостинці кожній дитинці

Серед чарівних зимових свят одним з найулюбленіших для дітей є День святого Миколая. Саме в цей день в Дніпропетровській обласній дитячій бібліотеці відбулось обласне свято читачьких талантів «Святий Миколай із чарівної скриньки дарує гостинці кожній дитинці», яке ще мало сучасну назву «Hobby-Fest-2015».

В головну дитячу бібліотеку області завітали діти з міст і районів Дніпропетровщини. Кожен – активний читач своєї бібліотеки для дітей та має певний талант. У цьому переконались всі присутні в святковій залі, коли дивились й слухали захоплюючі виступи дітей-учасників: пісні, танці, гуморески, вірші, легенди та притчі, музичні п'єси на фортепіано і кларнеті. На дітей чекали святкові сюрпризи: казкові герої Несміяна і Королева, відео-презентації і, звичайно, подарунки від Святого Миколая: гарні

книги та солодощі.

У цей день були запрошені благодійники, які опікуються не тільки нашою бібліотекою, а й дитячими бібліотеками області. Співка жінок м. Дніпропетровська та Дніпропетровської області, Фонд підтримки соціально незахищених дітей (голова – Тальян В.В., та Бойко В.М. – виконавчий директор), які передали для області 34 примірники книги «Українські народні казки. Книга 35. Казки Наддніпрянщини». Дитячі письменниці Заржицька Е.І. та Дев'ятко Н.В. подарували читачам свої останні твори, Колядинська Т.А., журналіст – книги з своєї домашньої бібліотеки.

Протягом зимових свят і канікул на відвідувачів чекають цікаві бібліотечні заходи.

Наталія Резніченко

3 нагоди Всеукраїнського тижня права відбулися змагання серед учнів 12 професійно-технічних навчальних закладів Дніпропетровщини

На базі Дніпропетровського регіонального центру професійно-технічної освіти відбулися інтелектуальні змагання «Правовий олімп». Змагання проходили в рамках Всеукраїнського тижня права. Були організовані департаментом освіти і науки ОДА спільно з молодіжною превенцією Дніпропетровського відділу поліції Дніпропетровська. В них прийняли участь 12 команд з професійно-технічних навчальних закладів Дніпропетровська.

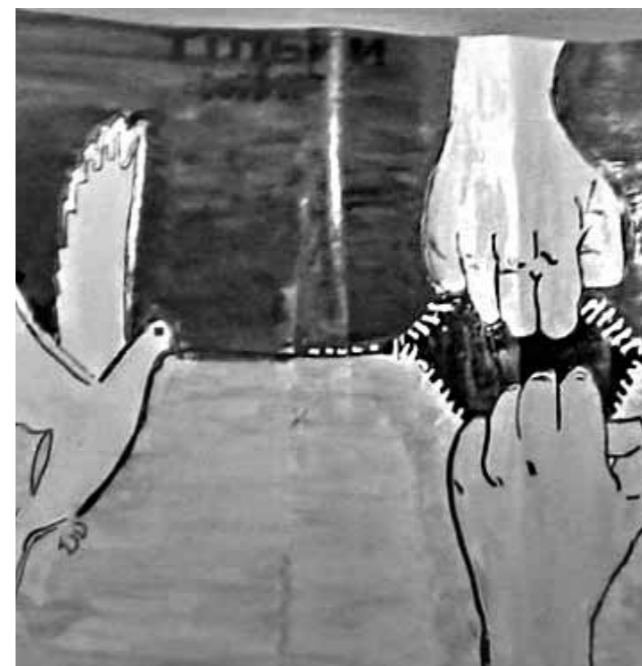
Змагання проводяться щороку з метою підвищення рівня правової освіти учнів та формування правової свідомості молоді. Цього року у них прийняли участь 60 учнів з 12 ПТНЗ, по 5 учнів від кожного закладу. Готуватися до змагань разом зі своїми викладачами з правових дисциплін хлопці та дівчата починають ще з вересня.

На відміну від минулого року, коли учні давали письмові відповіді на тестові запитання, цього разу – вони відповідали усно. Це дало їм змогу проявити себе більш активно та показати високий рівень знань. Питання були найрізноманітніші: від трудового права і до виборчого законодавства.

У результаті змагань перше місце посіла команда Придніпровського професійного ліцею. Друге місце зайняли учні професійно-технічного училища № 6. На третьому опинилася молодь з вищого професійного училища № 55. Переможці були нагороджені грамотами та солодкими подарунками. Також, всі учасники були нагороджені грамотами за активну участь.

За інф. ДОН ДОДА

Толерантність очима дітей: павлоградці стали призерами Всеукраїнського конкурсу

таке гасло Всеукраїнського конкурсу. У ньому брали участь хлопці та дівчат від 5 до 18 років. У своїх малюнках та фото вони могли зобразити будь-який сюжет на тему терпимості до людей з іншим світоглядом, поваги до різних традицій та відмінних точок зору.

Роботи треба було завантажити в електронному форматі на сайті tolerancefilmfest.org.ua. За кількістю голосів і визначили переможців! Серед кращих – і школярі Дніпропетровщини.

13-річний Дмитро Новокрестов, учень Павлоградської школи №5, зобразив український прапор, який намагаються розірвати навпіл дві руки. Та білий голуб, наче благає схаменитися з арами миру. Робота так і називається – «Тільки мир!».

15-річний Богдан Жадан, студент коледжу культури та мистецтв Дніпропетровська, представив на суд журі фотознімок. На ньому – у тісному колі українці та роми в інтеркультурній вітальні Павлограда.

«Толерантність – це повага, терпимість до інших думок, звичаїв. Це не означає, що треба переймати інший стиль життя. Просто варто цінувати різноманітність, яка нас оточує», – зазначив Богдан Жадан.

За участь у творчому конкурсі хлопці отримали подарунки – сертифікати одного з інтернет-магазинів.

Організатором заходу виступив Всеукраїнський фестиваль короткометражного кіно «Єдність і толерантність». Протягом осені він завітав до 12 українських міст, серед яких – Одеса, Дніпропетровськ, Житомир, Краматорськ, Львів, Слов'янськ, Харків, Кривий Ріг, Миколаїв, Запоріжжя, Маріуполь та ін. У кожному місті фестиваль тривав три дні. Діти могли безкоштовно переглянути 6-8 короткометражок. Тематика фільмів – різні прояви толерантності.

За інф. ДОН ДОДА

Підведені підсумки творчого конкурсу, який організував Всеукраїнський фестиваль короткометражного кіно «Єдність і толерантність». У числі призерів – павлоградці Дмитро Новокрестов та Богдан Жадан. У своїх фото та малюнках хлопці розповідають про взаємоповагу.

«Продемонструй, якою ти бачиш толерантність» –

Стрижки, укладки, кучері та плетіння: юні криворізькі перукарі стали переможцями відбіркового чемпіонату країни

Завершився відбірковий тур Чемпіонату України з перукарського мистецтва, нігтьової естетики та макіяжу. По два «золота», «срібла» та «бронзи» привезли звідти вихованці Криворізького навчально-виробничого центру. Вони найкраще впоралися зі стрижками, укладками, кучерями та плетіннями.

Відбірковий тур проходив у Києві. За першість змагалися учасники з усіх куточків країни. Перші місця посіли криворожанки Юлія Гладун і Вероніка Підгурська. Чоловічі та жіночі повсякденні стрижки з укладанням учениць міського навчально-виробничого центру визнали кращими.

Друге місце у їх колег – Світлани

Остапенко та Вероніки Яценко. Вони чудово впоралися з жіночою стрижкою, а також кучерями та хвилями.

На третій сходинці – юні перукарі Ася Карапетян та Наталія Плевако. За жіночу стрижку з укладанням та коктейльну зачіску з елементами плетіння вони отримали «бронзу».

Дипломами учасників відзначили також учениць Дніпропетровського центру професійної освіти Марину Огій, Наталію Самборську, Анастасію Столяр, Олену Соколенко.

Тепер переможниці відбіркового туру змагатимуться за першість вже у Чемпіонаті країни.

За інф. ДОН ДОДА

Вікно в Європу: учнів криворізької школи екзамнують німці

У Криворізькій спеціалізованій школі №20 з поглибленим вивченням німецької мови пройшов міжнародний мовний іспит. Це єдиний навчальний заклад на Дніпропетровщині, де практикують подібні випробування. До проекту залучено 20 навчальних закладів України.

17 одинадцятикласників криворізької школи №20 протягом тижня склали мовний іспит на міжнародний DSD-іспит на отримання диплому. Екзамнуювали їх лектор Німецької служби академічних обмінів Олаф Міттельштраф та координатор Міжнародного проекту українських DSD-шкіл у південному регіоні фрау Майер. Почесним гостем був Генеральний консул ФРН Вольфганг Мьоссінгер. Комісія констатує: усі учні показали гідний результат.

Письмова та усна – з таких частин складався екзамен. Зокрема, у першій старшокласники протягом шести годин писали аудіювання, читали, розмірковували на тему «Чи потрібні екстремальні види спорту?» у творі. В усній частині іспиту спілкувалися на задану тему – як з підготовкою, так і без неї.

Та чи підтвердили криворізькі школярі свій рівень володіння німецькою, стане відомо навесні. Саме до цього часу німці перевірятимуть та оцінюватимуть роботи. 24 – це максимальна кількість балів, яку треба набрати. Саме цей результат гарантує отримання DSD-диплому.

Цей документ дає «зелене світло» для вступу в будь-який університет ФРН без додаткового складання німецької мови, а для роботодавців є свідченням про відмінні знання іноземної.

Школа №20 має статус DSD з 2003 року і успішно готує своїх учнів до мовного іспиту завдяки активній підтримці німецької сторони. Це передбачає підвищення кваліфікації учителів німецької мови, фінансування занять і навчання у вишах Німеччини, підтримку навчальними та методичними матеріалами, а також залучення до викладання вчителів з ФРН.

Мовний диплом із німецької мови запроваджений Постійною Конференцією Міністрів культури ФРН в 1972 р. для учнів за кордоном. В Україні Міжнародний проект українських DSD-шкіл діє з 1995 року.

За інф. ДОН ДОДА

60 вчителів Дніпропетровщини хочуть стати агентами змін

170 вчителів зі всієї України пройдуть підготовку з англійської мови за європейськими стандартами. У проекті «Вчителі англійської мови – агенти змін» вже хочуть взяти участь 60 вчителів Дніпропетровщини.

Навчання вчителів відбуватиметься за каскадним принципом. На Дніпропетровщині, ще у шести областях та в місті Києві на конкурсній основі відберуть 170 вчителів, які стануть тренерами-наставниками для колег. Далі кожен із підготованих тренерів проведе навчання для щонайменше 20-ти вчителів англійської мови у своєму місті, районі, селі.

Загалом, в рамках проекту «Вчителі англійської мови – агенти змін» протягом 2016 року перекаваліфікацію та спеціальну підготовку пройдуть майже 4000 вчителів англійської мови.

«На Дніпропетровщині серед тих, хто подав заявки, ми

проведемо конкурси. Залишиться найкваліфікованіший представник від кожного району області, – розповів директор департаменту освіти та науки ОДА Олексій Полторацький. – Вже 60 вчителів регіону подали заявки на участь у конкурсі. З 21 по 26 лютого 2016 року пройде перший етап тренінгу. Він вдосконалив їхню професійну майстерність. Під час тренінгу будуть визначені найкращі кандидати для участі у всеукраїнському тренінгу, що відбудеться в серпні 2016 року».

«Вчителі англійської мови – агенти змін» – пілотний проект в рамках національної програми вивчення та популяризації іноземних мов «Україна speaking», що реалізується ініціативою GoGlobal спільно із Британською Радою в Україні та Міністерством освіти та науки.

За інф. ДОН ДОДА

3D-сканер та гідрогель для руйнування пестицидів: школярі Дніпропетровщини розробили нові пристрої

Робот-дослідник з картографування місцевості, 3D сканер, лабораторний блок живлення і навіть пристрій, який на відстані вказує незрячим на перешкоди. 27 талановитих та креативних школярів презентували свої наукові розробки. В департаменті освіти та науки облдержадміністрації вручили відзнаки переможцям регіонального етапу Всеукраїнського конкурсу інноваційних проектів «Майбутнє України» та Всеукраїнського інтерактивного конкурсу «МАН-Юніор Дослідник». Ці школярі представляють Дніпропетровщину на всеукраїнському етапі конкурсів.

Талановиті школярі довго і ретельно працювали над своїми проектами. Учень 10-го класу Сергій Воронцов розробив 3D сканер і стверджує, що він найдешевший з існуючих – його собівартість складає усього 1000 гривень. Хлопець розповідає, ідея розробки такого приладу з'явилася ще два роки тому. За цей час декілька разів удосконалював модель. Представлена на конкурс – вже п'ята версія. На цьому зупинитися не збирається, а планує зробити 3D сканер повністю автоматизованим.

11-класник Борис Шибка вразив усіх пристроєм, який на відстані вказує незрячим на перешкоди. «Цей пристрій допомагає людям орієнтуватися у просторі, – розповідає хлопець. – Подібні комплекси є, але вони дуже незручні і просто видають якісь пискляві звуки. І людина не може зрозуміти, з якого боку знаходиться перешкода. Мій же пристрій словами повідомляє, з якого боку і на якому рівні знаходиться перешкода. Комплекс складається з обчислювального блоку, який може кріпитися на пояс, або в

кармані, і шістьох інфрачервоних датчиків. Також до нього можна підключити динамік або навушники».

Єлизавета Плетенець працювала над розробкою екологічного гідрогелю для руйнування пестицидів. Кирило Кисилевич зробив робота-дослідника з картографування місцевості. Інші учасники конкурсу теж представили багато неординарних розробок.

«На конкурс були представлені дуже цікаві роботи. Проекти дітей талановиті, креативні та здатні змінити світ. Наше завдання – дати їм поштовх до творчості. Кожна прогресивна ідея має бути почута та підтримана. На цьому наголошує очільник регіону Валентин Резніченко й відкриває нові можливості для розвитку молоді. На Дніпропетровщині працює більше 4,8 тисячі дитячих гуртків, проводяться творчі конкурси та фестивалі. Й переможців одного з таких конкурсів ми сьогодні нагороджуємо», – зазначив директор департаменту освіти та науки облдержадміністрації Олексій Полторацький.

Загалом більше 190 тисяч дітей займаються науковими розробками, творчістю та спортом у гуртках Дніпропетровщини. У Малій академії наук у 65 секціях навчається майже 5 тисяч школярів. Лише цього року майже 1,5 тисяч юних науковців-МАНівців взяли участь у 28 обласних та Всеукраїнських конкурсах, турнірах, наукових екскурсіях, тренінгах, семінарах, більше 220 юних талантів стали призерами.

За інф. ДОН ДОДА

Школярів із сімей-переселенців і учасників АТО на Дніпропетровщині безкоштовно будуть готувати до ЗНО

На Дніпропетровщині стартує проект для учнів з сімей-переселенців і демобілізованих бійців АТО. Виші регіону безкоштовно готуватимуть таких абітурієнтів до зовнішнього незалежного оцінювання. Це стало можливим завдяки співпраці облдержадміністрації та Агентства США з міжнародного розвитку (USAID). Зараз йде набір учнів та волонтерів-педагогів, які бажають взяти участь у проекті, повідомив очільник регіону Валентин Резніченко.

Українська мова, математика, історія України та англійська – найпопулярніші дисципліни зовнішнього тестування. Саме з цих предметів буде проходити підготовка абітурієнтів-демобілізованих бійців АТО або дітей переселенців.

«Дніпропетровщина стала другою домівкою для переселенців з Донецької та Луганської областей. Ми хочемо, щоб ці діти навчалися в наших вишах і відчували себе комфортно в регіоні. Цей проект допоможе їм підготуватися до вступу і стати студентами Дніпропетровщини. Таку ж підтримку ми надаємо й захисникам регіону. Щоб повернувшись із зони АТО, вони знайшли себе в мирному житті. 8 груп по 30 учнів кожна в Дніпропетровську, Дніпродзержинську, Кривому Розі та Павлограді. Проводити заняття будуть двічі на тиждень», – зазначив Валентин Резніченко.

Всі слухачі курсів будуть забезпечені необхідними

матеріалами: канцелярськими товарами та підручниками. Кожній групі буде виділений ноутбук для роботи вчителів.

Курси з підготовки до тестування будуть проходити в таких навчальних закладах:

1. Дніпродзержинський державний технічний університет (м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпробудівська, 2).
2. Дніпропетровський радіоприладобудівний коледж (м. Дніпропетровськ, вул. Шмідта, 18).
3. Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського (м. Кривий Ріг, вул. Острівського, 16).
4. Індустріальний технікум Криворізького національного університету» (м. Кривий Ріг, вул. Ю. Смірнова, 47).
5. Павлоградський технікум Національного гірничого університету (м. Павлоград, вул. Радянська, 63).
6. Павлоградська філія Міжрегіональної академії управління персоналом (м. Павлоград, вул. Дніпровська, 400/1).

Дніпропетровська ОДА запрошує небайдужих викладачів взяти участь у проекті. Також ведеться набір випускників з сімей переселенців і демобілізованих бійців АТО, які хочуть вступати до вишів регіону.

Запис за телефоном: (056) 770-80-29.

За інф. ДОН ДОДА

ПРО ЖИТТЯ ВІЧНЕ

Євангеліє від Івана (17, 1-8)

В основу бесіди покладено книгу о. Олександра Меня „Світло в п'яті сяє“, яку переклав українською мовою Лев Хмельковський і випустило в світ львівське видавництво „Свічадо“ у 1995 році. Талановитого християнського просвітителя о. О. Меня вбили у Подмоскові 9 вересня 1990 року ударом сокири по голові. Його вдова Наталя Григоренко доручила Л. Хмельковському переклад творів о. О. Меня.

Завжди, в усі часи, люди шукали життя вищого, світлого, Божественного, вічного. Вони шукали його по-різному і було багато різних вірувань і мудрувань людських, які відповідали на ці запитання. Але ми з вами це запитання ставимо Єдиному, Хто спасає. І в Євангелії ви чули Його слова: «Це є життя вічне, хай знають Тебе, Єдиного, Справжнього Бога, якого Ти послав». Оце й усе, так, усе Життя вічне саме тут, в нашому існуванні починається - треба лише знати Єдиного Господа та Ісуса Христа, Який з'явився до нас для спасіння.

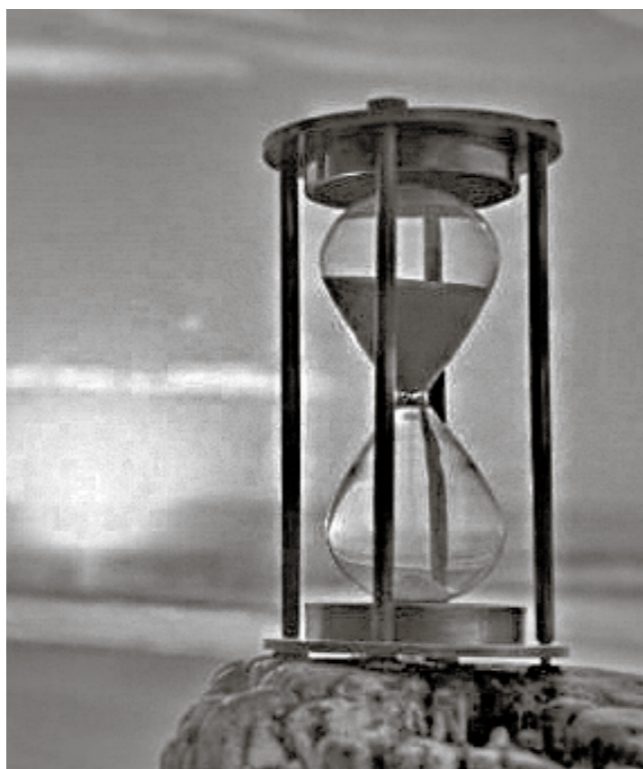
Але як ми можемо знати Його? Для цього нам усе дане. Передовсім Його слово, яке звучить у Святому Письмі - вслухайся у Христове слово і ти пізнаєш Його. Вчитуйся в нього, так наче воно звернуто до тебе особисто, у найважчу мить, коли ти запитуєш у себе, як жити - і відповідь тобі не хтось, а сам Господь. Знати Бога - це означає любити Його, бо у Святому Письмі «знати» - це значить полюбити. Полюбити Єдиного Бога і Того, через Кого Він відкрився - Господа нашого Ісуса. Ось у чому життя вічне, джерело натхнення, радості, мудрості, певності, успіху, терпіння, звитяжності.

Жити з Господом - це означає вже тут мати у своєму серці життя вічне. Не те суєтне життя, яке схоже на вічний біг, яке котиться згорі, мов поїзд, що зійшов з колії. Не те життя, яке схоже на вмирання, на розпад, а те життя, яке злітає уверх, до неба, до Господа. Це життя вічне - пізнавати Отця, пізнавати Сина через з'явлення Духа Божого!

І це всім доступно. Людям будь-якого віку, будь-

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 19:40, на першій програмі Українського радіо.

Провідники рубрики:
почесний доктор теології Леонід ЯКОБЧУК
та журналіст Лев ХМЕЛЬКОВСЬКИЙ

яких знань. Пізнати Бога серцем може і неписьменний, і вчений. Треба навернутися до Нього, і тоді з'явиться справжнє знамення віри - пізнання Господа! Пізнай Господа - не вагатимешся, не сумніватимешся, ти не зазнаєш зневіри, страху, перемагатимеш в собі і страх, і лінь, і відсталість, й усю нашу земну людську недосконалість. Пізнай Господа і ти знайдеш Справжнього Провідника, Який вестиме тебе по життю, побачиш дороговказ, знамення його - хрест, який нам світить попереду. І хрест означає, що навіть у найбільшому стражданні Бог присутній, Бог живе, Бог з нами. Він об'явився нам, щоб віддати всього Себе, щоб ми жили Божественним, небесним, Христовим життям. І Він цього навчає нас. Пізнай Господа і ти побачиш, що означають Його слова, які ви чули в Діях апостолів: «Блаженніше давати, ніж приймати». Це слова Самого Спасителя. Пізнай Господа і пізнаєш радість самовіддачі, радість служіння ближньому, тобто кожному, хто поруч з тобою.

Таким чином, не лише після фатальної межі, яка відділяє нас від смерті, а й тепер, тут, ми можемо мати життя вічне. І воно, як зоря, як негасимий вогонь, піде з нами на той бік життя. Засвітившись у п'яті нашого земного шляху, воно буде з нами у нескінчених просторах світу Божого, коли буде розірвана оболонка праху і ми підемо у вічність. Життя вічне - це життя в Бозі, з Богом, у Його любові, Його таїні. На Його Божу любов ми можемо відповісти лише одним - любов'ю у відповідь, пізнанням Господа нашого, що й означає життя вічне.

ПЕДАГОГІЧНА ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК ПРОФЕСІЙНО ВАЖЛИВА ЯКІСТЬ УЧИТЕЛЯ

У наукових дослідженнях з проблеми толерантності даний феномен найбільш часто розглядається в плані міжнародних, міжетнічних відносин між людьми, тому велика кількість наукових робіт присвячено саме міжнародній та міжетнічній толерантності, обґрунтуванню їх змісту і структури, а також проблемам їх формування. Проте вивчення толерантності в контексті педагогічного процесу, у міжособистісних відносинах і стосовно професійної сфери діяльності також актуальні в сучасних умовах. Тим більше, що модернізація сфери освіти вимагає від її фахівців умінь і навичок будувати свою професійну діяльність у полікультурному середовищі з урахуванням особливостей розвитку суспільства на засадах толерантності, на основі діалогу і співпраці, здатності і готовності враховувати особистісні та соціальні відмінності суб'єктів освіти.

Введення поняття «педагогічна толерантність» в науковий дискурс і наповнення його новим змістом на сьогоднішній день актуально і обумовлено наступними факторами:

1) різноманітністю і варіативністю трактування терміна «толерантність» у вітчизняній літературі;

2) специфікою дискурсу вітчизняної науки: поняття «толерантність» традиційно семантично близько поняттями «культура світу», «полікультурність», «міжкультурний діалог»;

3) спеціальний зміст і спрямованість педагогічної діяльності обумовлює специфічні вимоги до професійно важливих якостей фахівця сфери освіти.

У педагогічних дослідженнях толерантність вчителя розглядається як «заснована на ціннісних і гуманістичних орієнтаціях професійна здатність зрозуміти, визнати й прийняти суб'єктів педагогічного процесу – учнів, учителів, адміністрацію школи, батьків учнів – такими, якими вони є, – носіями інших цінностей, логіки мислення, форм поведінки, суб'єктивного досвіду, встановлювати відносини співробітництва в процесі взаємодії із суб'єктами, аналізувати й критично оцінювати суб'єктний досвід і поведінку. Розуміння є здатністю дивитися на світ очима іншого суб'єкта; визнання – здатність бачити в ньому носія інших цінностей, поглядів, образу життя, усвідомлення його права бути інакшим; прийняття – позитивне ставлення до нього як іншого» [1, 6].

Ми вважаємо, що педагогічна толерантність – це особливий вид толерантності, зміст якого обмежено специфікою професійно-педагогічної діяльності. Під педагогічною толерантністю ми розуміємо інтегративну професійно значущу якість особистості фахівця сфери освіти, в основі якого лежить система гуманістичних цінностей, наявність у фахівця сфери освіти внутрішньої установки на прийняття будь-якого учасника освітнього процесу, певні здібності та вміння організувати професійну діяльність на основі розуміння, визнання і прийняття всіх учасників освітнього процесу у всій різноманітності їх особистісних і соціальних відмінностей. Структура педагогічної толерантності включає в себе соціальний і психологічний компоненти, які проявляються в певній поведінці педагога. Психологічний компонент педагогічної толерантності передбачає позитивне ставлення до себе, життя та професійної діяльності, а також здатність протистояти, витримувати несприятливі зовнішні впливи освітнього середовища. Соціальний компонент – позитивне ставлення до відмінностей учасників освітнього процесу з соціальних і особистісних ознаками на основі визнання, розуміння і прийняття цих відмінностей.

Педагогічна толерантність передбачає визнання вчителем права будь-якого учасника освітнього процесу на власну думку, але не зобов'язує фахівця приймати ні його думку, ні його манеру поведінки при висловлюванні цієї думки, якщо вона йому не подобається і, тим більше, йде врозріз з існуючими моральними нормами.

У дослідженнях Т. Білоус, Ю. Ірхіної, М. Карандаша, О. Орловської, А. Скок, Ю. Тодоровцевої йдеться про виховання толерантності майбутніх учителів/викладачів у процесі професійної підготовки та характеризуються комплексом педагогічних умов, серед яких Т. Білоус відзначає формування знань – підвищення рівня інформованості

студентів про сутність і змістовні аспекти феномена толерантності, особливості вивчення цього явища в рамках різноманітних сфер і галузей знань; розвиток у студентів ціннісних орієнтацій, що включають у себе інтереси, мотиви, оцінки та норми поведінки, спрямовані на засвоєння та застосування в практичній діяльності й спілкуванні етичних принципів толерантності (принципів рівності, співробітництва, свободи вибору та ціннісного самовизначення); формування вмінь толерантної міжособистісної взаємодії, що є практично-поведінковою стороною процесу виховання толерантності; формування установки на толерантність, яка полягає в емоційно-вольовій готовності до рівноправного діалогу з іншим, до його цілісного критично-добррозичливого розуміння [2, 8].

Формування толерантності майбутнього вчителя/викладача навчального закладу вчені (Т. Білоус, А. Скок, Ю. Тодоровцева), пов'язують із професійною компетентністю. Досліджуючи різні аспекти професійної компетентності вчителя/викладача навчального закладу, дослідники роблять висновок про те, що комунікативна толерантність викладача повинна виступати важливою складовою цієї компетентності. Комунікативна толерантність є важливою психологічною умовою становлення стосунків «викладач – студент», «вчитель – учень», вона лежить в основі взаємної довіри і розуміння між викладачем та студентами, сприяє вияву доброзичливості, допомагає встановленню сприятливого психологічного клімату в колективі вищого навчального закладу. Комунікативна толерантність, на думку А. Скок, являє собою «такий вид соціально-психологічної толерантності, який репрезентує ставлення особистості до інших людей, їх психічних станів, якостей чи вчинків в ситуаціях комунікативної взаємодії. Комунікативна толерантність викладача вищого навчального закладу – це таке ставлення викладача до студентів, яке характеризується повагою й визнанням рівності студентів у ситуаціях комунікативної взаємодії, відмовою від домінування, врахуванням індивідуально-психологічних особливостей студентів в процесі спілкування та створення умов для їх самореалізації» [3, 8].

Загалом дослідники висловлюють різні погляди на формування толерантності вчителя. Так, М. Андреев вважає, що толерантність вчителя формується вже під час професійної діяльності шляхом створення такої системи роботи, основними напрямками функціонування якої є: взаємодія вчителя з іншими вчителями; взаємодія вчителя з батьками; з адміністрацією та психологом, у процесі самоосвіти і самовиховання [1].

Ми поділяємо думку вищезгаданих дослідників і вважаємо, що толерантність майбутнього вчителя має бути сформована у процесі професійної підготовки у вищому навчальному закладі, але підґрунтя закладається на попередніх етапах освіти.

Без толерантної особистості вчителя неможливо формування толерантних установок і у школярів, оскільки одним з тих, хто може впливати на формування у школярів толерантної свідомості, виступає толерантний вчитель, відповідно проблема підготовки педагогічних кадрів та формування у студентів, майбутніх педагогів, толерантної свідомості має першочергове значення.

**Захорольська Валентина Миколаївна,
методист КПНЗ «Мала академія наук учнівської
молоді» Дніпропетровської обласної ради**

Використана література:

1. Андреев М.В. Формування толерантності вчителя загальноосвітньої школи: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. спец. 13.00.04 «теорія і методика професійної освіти» / М.В. Андреев. — Харків, 2009. — 23 с.

2. Білоус Т.М. Виховання толерантності в студентів вищих педагогічних навчальних закладів у процесі вивчення іноземної мови. автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.07 «теорія і методика виховання» / Т.М. Білоус — К, 2009 — 22 с.

3. Скок А.Г. Соціально-психологічні умови формування комунікативної толерантності у викладача вищого навчального закладу. автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. псих. наук: спец. 19.00.05 «соціальна психологія; психологія соціальної роботи» / А.Г. Скок — К, 2007 — 19 с.

Університет знайомить студентів з працедавцями

Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара провів для старшокурсників «День кар'єри-2016».

«Вже декілька років поспіль відділ зв'язків з виробництвом та сприяння працевлаштуванню студентів і випускників ДНУ проводить соціально-економічний захід «День кар'єри», – розповів проректор з науково-педагогічної роботи Сергій Чернецький. – Через півроку перед нашими вихованцями постане питання пошуку свого першого робочого місця. Важко переоцінити значення працевлаштування для становлення особистості. Захід надає, вважаю, гарну й важливу можливість встановити прямі контакти потенційних роботодавців з випускниками університету. Крім того, таке суспільне визнання якості освіти, наданої вищим навчальним закладом, визначає його майбутнє».

На «Дні кар'єри-2016» у Палаці студентів ДНУ представники майже 60 підприємств і організацій біля своїх презентаційних стендів зустрічали старшокурсників ДНУ. Менеджери з персоналу та співробітники компаній спілкувалися зі студентами, ознайомилися з існуючими та перспективними вакансіями. Зокрема, це такі підприємства: ТОВ «Інерпайп НТЗ», ДП КБ «Південне», КБ-5 (Павлоград); Корпорація «АТБ», Дніпропетровський обласний центр соціально-психологічної допомоги, Дніпропетровський регіональний центр з гідрометеорології, Адвокатське об'єднання «Верум», ТОВ «Агрегатний завод», ТОВ «Біотехсистем», МТС, Бюро перекладів «DEIR», ТОВ «Прогрестех Україна», 15 ІТ-компаній.

Ірина Гавенко, голова студради факультету психології знайшла для себе кілька цікавих вакансій, наприклад, психолога в одну з військових частин Дніпропетровська та психолога Дніпропетровської соціально-психологічної служби. Дівчина вже має досвід роботи за фахом, зокрема, вона проводила тестування потенційних призовників і мобілізованих в зону АТО в Жовтневому районному комісаріаті: виявляла їх стресостійкість, активність емоційних проявів, здібності до комунікації. Студент механіко-математичного факультету Юрій Бабак шукав працедавця, який надає можливість продовжувати навчання, щоб отримати поглиблені знання з фаху. Юнак за-

повнив анкети на підприємства ТОВ «Інерпайп НТЗ», ДП КБ «Південне». Студентка Юлія з факультету прикладної математики зацікавилася пропозиціями двох ІТ-компаній, які пропонують стажування й навчання.

Заступник начальника управління кадрів по роботі з інженерно-технічним персоналом Акціонерного товариства «Мотор-Січ» (Запоріжжя) Олексій Забуга: «Наше підприємство, як відомо, займається виробництвом авіаційної техніки: двигунів, систем ремоторизації вертольотів. Нам потрібні конструктори, технологи, інженери-програмісти, тобто ті, хто пов'язаний з технікою і механічною обробкою. Можемо набирати десятки людей, тому що сьогодні таких фахівців, які вміють працювати з технікою високого рівня, замало. Із задоволенням будемо розглядати усіх, хто звернеться зі своїми пропозиціями: наразі потрібні також спеціалісти з гідродинаміки, аерогідродинаміки, динаміки і міцності. Ми надаємо гуртожитки для молодих співробітників, здійснюємо доплати протягом перших трьох років роботи. У нас уже працюють ваші випускники в управлінні вертолітної техніки. Також запрошуємо випускників ДНУ на практику для ознайомлення з підприємством».

Завідувач лабораторії Дніпропетровського обласного клінічного центру кардіології та кардіохірургії Денис Малтабар знайомив студентів з особливостями роботи в Центрі: «Ми розповідаємо випускникам про нашу лабораторію, спектр обслуговування, маємо гарну апаратуру. Намагаємося приваблювати гарних спеціалістів. У нас можуть працювати як випускники університету, так і «бакалаври» – фельдшерами-лаборантами».

Менеджер з персоналу міжнародної компанії «2GIS-Дніпро» Марина Михальська представила вакантні пропозиції своєї компанії: «Ми створюємо додатки: 3D-карту Дніпропетровська і Новомосковська та 3D-довідник. Сьогодні нам потрібні менеджери з продажу, також у кадровому резерві розглядаємо картографів, які займаються перевіркою даних Дніпропетровська. Це спеціальності, пов'язані з географією, геодезією. У нас уже успішно працюють випускники вашого університету. Наприклад, студенти, які прийшли до нас ще на 4-му курсі, стрімко розвивалися у нашій компанії: працювали картографами у різних містах, сьогодні один з них у Києві очолює групу таких фахівців. Тобто ми маємо гарні приклади кар'єрного зростання, пропонуємо мотивуючу зарплату – усі умови для розвитку молодих співробітників».

Катерина Марцевич, HR-менеджер Міжнародного інформаційно-аналітичного агентства «Метал-Експерт», яке вивчає, аналізує, оцінює й описує міжнародні промислові ринки, розповіла: «Ми зацікавлені у співпраці з юнаками і дівчатами, які володіють іноземними мовами (в першу чергу, англійською, китайською, французькою, німецькою), оскільки проводимо переговори з міжнародними компаніями. Також нам потрібні оглядачі міжнародних ринків (це, переважно, робота з технічною інформацією), працівники у відділі просування (потрібно вміння спілкуватися, презентувати компанію). У нас працюють міжнародні економісти, філологи з ДНУ, вони у нас на гарному рахунку».

Менеджер з персоналу компанії шоколадної продукції «Міленіум» Наталя Перепілка: «У нас затребувані такі фахівці, як інженери-технологи, інженери-лаборанти. Нам потрібні випускники спеціальностей «хімія», «мікробіологія», які є одночасно перспективними й комунікабельними юнаками й дівчатами. У нас працює дуже багато ваших випускників, тож ми готові й надалі з вами співпрацювати».

Студенти активно скористалися наданою університетом можливістю познайомитися з потенційними працедавцями. Деякі знайшли для себе на «Дні кар'єри» навіть по кілька цікавих пропозицій, які відповідають їхній фаховій сфері інтересів. Вони планують невдовзі пройти практику на відповідних підприємствах з метою подальшого працевлаштування.

**Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua**

День першокурсника: давні традиції та нові ідеї

Новий формат Дня першокурсника цього року запропонувала студентська рада Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара. Яскравий фестиваль-конкурс творчих студентських колективів під назвою «Золота премія. Кубок ректора-2015» проходить у Палаці студентів ДНУ.

Ідея, започаткована колективом Палацу студентів, давно набула широкої популярності серед студентства. Щорічно День першокурсника збирає переповнені зали, приходять згадати свої перші творчі спроби колишні випускники університету.

«Цього року ми вирішили трохи змінити формат свята так, щоб від кожного факультету був представлений лише один номер тривалістю сім хвилин, об'єднаний загальною ідеєю, – розповіла Тетяна Тесленко, студентка факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, одна з організаторів і ведучих свята. – В один виступ включені усі три номінації: вокал, хореографія, оригінальний номер. Особливістю цьогорічного фестивалю-конкурсу є також велика кількість ведучих: у кожній з трьох частин свята – по парі. Навесні минулого року був організований проект – Школа ведучих в ДНУ. Так ось, сьогодні День першокурсника вестимуть учасники цієї Школи, – пояснила Тетяна. – Підготовка до Кубку ректора розпочинається ще з вересня. Спочатку шукаємо спонсорів і партнерів, тому що фінансування свята – важлива річ. Потім продумуємо ідею, працюємо над афішею та запрошеннями. Завдяки такій організаторській діяльності ми всі дуже здружилися, хоча раніше були просто знайомі». Тетяна Тесленко входить до event-group-ДНУ – групи студентів, яка організовує свята. Цієї осені event-group-ДНУ вже організувала Хелоуїн та благодійний ярмарок на факультеті української й іноземної філології та мистецтвознавства.

Першокурсники університету демонстрували не лише свої таланти, а й вміння працювати у колективі. Як відзначила куратор студентських проектів, співробітниця

Палацу студентів ДНУ Ольга Ломська, цього року у конкурсі взяли участь усі факультети: «Минулі роки деякі факультети могли не брати участь через відсутність вокалістів чи танцівників. Цього ж року представлені всі факультети, і, як ніколи, на кожному з них є своя творча «родзинка». Це вражаючий набір студентів, діти дуже талановиті: є саксофоністи, гітаристи, скрипалі, флейтисти».

Перед виступами першокурсники розповіли про те, як готувалися до свята та про свої враження від навчання в університеті. Анна з факультету суспільних наук та міжнародних відносин: «У нас об'єднана команда соціологів, політологів та філософів. Підготовка до фестивалю проходила дуже цікаво. Я буду брати участь у всіх трьох номерах нашого виступу. Зокрема, будемо танцювати у стилі джаз-фанк. Навчання на першому курсі – це, перш за все, нові люди, нові враження, нові почуття. Є й труднощі, але ми їх долаємо».

Василь Нестеренко з юридичного факультету: «Наш факультет підготував комічну сценку – гіперболізоване висміювання єврейського суспільства, а саме під час суду. Наш саксофоніст Феофілакт Зафіров, від якого в захваті усі дівчата, буде виконувати на саксофоні пісню Адель. Щодо студентського життя: якщо заглиблюватися у всі заходи, які відбуваються в університеті, то воно виявляється дуже цікавим. Це дає можливість відчувати себе значимим і потрібним».

Кирило Качура з економічного факультету: «Представники економічного факультету – люди з нестандартним мисленням. З економікою в Україні взагалі неможливо працювати стандартно. Тому і номер наш відповідний, веселий, головний персонаж якого – рожевий гусак. Ми не будемо дивувати сьогодні вокалом чи танцями, а запросили Рожевого гуся, який є символом економічного факультету 2015 року. Це наша зірка, яка буде нам допомагати виступати».

Інна Малюженко з геолого-географічного факультету: «Ми ретельно готувалися до Дня першокурсника. Цього року плануємо виступити на належному рівні, підняти рівень нашого факультету. У нашій жартівливій сценці ми хотіли показати, що хоча на факультеті є проблема – мало хлопців, та все ж ми веселі й запальні дівчата, злагоджений колектив».

По завершенні захоплюючої шоу-програми, де першокурсники продемонстрували високий рівень креативності, невимушеність і харизматичність, вміння захоплювати глядачів, компетентне журі визначило переможців. «Кришталевий» Кубок ректора отримала команда біологічного факультету. Друге місце посіла команда фізтеху, третє – факультет української філології та мистецтвознавства. Історики отримали приз глядацьких симпатій, команда факультету систем і засобів масової комунікації відзначилася кращою піснею, а факультет фізики, електроніки та комп'ютерних систем – кращим танцем.

**Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua**

Відеолекція Посла ЄС в Україні для студентів ДНУ

Інформаційний центр ЄС при Дніпропетровському національному університеті імені Олеся Гончара долучився до телемосту за участю Голови Представництва ЄС в Україні Яна Томбінські. Тема зустрічі – «Децентралізація та регіональна політика».

Подібні заходи проходять вже втретє за останній місяць у різних містах України. Як відзначають організатори, процес децентралізації є нелегким, і в першу чергу, потрібно доносити до громадян правильні уявлення про нього, пояснювати необхідність цього процесу. Послухати лекцію Яна Томбінські у режимі відеоконференції до Компетентнісного центру ДНУ прийшли студенти факультету міжнародної економіки, факультету суспільних наук та міжнародних відносин, факультету систем і засобів масової комунікації. На зв'язку були також представники Інформаційного центру ЄС у Львові.

Координатор Інформаційного центру ЄС при ДНУ Ірина Сова відзначила, що студенти університету готові до цікавої та змістовної розмови з Послом ЄС в Україні.

Ян Томбінські говорив про те, як приклад Європи може допомогти Україні, зокрема, як надавати повноваження на рівні місцевого самоврядування і для чого це потрібно. «В Україні необхідні «поламатися» погані схеми, які діяли понад двадцять років, – відзначив Ян Томбінські. – З боку ЄС Україна отримує величезну допомогу, щоб запустити реформи в Україні, надати цьому процесу динаміки. Основне питання зараз: як розділити компетенції на локальному рівні. І наша допомога полягає в тому, щоб передати досвід, який допоможе вам уникнути помилок. Досвід ЄС полягає у відокремленні центральної влади

від регіональної. А специфіка європейської моделі, як ви знаєте, в тому, що людину поставлено в центр уваги». Ян Томбінські нагадав, що приймаючи будь-яку допомогу, українцям варто пам'ятати: своє майбутнє потрібно брати у свої руки.

Від студентів ДНУ ім. О. Гончара пролунало запитання до Яна Томбінські, чи потрібно враховувати специфіку регіонів при проведенні децентралізації. «Загалом розвиток регіонів не повинен суперечити цілісності держави, – сказав пан Посол. – При цьому регіони можуть мати різні джерела зростання. Сьогодні більшість громад в Україні потребують допомоги, вони є дефіцитними. Але варто знати, що громади – це джерело багатства». За порадою Яна Томбінські, в Україні потрібно відкрити шлях здорової конкуренції між регіонами, пропонуючи їм виконувати найрізноманітніші проекти й завдання.

Дніпропетровських студентів цікавило також, яким способом найкраще популяризувати ідеї децентралізації. Ян Томбінські вважає, що потрібно демонструвати приклади тих країн, які пройшли процес децентралізації. Для України був би цікавий досвід великих територіальних держав – Чехії та Словаччини. Досвід інших країн можна залучати і через співпрацю на регіональному рівні з країнами-партнерами.

Запитували, чи є загроза децентралізації через воєнний конфлікт в Україні. На що Ян Томбінські зауважив, що все залежить від відповідальності людей, залучених до децентралізації. «Всі вже в Україні повинні були зрозуміти, що без реформ нічого на краще не зміниться. Ви, українці, на Майдані, самі закликали до змін через європейський шлях», – наголосив Ян Томбінські.

Голова представництва ЄС в Україні, спілкуючись з представниками Львова і Дніпропетровська переконався, що в подальшому під час таких зустрічей потрібно залучати експертів. А вже перелік тем, який хвилює громадян, великий і необхідно мати більше компетенції, щоб відповідати на важливі й актуальні запитання. Організатори попросили надсилати свої запитання на електронну адресу Представництва або звертатися до координаторів місцевих Інформаційних центрів ЄС. А також на наступні зустрічі запрошуювати більше представників влади, посольств, регіональних ЗМІ.

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua

Студент ДНУ – чемпіон Європи з плавання!

Студент IV курсу факультету суспільних наук і міжнародних відносин Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Андрій Говоров став переможцем Чемпіонату Європи з плавання на короткій воді, який проходив з 2 по 6 грудня в Нетанії (Ізраїль).

Лідер української чоловічої команди Андрій Говоров став чемпіоном Європи, вигравши дистанцію 50 м батерфляем з результатом 22,36 секунди. «Срібло» змагань дісталось білорусу Євгену Цуркіну (22,56), «бронза» – у росіянина Олександра Полкова (22,69 с).

Комітет з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України привітав дніпропетровського чемпіона та побажав йому подальших спортивних перемог!

Відзначимо, що за підсумками попередніх запливів А.Говоров виходив на фінал з четвертим результатом та займав не дуже зручну 6-ту доріжку, він зумів жваво стар-

тувати і добре спрацював на повороті в 25-метровому басейні та потрапив у дотик на фініші, ставши першим у головному запливі.

Українець мав можливість виграти й медаль на дистанції 50 метрів вільним стилем, адже пройшов до фіналу з третім результатом, але у вирішальному запливі він був лише четвертим.

Золота медаль Андрія стала першою для України на турнірі в Ізраїлі. Всього на змагання Євро-2015 було відправлено п'ятеро українських спортсменів.

Андрій Говоров – майстер спорту міжнародного класу України, дворазовий чемпіон Перших юнацьких Олімпійських ігор у Сінгапурі, багаторазовий чемпіон та призер чемпіонатів світу та Європи серед юніорів, багаторазовий призер чемпіонатів Європи, дворазовий рекордсмен Європи серед юніорів на дистанції 50 м батерфляем, шестиразовий рекордсмен України на дистанціях 50 м і 100 м вільним стилем та 50 м батерфляем у коротких басейнах. На Олімпійських іграх 2012 року у Лондоні на дистанції 50 метрів вільним стилем дійшов до півфіналу. За перемогу на дистанції 50 м батерфляем на XXVII Всесвітній літній Універсіаді в Казані в липні 2013 нагороджений орденом «За заслуги» III ст. У 2014 році став бронзовим призером Чемпіонату світу на короткій воді, а в серпні 2015 року на першому етапі Кубка світу з плавання в Москві здобув золоту та бронзову нагороди.

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім. О.Гончара
Тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua

Всеукраїнське визнання молоді наукової генерації

Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара посів перше місце серед ВНЗ України за кількістю призерів Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт.

У конкурсі взяли участь 133 зацікавлених науковими дослідженнями студенти ДНУ, з них 33 стали переможцями, отримавши 32 дипломи. Це найвищі показники для університету за останні роки. Серед класичних університетів також відзначилися Київський національний університет ім. Т. Шевченка (32 дипломи), Харківський національний університет імені В.Н.Каразіна (21), Львівський національний університет ім. І. Франка (21), Запорізький національний університет (18 дипломів), Одеський національний університет ім. Мечникова (15).

Представники майже всіх факультетів університету стали призерами у конкурсі наукових робіт. Найбільше дипломів отримали хімічний факультет, фізико-технічний, факультет суспільних наук та міжнародних відносин, факультет міжнародної економіки (по чотири дипломи).

На конкурс подавалися наукові роботи студентів з актуальних проблем у галузі природничих, технічних та гуманітарних наук, які є пошуковими за своїм характером, впроваджені у виробництво або застосовані у навчальному процесі. Всього конкурс охопив 92 напрями.

Варто зазначити, що з двох напрямів – хімічних наук та актуальних питань співробітництва з ЄС – конкурс провівся на базі ДНУ.

«Серед чотирьох робіт студентів хімічного факультету, що стали призерами, три закономірно відображають тематику сталих наукових шкіл, які активно функціонують на факультеті, розробляючи актуальні питання органічної, аналітичної та електронної хімії, – прокоментував переможцю студентів-хіміків декан факультету, професор Віктор Варгальок. – Приємно, що когорту переможців поповнила робота студентки молодшої, але перспективної кафе-

дри харчових технологій. Диплом другого ступеня є визнанням високого рівня досліджень та розробок молодих науковців у новому для факультету напрямі».

Декан факультету міжнародної економіки, професор Наталя Стукало відзначила: «Навчальний 2014/2015 рік виявився щедрим на перемоги студентів факультету міжнародної економіки у всеукраїнських конкурсах наукових робіт. Чотири студенти ФМЕ виявилися найкращими молодими дослідниками актуальних проблем світового господарства, міжнародних економічних відносин, економіки праці та управління персоналом, європейської інтеграції й здобули призові місця у конкурсах, що проводилися МОН України на базі провідних ВНЗ Києва, Львова, Харкова, Дніпропетровська. Такі високі результати зумовлені багаторічною системною та наполегливою науковою роботою професорсько-викладацького складу факультету міжнародної економіки зі студентами, ефективною роботою наукових гуртків і наукового сектору студентської ради ФМЕ, організацією та проведенням наукових заходів – конференцій, конкурсів, семінарів. До речі, на базі ФМЕ ДНУ ім. О. Гончара проводиться Всеукраїнський конкурс студентських наукових робіт за напрямом «Актуальні питання співробітництва з Європейським Союзом», який збирає найкращих молодих науковців з усієї України, які прагнуть зробити свій внесок у дослідження актуальних проблем європейської інтеграції та ефективних механізмів співпраці з європейськими країнами».

На фото: 1.Захист наукових робіт.
2.Переможці конкурсу з факультету міжнародної економіки та їхні керівники.

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім. О.Гончара
тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua

«ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ»

ТОЖ СТРІЧАЙМО РІЗДВО НАШЕ – РІЗДВО СВІТЛА Й ВОЛІ, ЩОБ ВКРАЇНЦІ БУЛИ ЗАВЖДИ ЩАСЛИВІ Й ЗДОРОВІ!..

В Україні споконвіку Різдво Святкували Коли в Небі над Землею Зорі Віщували. По них Волхви визначали як і де, і всюди Треба жити та радіти Сонечку повсюди...

Бо Різдво те Колядове - колом рік проходить І на Землю Нашу Рідну Коляда приходить, І гостинці всім приносить, Успіху бажає - Хай у кожній Нашій хаті Щастя Процвітає!..

Тож Стрічаймо Сонце Нове – Різдво Колядове, Різдво Світла Дажбожого, Різдво Світле - Нове... Тож і День почне Зростати в Україні всюди, Щоб Онуки всі Дажбожі раділи усюди.

Та раділи й Прославляли Рідного Дажбога - Хай у нас - Його Онуків стелеться Дорога. Та Дорога - до Добра, Звичаю та Слави,

Щоб в Країні Нашій Рідній Всі Ми Процвітали.

Тож Стрічаймо Українці Різдво Колядове, Щоб у кожній нашій хаті все було Святкове. Все Святкове та Врочисте - і столи, і Душі Й на столах у нас лежали яблука і груші.

А у збанках мед солодкий і узвар, й напої, Щоб в Родині кожній Нашій всі були здорові. А також у мисках були пиріжки й пампушки, Квашена капуста також, а і ще й галушки...

Щоб на кожнім столі були і Кутя, і Дідух, Щоб Ожив в Родинних Колах НАШ ПРАДАВНИЙ ДУХ!.. Тож Стрічаймо Різдво Наше – Різдво Світла й Волі, Щоб Вкраїнці Були Завжди Щасливі й Здорові!..

Святослав Щербина

ВЕЛІННЯ ЧАСУ

Напередодні Міжнародного Дня волонтера та Дня Збройних Сил України Центр соціальних ініціатив і волонтерства Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара провів засідання круглого столу на тему: «Волонтерство і патріотизм: веління часу» за участю студентського і волонтерського активу університету, соціальних партнерів – Благодійного фонду «За майбутнє України», громадської організації «Хто як не я» та соціально-психологічної служби університету.

Проведенням цього заходу організатори передбачали підтримку і популяризацію досвіду соціального волонтерства студентів класичного університету у співпраці з громадськими організаціями, благодійними фондами та волонтерськими об'єднаннями щодо надання психологічної і соціальної допомоги тимчасово переміщеним особам зі сходу країни, військовослужбовцям, які перебувають на лікуванні у медичних закладах міста тощо.

На відкритті засідання із привітанням виступив проректор з науково-педагогічної роботи у сфері гуманітарної освіти та виховання молоді, координатор волонтерського центру ДНУ професор Валентин Іваненко. Насамперед, він відзначив надзвичайну актуальність заявленої теми зібрання. «Сьогодні, в часи надзвичайно гострих внутрішніх і зовнішніх викликів для України, питання волонтерства і патріотизму стали своєрідним індикатором нашої людяності, моральності та цивілізованості. Самі поняття «волонтерство» і «патріотизм» сьогодні багато в чому сприймаються як синоніми, як органічні складові сучасного суспільно-політичного життя, що уособлюють собою, можливо, чи не найвище веління нашого часу», – сказав Валентин Васильович.

Відзначимо, що драматичні події двох останніх років з сумомі болем відгукнулися в колективі Дніпропетровського національного університету: тут розгорнувся потужний волонтерський рух, в якому з ентузіазмом взяли участь сотні студентів, викладачів та співробітників різних підрозділів. Центр соціальних ініціатив і волонтерства під керівництвом кандидата психологічних наук, доцента Зої Бондаренко став генератором численних гуманітарних акцій для всебічної матеріальної і морально-психологічної підтримки української армії, підрозділів територіальної оборони, поранених в зоні АТО воїнів, що лікуються в ме-

дичних закладах міста, а також вимушених переселенців з окупованих територій. Всього в університеті для цих потреб було зібрано й передано за призначенням понад 300 тисяч гривень, не враховуючи значних обсягів зібраних продуктів харчування, медикаментів, одягу, військової амуніції тощо. Гідно була пошанована і пам'ять загиблих в АТО восьми вихованців університету, яким встановлено Пам'ятний знак в холі четвертого «героїчного» поверну корпусу.

Виступ координатора волонтерського центру ДНУ ім. Олеся Гончара, студентки факультету психології Анастасії Катлан «Волонтерство як стиль життя студентської молоді» зацентрував багатоаспектну діяльність волонтерів університету у площині військово-патріотичного виховання. Презентація-портфоліо Центру соціальних ініціатив і волонтерства ДНУ ім. Олеся Гончара була яскравою, змістовною й вмотивованою.

Із Днем волонтера студентів привітав учасник АТО, боєць 20-го батальйону 93-ї бригади Дмитро Кошка. Він підкреслив, що саме волонтери стали справжніми бійцями і патріотами країни у важкі часи для багатьох людей.

Думки гості заходу – голови Дніпропетровського Благодійного фонду «За майбутнє України» Олени Лучко, виголошені у виступі «Соціальне волонтерство як ресурс надання допомоги тим, хто цього потребує», розчулили присутніх до сліз. Пані Олена схвилювано згадувала про те, що одними із перших волонтерів, які допомагали вимушеним переселенцям жаркого й тривожного літа 2014 року, стали саме волонтери із числа студентської молоді ДНУ імені Олеся Гончара. Вони забезпечували «гарячу лінію», опікувалися дітьми переселенців, збирали для них продукти й воду, підвозили до координаційного центру «Допомога Дніпра», перебирали й пакували речі, які приносили громадяни, надавали психологічну допо-

могу, супроводжували переселенців до місць переїзду, реєстрували й заспокоювали тощо. Гідне уваги і волонтерівання студентів ДНУ з дітьми з Красногорівки Донецької області під час літніх та осінніх канікул.

Багато цікавих історій почули ще присутні та порадили тим, хто отримав грамоти від Благодійного фонду «За майбутнє України», громадської організації «Хто як не я» та координаційного центру по роботі з переселенцями «Допомога Дніпра». Зокрема, почесні подяки від Олени Лучко та Лариси Скрипченко були вручені таким найактивнішим студентам-волонтерам: Юлії Заозірній, Ірині Веремейчик, Тетяні Андрійченко, Яні Яковлевій, Анастасії Катлан, Даші Івановій, Аллі Бардон, Христині Грибановій, Станіславу Брижаку, Денису Калюжному, Ользі Шеремет, Катерині Старченко, Захару Чернезі, Анастасії Вислоцькій, Дмитру Чемшиту, Вадиму Самбору та іншим. Також за поширення волонтерського руху почесні грамоти вручили проректору ДНУ Валентину Іваненку та незмінному керівнику волонтерського центру Зої Бондаренко. В свою чергу, за активну громадську позицію голова фонду «За майбутнє України» Олена Лучко була нагороджена грамотою Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара.

Крім того, у програмі патріотичного заходу відбувся перегляд та обговорення документального фільму режисера Лариси Артюгіної «Як ми стали добровольцями», який є своєрідною мозаїкою портретів тих, хто першим став на захист Батьківщини, пройшов Іловайський котел, і тих, хто назавжди залишиться живим у нашій пам'яті та на екрані. «Це фільм про людей і для людей», – підсумував

відомий дніпропетровський волонтер Василь Чебанов. У своїй розповіді він зробив окремі замальовки про героїв фільму – звичайних і незвичайних людей, як, наприклад присутній на заході випускник факультету систем та засобів масової комунікації ДНУ, відчайдушний боєць і справжній патріот своєї держави Дмитро Резніченко (позивний «Ден») чи інший наш земляк – сміливий і мужній воїн, справжній друг для багатьох бійців батальйону «Донбас» Михайло Ніконов (позивний «Лермонтов»).

Після перегляду головному герою стрічки Дмитру Резніченку пані Олена Лучко вручила Орден «За жертвність та любов до України», заснований Патріархом Філаретом та священним синодом Української православної церкви Київського патріархату. Потім Дмитро охоче розповів про себе та мужніх побратимів, про своє бачення розвитку нашої держави, а також звернувся до молоді із привітанням до Дня волонтера, побажавши бути корисними своїй країні. «Кожен із нас робить те, що може: там, на Сході, військові захищають нашу землю ціною свого життя, а ви – волонтери – тут забезпечуєте їм надійний тил. Це і є патріотизм. Його треба підтверджувати ділами», – підкреслив юнак. Висловивши слова подяки своєму захисникові, студенти-волонтери ДНУ йому власноруч змайстрований подарунок та пісню у виконанні Ірини Бондаренко.

Отже, волонтерство і патріотизм – поняття нероздільні! Як написала у своєму есе до Дня волонтера наша активна

студентка, вмотивована волонтер Анастасія Бандура: «... Були часи, коли бути патріотом було абсолютно безглуздим. Слова «Я українець», «Я з України», «Я люблю свою країну», «Я патріот» були нічого не варті. А носити атрибутику країни, вивісити прапор десь або ще щось – це було надзвичайно соромно. Зараз такий період відбувається і в волонтерстві. Вірю, що настане час, коли слово «волонтер» здобуде інших форм. Але для цього треба пройти нелегкий шлях, щоб активізувати людей, бо в суспільстві повинні розуміти, що чужих проблем не буває. Всі проблеми по-різному стосуються кожного. Волонтери ж – це суспільно необхідне явище для будь-яких верств населення. Бути волонтером означає бути зацікавленим у розвитку своєї країни, життя та особистості».

Друзі, долучаймося до справи сучасного волонтерства!

Зоя Бондаренко,
керівник Центру соціальних ініціатив і волонтерства
ДНУ ім. Олеся Гончара

Від редакції журналу додамо, що натхненниця університетського волонтерства – керівник Центру соціальних ініціатив і волонтерства Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Зоя Петрівна Бондаренко – була відзначена почесною медаллю «Захиснику Вітчизни» від Дніпропетровської міської ради.

Студенти ДНУ – переможці міжвузівських дебатів із прав людини

Команда юридичної клініки Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара стала переможцем V Відкритого дебатного турніру з прав людини «Хабарництво і корупція – стоп!», який проходив на базі Національної академії прокуратури України в Києві.

V міжвузівський дебатний турнір з прав людини серед студентів юридичних клінік проходив у рамках Всеукраїнського тижня права. Інтелектуальні змагання проводилися в формі групової дискусії за методом «Дебати», де переможцю здобуває найбільш аргументована позиція учасників.

«Кожна команда, яка бажала взяти участь у турнірі, мала написати есе на відповідну тему. Своє есе для участі в турнірі відправили й консультанти юридичної клініки ДНУ ім. Олеся Гончара, студенти IV курсу юридичного факультету Ірина Ступка та Михайло Мерцалов. Отримавши 15 балів з 15, есе представників ДНУ виявилось найкращим і за одностайним рішенням журі було оприлюднено, – розповіла директор юридичної клініки ДНУ ім.О.Гончара кандидат політичних наук, доцент Олена Забродіна.

У такий спосіб було визначено 12 команд-учасників дебатів, серед яких були такі провідні ВНЗ України, як: Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого, Національний університет «Києво-Могилянська академія», Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки, Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника, Тернопільський національний економічний університет, Національна академія внутрішніх справ, Львівський державний університет внутрішніх справ та інші.

Так, у чвертьфіналі команда юридичної клініки Дніпропетровського національного університету ім. Олеся Гончара в двобої перемогла юридичну клініку Києво-Могилянської академії. Далі визначення команд фіналістів відбувалося шляхом раунду запитань від суддів та переможених команд. Відтак, у фіналі зустрілися юридична клініка ДНУ ім. Олеся Гончара та юридична клініка Тернопільського національного економічного університету. І в результаті дебатів переможцем було визначено саме дніпропетровських студентів.

Христина ЛУКАЩУК
м. Львів

НЕ КАЗКА

Вже третій день матуся ходила по хаті сама не своя. Вірніше, ходила вона зовсім мало. Більше сиділа за кухонним столом, вглядаючись у монітор їхнього комп'ютера.

«Мабуть, тішиться, що татка нема вдома, – подумав Дмитрусь. – Бо коли його нема вдома, то матуся іноді дозволяє дивитись мультфільми стільки, скільки хочеться. Але чому тоді в неї котяться сльози? Без зупинки. Вона вже їх навіть не втирає. Сльози скапують на чорну клавіатуру і зникають у заглибинках між літерами».

Дмитрик хотів було попроситися на коліна, але передумав. Щось його не пускало. Мама наче відгородилася від нього. І хоча вона зовсім-зовсім близько – водночас була дуже далеко. Скоряючись дивному відчуттю, яке зовсім недавно і несподівано з'явилося у хлопчика, розумів: зараз краще матусю не чіпати.

На вечерю розіграла йому кашу, яку не доїв в обід.
– Не хочу каші, – Дмитрусь спробував привернути увагу матері.

– Більше нема нічого, – відповіла та втомленим голосом. – Я не встигла нічого приготувати. Хочеш хліба з маслом і чай?

– Добре, хай буде чай, – погодився Дмитрусь, бо це ж все-таки кілька хвилин для нього.

Матуся неохоче встала з-за столу, але очі її ще чіпко трималися за зображення на моніторі. То фото, то якісь новини... Встаючи, підкрутила звук. Даремно хлопчик сподівався на увагу. Мати перетворилася на суцільний слух. Вона механічно взяла його улюблене горнятко – біле в чорну крапочку і з рожевим кантиком, вийняла з холодильника варення, залила його окропом. Але рухалася вона наче якимось боком. Як пес Бровко. Той, що в бабусі на подвір'ї. Він завжди ходить лише по колу – на тій відстані, яку дозволяє довжина ланцюга. Невже матуся також хтось прив'язав на ланцюг? І якщо це ланцюг, то чому Дмитрусь його не бачить?

Може, той ланцюг завжди болю, і тому в мамі цілими днями котяться сльози?

Так і не дочекавшись ні хліба з маслом, ні коли охоло-не чай, Дмитрусь розревівся. Голосно і гірко. Наче малюк. Ні, він не забув, що обіцяв татусеві подбати про маму. Він не забув, що татко назвав його дорослим. Але ж... йому лише шість... і він... він нічого не розуміє.

Вчора матуся не повила його до садочка. На питання «чому?» відповіла, що їй ніколи.

Але ж як ніколи, коли вона й так нічого не робить? Вона навіть суєнки не одягла. Той, що зазвичай ходить у ній по хаті. Як була в нічній сорочці, накинувши халат, так і зосталась у ній, доки не прийшов час лягати в ліжко.

– Маленький, не плач, любий. Гей, ти чого? Все гаразд. Не плач. Не треба. Ти ж пам'ятаєш, що таткові обіцяв? Пам'ятаєш? Ти ж обіцяв, – горнулася до нього і гладила-гладила по голівці.

– Пам'ятаю, – схлипуючи, погодився Дмитрусь, бо знову відчув, що мама його любить, що вона його не забула.

– От і чудово. Пий чай і біжи чистити зубки. Я прийду поцілувати тебе на добраніч.

– А розповіси мені казку?

– Казку? – матуся на мить розгубилася.

– Казку, – з благанням в очах повторив хлопчик.

– Але ж ми давно не читаємо на ніч казок... Читали про Гаррі Поттера...

– Не хочу Гаррі Поттера... Можна сьогодні казочку, одну-однісіньку?

Дмитрусь так кумедно склав ручки і схилив голівку, що матуся нарешті всміхнулася.

– Гаразд. Біжи, готуйся до сну. Я зараз.

Дмитрусь швиденько допив солодкий чай з журавлини і побіг чистити

зубки. Він так тішився, що сьогодні ввечері йому може бути знову побути маленьким, тому зовсім не вередував. Ніколи він не думав, що бути дорослим то так складно.

Тільки-но вмовився в своєму ліжечку, до кімнати зайшла матуся. Присіла на його ліжко і довго-довго дивилася на малого.

– Мам? – Дмитрусьві стало моторошно від того погляду: стільки там було... любові.

– Так, мій хлопчику.

– Розкажуй.

– Про що?

– Про що хочеш. Але таку, якої ще не чув.

– Такої, щоб ще не чув?

– Угу.

– Не знаю... Може...? Ні... Гаразд. Слухай.

Матуся звела погляд кудись угору, у простір над головою сина...

– Це було дуже-дуже давно... – почала вона.

Дмитрусь щасливо всміхнувся і від задоволення заплюючі очі.

– В одній державі, що звалася красивим і мелодійним словом Україна, все було красиве і мелодійне. У тій країні жили гарні і волелюбні люди – українці. Понад усе любили Бога і свою Землю. Вони мали красиву і співочу мову. Були мудрими і працьовитими... Та сталося так, що їх спіткало лихо – на їхню землю увірвалися вороги. Спочатку пюндрували землю, вбивали людей, а коли захопили весь край, то заборонили мову, пісню, слово... І так було довго... Так було ще три дні тому... Мільйони людей покорилися ворогові, бо не вірили, що його можна перемогти. Але нещодавно кілька зовсім юних хлопців і дівчат виступили проти зловмисників. Їх за це жорстоко побили. Та на їхній захист стало вже кілька сотень людей. Вони й утворили Майдан.

Майдан? Це слово Дмитрусь так часто чує останнім часом усюди. Вдома, в садочку, в маршрутці. Майдан? Це той справжній Майдан? Якщо так, то це не казка...

– Майдан? – перепитав Дмитрусь. – Це той Майдан, куди поїхав наш татко?

– Так, – кивнула матуся і знову звела свій погляд кудись угору, у простір над головою. А ще вона взяла його долоньку в свою і міцно-міцно стиснула.

Дмитрусь хотів було заперечити, що він не хоче цієї історії, бо це зовсім не казка, але матуся продовжила:

– Так от. А три дні тому на Майдан вкотре напали. І знову на його захист стали відчайдушні сміливці. Ті воїни світла були в саморобних обладунках з дерев'яними мечами і дерев'яними щитами, а на головах у них були каски, помальовані в голубий колір – колір ООН – організації об'єднаних націй. Одного з тих хлопців звали Устим і йому було дев'ятнадцять років.

– Як вуйкові Тарасу, – втішився Дмитрусь, бо молодший брат матері був його улюбленим приятелем.

– Так, як вуйкові Тарасу, – всміхнулася матуся, але чомусь закапали сльози. Рясно-рясно. Як перед монітором. І ще сильніше стиснула синові долоньку. – І той Устим щиро вірив, що та каска в нього чарівна. Бо організація, в колір якої вона була пофарбована, стоїть за мир у всьому світі. Але каска йому не допомогла. Нікому з тих хлопців, що в той день захищали майдан, не помогла. Не змогли і дерев'яні щити, які годилися лише щоб виносити друзів з поля бою. Бо не могла тоненька каска захистити від сталевих куль ворога. Тих відчайдушних сміливців загинуло на барикадах більше сотні. Це з їхніх душ утворилася нова сотня – Небесна сотня. Вона тепер у небі. Навколо Бога. Разом із ним захищає нас із тобою і всю Україну від кривдників.

– Матусю, але ж це правда, – розчаровано вигукнув Дмитрусь, скориставшись тим, що жінка вмовкла, давлячись сльозами. – Це ж не казка...

– Так, Дмитрусь, це не казка. Це – правда. Гірка і болюча. Але завдяки цій правді ти, коли виростеш, разом із побратимами зумієш створити справжню казку в державі, що зветься красивим і мелодійним словом – Україна.

Я вірю в це.

Ми всі в це віримо.

І головне – в це вірять Бог.

«НАШІ ПЕРЕКЛАДИ»

Джуро Відмарович (хорв. Đuro Vidmarović) народився 1 квітня 1947 року в с. Піленіце, округ Липовляни, Хорватія; хорватський дипломат, перекладач і громадський діяч.

У 1970 закінчив Загребський університет. Вчителював, вивчав історію та літературу хорватських національних меншин у сусідніх країнах. 1990–1995 — народний депутат у Саборі (парламенті) Республіки Хорватії, член Виконавчої ради Хорватського демократичного союзу (ХДС), голова Загребської міської ради ХДС і заступник голови ХДС (1992—1994). У 1995—1999 — Надзвичайний та Повноважний Посол Республіки Хорватія в Україні. Від 2002 року перебуває на пенсії.

Джуро Відмарович — автор поетичних книг: «Маяки і береги» (1985), «Печатка з магми» (1988), «Ріка і дуб» (1990), «Кроки» (1998) та ін. Член Товариства хорватських письменників, хорватського дипломатичного клубу, Товариства української культури.

Літератор активно пропагує українську культуру на своїй Батьківщині. Зокрема, він подарував міській бібліотеці Загребі близько 500 українських книг, організував кілька виставок українських художників у Хорватії. Автор розвідок «Cije je "Slovo o plku Iгореve"?» («Marulik», 2001, № 2) та «Ciji su Kazimir Malevič i David Burliuk?» («Književna Rijeka», 2002, № 3).

ПРИСВЯТИ

НЕ СКАЗАНО ПРО МЕРТВІ КОРАБЛІ І ТАЛАЛАЄВУ ОСЕЛЮ СЕРЕД ЧЕРВОНІХ ТРОЯНД

Миколі Вінграновському
замість вітання

Так багато хотів тобі сказати,
Але зараз немудро бідкатися над тим, що вже минуло.
Великий наш брате, смерть забрала срібло-злото,
Мрії і сни у кращій світ.
Дехто твердить, що там — гризота,
Інші — старт у новий політ.

Все залишилося коло Льониної калини,
Біля Дніпра і мертвих кораблів,
У саду земному на піщаній землі України.
Горизонти ті ж самі і пори року, і довгі-предовгі зими.
Хмари плывуть, вітри руйнують те, що людина збудує,
Хвилі морські поглинають народи,
Біля райських пляжів тепер гойдаються
Криваві плями — жорстокий плин вічності.

Я б хотів мати твою мрійливість, твою посмішку і риму,
Ритм і блиск, Божий дар слова.
Я б хотів мати твою віру в землю, що нас породила,
Твою гордість і спокій далеких степів, якими Козак
походжає.

З Хорватії, моєї землі прекрасної, сварливої і ревної, —

Звіддала, послав вісточку у Рідну нашу,
Обмірковував промови, вірші й прозу, – наче помах рукою,

Ніжно і несучасно, майже сентиментально.
Старію, тому поетизую все це,
А молодим волосся дибом стає на голові.

Я хотів би повідати, як глибоко запали мені в душу
наші розмови,

Який скарб оті спогади, і як я водночас сумую з приводу
твої смерті.

Безмежно вдячний Богу за зустріч з чудесними
відомими людьми

У прекрасному краю степів і Карпат,
І Золотих воріт, які спалили буревій воєн.
А Господь їх перетворив у символ і мрію,
Як і степи, над якими вітри віють
Із сивої давнини, таємниче і пристрасно в кожную
козацьку душу.

Не все сказано, що залишилося – є на березі Дніпра,
Там і зараз стоїть Талалаєва оселя серед червоних
троянд

І далі лічить мертві кораблі.

ГОСПОДЬ У СЕРЦІ МАРІЇ ПРИМАЧЕНКО

Великій художниці українського
наївного малярства

Український тайнопис – із пітьми та свічад,
Де дрімучі ліси, небеса синьоокі,
Заміловані в ночі, в силуети печальних дівчат,
В загадкові створіння і сфери високі.

О, володарко пензля, тут усе — проминання і тлін,
Суцта тільки надія людська на світанку.
Та життя ще ряхтить, мов потік в заворотах колін,
Доки пензлем своїм Ви золотите соняхи зранку.

Щастя випало Вам, як синиця мала в кулаці,
Тільки щира душа повсякчас багатіла красою.
Розп'ятій Чорнобиль, поминальні свічки, манівці –
Привілей виняткових, які решту ведуть за собою.

Тихо плаче Господь, знов незрима сльоза на щоці.
Ви служили йому несучетно, без крику.
Ви носили в своїй незглибимій душі
Муку й риси тонкі преподобного світлого лику.

ДВОЄ НА СВІТАНКУ АБО ХОРВАТСЬКИЙ ВЕРДИКТ

Івану Драчу, поету і зодчому
незалежної України

Народи наші в'яже давнина –
Подібні долі маємо і схожі душі.
У нас, хорватів, як у Вас була
«на мертвих вербах розцвітають ружі».

Комусь виводить Кліо огиря у срібній збруї,
А іншого — в дугу згина й поглумом труїть.
Блазною, забавляється стара людським терпінням,
Та є у нації кора, і є коріння.

А щастю б розлитись – в нас море й вершини,
Лани зеленіють, не вигибла слава.
У тебе в дворі зашарілась калина.
У мене — пронизує серце агава.

Вранішні роси омийуть ще крила,
Збудять надію п'янким передзвоном.
Пізня весна, знов чомусь забарилась...
Як прагнеться висі, мов очі льону.

Переклад з хорватської

Тетяни Дзюби спільно з Джуро Відмаровичем

«На конкурс Івана та Марусі Гнип»

Записки українського школяра

7 квітня 2015 рік

Доброго дня, щоденнику! Власне З чого, зазвичай, люди розпочинають свої записки? Напевно варто відрекомендуватися ... Хоча кому? І для чого? Але я не стану порушувати ці канони, так що, знай - я звичайний школяр. Учениця 10 класу звичайнісінької середньостатистичної загальноосвітньої школи. У своїх записках намагатимусь відобразити частину свого життя. І не тільки свого, а й багатьох таких як я. Знаєш, щоденнику, багато того, не сприймає підлітків усерйоз. А чому? Лише тому, що ми не заробляємо собі на життя, чи тому, що мало прожили? Здається, у сучасному світі міра серйозності одна, і вимірюється вона, на жаль, у цифрах.

Сьогодні був звичайний день. Ранок. Сніданок. Школа. Уроки. Домашні завдання. Сон. І знову все спочатку. Вельми захоплююче, як для найкращих років твого життя, правда? Навіщо а почала вести ці записки? Сьогодні мені запропонували написати творчу роботу, пов'язану з досить цікавими творами двох письменників: Гоголівські «Записки божевільного» і «Записки українського самашедшого» Ліни Костенко. Ці книги розповідають про життя звичайної людини, але в різний час. Одні проблеми зникли з часом, інші з ним ж з'явилися, а деякі навіть повернулися. Я ніколи не думала, що стану свідком безглуздої війни, хоча чи можна говорити, що війна має сенс — потрібно ще подумати. Я вважаю, нічого не може бути дорожче й цінніше життя людини. Ніщо не може мати більше сенсу, ніж саме життя. То чи є сенс в діянні, де життя винищується?

Отже, я звичайна школярка, учениця звичайної української школи, напишу власні записки та спробую відобразити як живе покоління «NexГ, на яке так багато покладається надій, і що чекає від нього старше покоління. Ти станеш хоронителем записок українського школяра. Це буде моя сповідь, як представника майбутнього покоління. Це буде констатація фактів і синтез реальності.

«Добре людям, які пробігають повз факти. А я прохажу кризь них», - читаю у творі Л. Костенко «Записки українського самашедшого».

15 квітня 2015 рік

Сьогодні середа. Минуло трохи більше тижня з моменту мого першого запису. Чи є мені чим поділитися новим? Ні! Хіба що думками. Я продовжую вивчення творів, завдяки яким народився ти, щоденнику. До речі, учора був мій день ангела. З певного моменту, я відчула, що віра моя згасає, як у диво, так і в Бога. Чи, може, це дорослішання, чи зрада самого себе? Я не знаю. Адже повинна вірити дитина в чари? Вірити хоч у щось...

«20 січня 2015 року. Маленькій дівчинці з Донецька Соні Ухановій через три дні виповниться один рік і чотири місяці. Цей день вона проведе в обласній травматології, тому що у Софії роздроблена кисть правої руки, а на ніжці й животику - рани від осколків снарядів. Дівчинка посміхається, тримаючи однією рукою іграшкового пухнастого kota зі здивованими блакитними очима. Котик м'який і нестрашний. У великій світлій кімнаті теж зовсім не страшно. А ось недавно було дуже страшно. Але Софійка вже не пам'ятає, чому», - пише газета «Сьогодні». Яке страшне в нас, все ж таки, сьогоднішня... Дорослі! У що ж вірити їй, Софійці?

Знаєш, щоденнику, сьогодні ми з однокласниками відвідали театр імені Т.Г. Шевченка, де прослухали моновиставу: «Я вам цей борг ніколи не залишу», за мотивами «Записки українського самашедшого» Л. Костенко. Можливо, це доля? Зі сцени не раз линула думка: чому нове покоління має спокутувати карму минулих? Чому воно живе не своїми помилками? Усе це, немов замкнуте коло.

«Тато і мама Софії, Дмитро і Ольга, вчора потрапили під раптовий обстріл в Кировському районі Донецька». Ми живемо недалеко від Маріупольської донзилки. День був тихий, спокійний, і уся сім'я пішла на прогулянку, - розповіла прабабуся Соні Галина Іванівна». - І тут звідкись прилетіли снаряди, пролунало два вибухи.

Діму відразу вбило, а Оля була важко поранена, втратила багато крові й померла в лікарні. Ми з подругою були на сусідній вулиці, почули вибухи й дзвін вибитого скла. Коли прибігли на місце, куди впали снаряди, Софія сиділа в розірваній від уламків колясці й плакала від страху. Хочеться дурно сміятися, читаючи це. Скажіть мені, дорослі, що робити Софії? Що ви скажете втішеного цій малій дівчинці, коли вона виросте? Що ви відповісте на запитання: «У чому я винна?».

«Діти мої лежали, як солдатики один біля одного, поруч кричала дитина ... Господи, як це боляче, коли мати ховає свою дочку, а бабуся - онучку! - плаче Наталя, бабуся Соні. - Ользі було всього 22 роки, Дімі - 24. Дочка сиділа вдома з Софією, Діма займався будівництвом і дизайном. Коли почалася війна, вони виїхали з Софією до Криму, побули там, потім жили в родичів у Хмельницькій області, а ось нещодавно, менше тижня тому, повернулися додому в Донецьк, сказали, що скучили за рідною домівкою. Хотіли Софійку записати до дитячого садочку, щоб вона пішла туди, коли їй виповниться два роки. Ось і приїхали... Дитина без батьків залишилась ...»

Владі! Ти обіцяла щось змінити! Ти, дійсно, вважаєш, що зможеш повернути дітей батькам? Онуків бабусям? І найголовніше - дитині батьків. Я починаю розуміти справжнє значення слів з пісні «Помолимося за батьків»: «Дай вам Бог піти хвилиною раніше, своїх дітей давно сивих». Хоча, я лукавлю, бо ніхто краще за них це не зрозуміє й не відчуває. «Софійка й досі не може зрозуміти, куди ж поділася мама, яка не припиняла до цих пір годувати її грудьми, і куди зник тато, з яким вони постійно грали. «Мені боляче це читати. Світ, дійсно, божеволіс...

«Те, що діється тепер у світі, - це кошмар, що наснився людству. Потім його назвуть історією і приплюсують до попередніх кошмарів. Чи не краще дивитися свої власні сни?» - пише Ліна Костенко. Чому наша історія така жахлива? Хто-небудь відповідь на це запитання?

«Краще б такої України, взагалі, не було. Мріяли б про неї, боролися б. Підросли б нові покоління, ладні за неї життя віддати. Література була б - хай заборонена, хай самвидавська, але ж література, а не це заслинене матюками плюгавство. До всіх перинатальних хвороб державності ще й така халепа - виросло покоління, якому байдуже», - це повне руйнування держави. Народі, ти, взагалі, усвідомлюєш, що помираєш? Чи тобі «по фіг»? Найстрашніше те, що ці слова правдиві...

«Люди з Дебальцевого їдуть через усі об'їзди й блокпости, щоб передати нам продукти і гроші», - розповіла Галина Іванівна. Певно, в цьому, дійсно, сила нашого народу. Ми завжди намагалися бути разом, незважаючи ні на що. І це перша фраза в творі, яка змусила мене посміхнутися.

20 квітня 2015 рік

0:26 годин. Продовжую писати. І я все ще під враженням від роману. Якби Ліна Костенко могла це прочитати... Я б хотіла сказати їй спасибі. Цей роман пробудить усіх, хто має хоч краплину любові у своєму серці. Гоголь пише: «І від того то сам місяць - така ніжна куля, що люди ніяк не можуть жити, і там живуть тепер тільки одні носи. І саме тому ми не можемо бачити носів своїх, бо вони всі знаходяться на місяці». Марення божевільного? Як би не так. Просто ми, дійсно, настільки високо дивимося, тільки жадаємо, однак нічого не робимо. Та що вже - елементарний патріотизм відсутній. Т. Шевченко писав: «Якби ви вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя. А то залізете на небо: і ми не ми, і я не я». Ми загубилися. Просто загубилися. Один мій учитель, якому я дуже вдячна, бо він, у черговий раз, як у дзвін ударив і збудив мене знову, розповів про відеоролик, у якому деякі люди міркують про те, що Україна - це не держава. І люди там - не люди. Знаєте що? А ніхто не ідеальний. У країні складний період, але ми боремося. Чуєш, щоденнику? Ми боремося, ми не здалися, а значить - живі! І жити будемо! Незважаючи ні на чий пересуди, незважаючи на те, чи хоче того світ, чи ні, тому що народ, який не здається

вже кілька століть - виживе! не будемо як раніше просто відбувати тяжке існування. Ми будемо жити так, що ще всі озирнуться і скажуть: «О! Україна!»

«Так! Я буду кризь сльози сміятись, серед лиха співати пісні, буду жити! Геть, думи сумні!» - це наш девіз. Девіз століть. Наш народ буде жити до тих пір, поки є хоч один українець, який любить Україну! Я хочу закричати на весь світ: «Я - українка! Люблю свою країну. І ти її любиш. А якщо ні, то незабаром полюбиш, тому що не любити цих людей, не любити ці пейзажі, річки, моря, мову ... це просто неможливо. «Слова пісні «Люби ти Україну» групи «Тік» передають мій настрій.

Так! Я люблю Україну!
Сильно люблю і буду любити!
Так! Я люблю Україну!
Свою родину, свою сім'ю!
Мені є що втрачати, є кого любити,
І я сильно ціную те, що люблю!

Лицарі звитяги

Вони віддали своє життя за нас. Вічна слава Героям Небесної Сотні Майдану! Серед загиблих — такі молоді, красиві, юні, а ще — старші, але такі само відважні й мудрі...

Чому вони загинули? Хто найняв снайпера, і не одного? І найважливіше: навіщо снайперові вбивати? Чому не стріляв, щоб налякати?

Шукаю відповідь і не знаходжу. Підступність і зрада проти свого народу — де її корені і витоки? Думати про це, аналізувати і докопуватися до істини — означає не бути байдужим...

Любов Романівна ГОНТАРУК

ВЕРБИЦЬКИЙ ЮРІЙ 51 РІК, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Працював у відділі сейсмічності Карпатського відділення Інституту геофізики НАН України у Львові. 21-22 січня 2014 року викрадений невідомими з Олександрівської лікарні. Його тіло зі слідами тортур знайдено 22 січня в околицях села Гнідин Бориспільського району Київської області. Під час розпізнання виявилось, що ноги перебиті — виднілися кістки, вся спина була синя, обличчя розбите, поламани ребра випирали з правого боку. Офіційна причина смерті, визнана лікарями лікарні, — переохолодження.

За селом, по дорозі в Гнідин,
Він вмирав у снігах від ран.
Що за люди були ці гниди,
І який їх виховував клан?

Його викрали із лікарні,
І ломали кістки живі.
Промишляли чомусь безкарно
По ночах ястребки нові.

Ще ледь тепле життя пручалось,
Хоч стогнало в густих рубцях.
— Признавайся, — йому кричали,
Засуваючи в око цвях.

І обличчя місили довго
Ті новітні тітки-кравці.
Грубий чобіт старанно човгав,
Тручи ненависть у краї.

Залишили, о світку милий,
За селом, де лиш біль і страх.
Замерзав і тулив щосили
Крові кетяги у снігах.

І знаєш, щоденнику, все попереду. Наш час прийшов. Йде прямий ефір. Увесь світ спостерігає за подіями в Україні. І тут хочеться нагадати всім, хто не вірить у нас, слова Ліни Костенко: «А ви думали, що Україна так просто. Україна - це супер! Україна - це ексклюзив! По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни!» Просто дивіться й дивуйтеся.

Це були думки покоління «Мехі». Це були мої думки. Це були думки українського школяра. Це моя сповідь.

Курмаз Ярослава Олександрівна,
учениця 11 класу, комунального
закладу освіти «Спеціалізована школа №7
з поглибленим вивченням іноземних мов»
Дніпропетровської міської ради.

За селом, по дорозі в Гнідин,
Помирає у снігах від ран.
Білі птахи кричали в гніздах,
Коли небо до скроні клав.

НІГОЯН СЕРГІЙ 21 РІК, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Народився і жив у селі Березнуватівка Дніпропетровської області. Його родина переїхала в Україну, рятуючись від війни у Нагорному Карабасі. Займався легкою атлетикою та східними единоборствами, два курси провчився в Дніпропетровському коледжі фізичного виховання. На Євромайдан приїхав 8 грудня 2013 року, був задіяний в охороні. Загинув 22 січня 2014 року під час штурму на вулиці Грушевського від трьох вогнепальних поранень картеччю.

А він читав Шевченка
Велично і упевнено.
Зорі його начебто
Тут спалахнути велено.

А він читав Шевченка —
Спокійний і звеличений.
Рукою небо черкнув
І вічність в серце влучила.
А він читав Шевченка.
В очах потужні спалахи.
Життя мав світле й чесне,
Не чув на нього замаху.
А він читав Шевченка —
Ніс прапор честі й гідності,
Мов долею назначений
Врости у сотню вічності.
А він читав Шевченка...

22.01.2014

ЖИЗНЕВСЬКИЙ МИХАЙЛО 26 РОКІВ, ЛИЦАР ОРДЕНА ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Родом з Білорусії, звідки виїхав через політичні проблеми. В Україні був бійцем націоналістичної організації УНА-УНСО. Останнім часом жив і працював у Києві та в Білій Церкві. Був задіяний в охороні Євромайдану. Загинув 22 січня 2014 року під час штурму вулиці Грушевського від наскрізного поранення мисливською кулею в серце.

І упав на землі України
Синьоокий мій брат-білорус.
Хто почав ці розпачливі війни
І по шию у крові погруз?

Не ішли полювати на звіра.
На людину спускали приціл.
А він так в справедливість ще вірив,
І високу сповідував ціль.

Плаче сонце і небо заплаче —
У останню проводимо путь.
На Майдані зібралось Віче —
Побратими хоругви несуть.

Гірко мама за сином затужить,
І сестра, і коханої лик.
Спи спокійно, мій втомлений друже,
Хоч до вічності ти не привик.

Посміхаєшся небу з світлини,
Хочеш знати, чи правда жива.
Україна розправила крила,
Хоч вгинається вулиць крива.

В небо вріс на землі України
Синьоокий мій брат-білорус.
Київ став йому другом надійним,
Простелив у безсмертя обрус.

СЕНИК РОМАН 46 РОКІВ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Родом із Львівщини, останні роки жив у місті Турка. 22 січня 2014 року під час штурму вулиці Грушевського отримав важке вогнепальне поранення в плече. Куля застрягла в легенях, руку з роздробленою кісткою довелося ампутувати, організм втратив понад 3,5 літра крові. 25 січня 2014 року помер у київській лікарні.

Куля застрягла в легенях —
Тяжко у тілі пече.
Не відпустив її Сенник,
Руку віддав і плече.

Крові сполохані бризки —
Річку купали в цвіту.
Йшов у дорогу неблизьку —
Долю узяв непросту.

Маків нарвав, а тримати
Змалку одною не вмів.
Чорний осколок гранати
Власти поблизу посмів.

В зуби зібгав кусень ситцю,
Мамі всміхнувся і зблід.
Завтра ще Турка наснитесь —
І затиснув в очах лід.

Тіло несли побратими.
В кожного гнів на лиці.
Йшли по Грушевського клином
Юні безвусі бійці.

Неслась любові лавина,
Перемагаючи біль.
Пісню його підхопили,
День переорював сіль.

КАЛИНЯК БОГДАН 52 РОКИ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Родом з Коломиї Івано-Франківської області. Міський голова Коломиї Ігор Слюзар розповів, що Богдан Калиняк два місяці віддано стояв на Майдані і, маючи рідну сестру в Києві, не ходив до неї, щоб відігріватися. Помер 28 січня 2014 року у госпіталі в Івано-Франківську.

Він не був чужим у стані,
Дужий знався в силі.
Два місяці на Майдані
З небом Коломиї.
Тут стояв за правду й волю,
Ніс Франкове слово.
Калиняк був добрий столяр,
Бук міцний, небовий.
Як він щиро вмів мовчати,
Як співав тривожно,
Йдучи з друзями на чати,
Вмів триматись важно.
За роботу всяку брався,
Не шукав затишку.
До рідні піти не крався,
Щоб зігрітись нишком.
Рани в госпіталь просились, —
Запеклися в грудях.
Потихенько всі осилив,
Хоч давались трудно.
Праця — це велике благо,
Не забудьте, друзі.
Плакали, схиливши стяги
В синьо-жовтім крузі.

АРУТЮНЯН ГЕОРГІЙ 50 РОКІВ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Активіст Євромайдану та ВО «Свобода» з міста Рівне. Сім'я Георгія жила дуже бідно. Менше року тому його дружина Наталія померла від епілептичного нападу. Георгій планував після того, як встановить пам'ятник покійній дружині на її роковини, виїхати на батьківщину до Батумі в Грузію до родини. Загинув 20 лютого 2014 року в Києві. Зараз його дворічна донька Ашхен залишилася повною сиротою під опікою сестри Ані.

Шановні читачі журналу «Бористен»!

Минає ще один складний для України рік. Ми від щирого серця бажаємо усім миру, любові та злагоди! Нехай у новому році наша держава стане кращою, кожен мужній захисник повернеться додому живим, а Україна почне шлях свого розквіту!

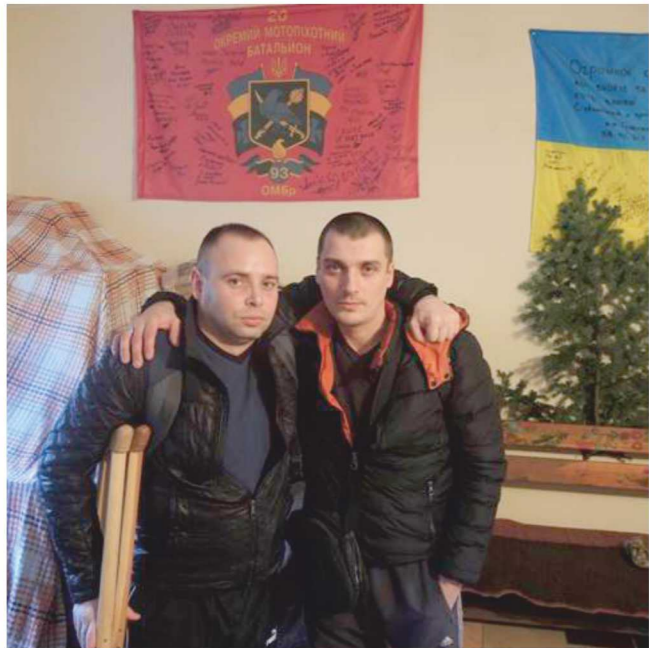
Дякуємо, що ви з нами ось уже багато років. Ми вдячні за кожен відгук, слово та побажання, які лунають на нашу адресу! У новому році на вас чекає ще більше цікавої інформації, кольорових репортажів та ексклюзивних інтерв'ю!

З Новим роком та Різдвом! Бережіть себе, свою родину та Україну!

З любов'ю, команда журналу «Бористен»

2016 РІК, МОЖЕШ МЕНІ НІЧОГО НЕ ПРИНОСИТИ! ЛИШЕ НІКОГО В МЕНЕ НЕ ЗАБЕРАЙ!!!!

Під таким неформальним гаслом пройшла СПІЛЬНА ДОБРОЧИННА НОВОРІЧНА МИСТЕЦЬКА ІМПРЕЗА ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН» ТА АСОЦІАЦІЇ ДІЯЧІВ ЕСТРАДНОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ. Відбулася вона в приміщенні клубу базового військового госпіталю Збройних Сил України якраз напередодні новорічної ночі 30-го грудня. Саме цього дня багатьох бійців виписали до дому на свята. А тому було не так багато глядачів. В Січеславі якраз набирали обертів передсвяткові "корпоративи", а у прохолодній залі лікувального закладу зібрались ті, хто власне зробив їх в наш час можливими. Не було б їх, не відомо що діялося б сьогодні у місті на Дніпрі. За роки існування щомісячника ми провели не один десяток мистецьких імпрез, присвячених українській пісні та культурі. Але ось такі, котрі провадимо в останні часи через війну, звичайно займають особливе місце і в нашій пам'яті, в наших серцях. Слава Україні – Героям слава!

Для таких хлопців-захисників артистам співати особливо відповідально та почесно.

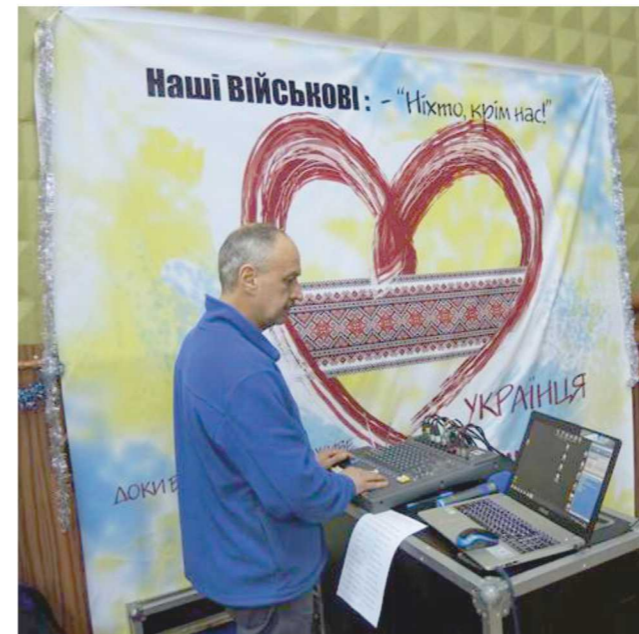
Серед артистів які того вечора розважали поранених бійців був виконавець оригінального жанру Володимир Пасинко. Його запальний виступ із зброєю запорізьких козаків нікого не залишив байдужим.

Хвилююче фото для кожного хто того вечора був на сцені. Боець фільмує виступи артистів на новорічній імпрезі.

Талановита хореограф і танцюристка Глорія попри порівняно молодий вік добре розуміє наскільки для України сьогодні важливо мати надійних та патріотичних захисників.

Професійний звук на новорічній імпрезі забезпечила рекламно-концертна компанія «Ремі»

Серед глядачів були зовсім юні бійці. Як ось цей хлопчина, котрому б годилося бути на студентській лаві. Але війна в Україні примусила взяти до рук зброю...

Марія Ратман переможець конкурсу творчої молоді на сторінках журналу «Бористен» Івана та Марусі Гнип (США) за 2015 рік так само порадувала присутніх своїм співом

Присутні на імпрезі глядачі отримали на згадку архівні та нові числа нашого журналу, а так само книги серії «Бібліотека видавництва журналу «Бористен».

Поет, член НСЖУ Анатолій Подільний порадував присутніх своїми віршованими гуморесками

Фінальний випуск 2015 року ми вирішили завершити особливою рубрикою «Красиві Українки» і розповісти про відомих та неповторних українок, які свого часу впливали на історію нашої держави. Ми проаналізували кількість запитів в інтернеті і отримали ось такий результат:

10 місце у рейтингу найвідоміших жінок України посідає **Соломія Крушельницька!** На її ім'я посилаються в Інтернеті 37000 сайтів. Соломія Крушельницька – найвидатніша оперна співачка світу. Співати з нею на одній сцені вважали за честь Енріко Карузо, Федір Шаляпін і інші оперні зірки першої величини.

9 місце у рейтингу найвідоміших жінок сучасної і стародавньої України займає **Анна Ярославна** – королева Франції! Посилань в Інтернеті – 43000. Донька київського князя Ярослава Мудрого Анна народилася в 1024 році. Її дитячі роки і юність пройшли в Києві. Коли Анні виповнилося 22 роки французький король Генріх I попросив її руки. Офіційна згода на шлюб була надана. Під час вінчання Анна подарувала чоловіку привезене з Києва Євангеліє, писане кирилицею. Всі пізніші королі Франції аж до революції 1793 року приносили клятву на цій святій книзі, навіряд чи знаючи, що належала вона самому Ярославу Мудрому.

8 щаблінку у плеяді серед найвідоміших жінок сучасної і стародавньої України займає – знов таки зірка світової опери – **Євгенія Мірошниченко**. На неї посилаються в Інтернеті 56000 сайтів. 40 років – з 1957 по 1997 – вона була незмінною солісткою Київського театру опери та балету і викладала в консерваторії на кафедрі сольного співу.

7. Пабло Пікассо зазвичай про інших художників казав: "Я потоплю в цих бездарах". Але про авторку даних робіт він озвався так: "Якби в нас була художниця такого рівня, ми змусили б заговорити про неї увесь світ". Ім'я цієї художниці – **Катерина Білокур** (44100 посилань) Творчість української художниці з села Богданівки належить до найкращих надбань світової культури XX століття.

Мало хто здогадається, хто у нашому рейтингу, вірніше у рейтингу пошукових систем Інтернету, займає **6 місце**. Це – **Либідь!** Ось так. Ми, чесно кажучи, теж дуже здивувались, побачивши на ім'я Либідь понад 100000 інтернет-посилань. Сестра засновників Києва Кия, Щека та Хорива за легендою була чарівною, як травневе сонце. Є річка з такою назвою, а неподалік розташована станція метро "Либідська". Існують вулиці – Либідська, Володимиро-Либідська, Набережно-Либідська, Новолибідська, провулок Либідський тощо. А скільки з назвою "Либідь" існує готелів, туристичних бюро, ресторанів... І через півтори тисячі років залишається київською берегинею.

5 позицію серед найвідоміших жінок сучасної і давньої України займає одна відома пані. В Інтернеті посилаються понад 160000 сайтів.

Літературний псевдонім цієї поетеси теж починається з літери "Л". Не маю сумнівів, ви здогадалися, що це – **Леся Українка!** Леся Українку українці цінують набагато більше, ніж своїх легендарних правителів, воєначальників і героїв, що присутні в їх гаманцях. Так Володимир Великий – це одна гривня, Ярослав Мудрий – дві, Богдан Хмельницький – 5, гетьман Мазепа – 10, Микола Грушевський – 50, а Леся Українка – 200.

4 місце серед найвідоміших українок займає знов таки... знов таки поетеса. І хай хто-небудь тепер скаже, що українці лише співуча нація. Українці – романтики! Мрійники! Поети! Вважається, що найвідоміша українська поетеса – Леся Українка. Однак, судячи з Інтернету, це – **Ліна Костенко!** На неї посилаються 210.000 сайтів.

3 місце серед найвідоміших українок посідає скромна дівчина з Рогатина на ім'я Настя. Скромність скромністю, але її рейтинг у Інтернеті – майже 300.000 посилань. Її пам'ятають і навіть обожнюють незважаючи на те, що жила вона 500 років тому! За батьківським прізвищем вона – Анастасія Лісовська. Але у 16 столітті її називали так: королева аланів! Тобто – **Роксолана!** Роксолана – унікальний феномен світової історії. Його унікальність полягає у тому, що чи навіряд знайдеться якась інша жінка, окрім Роксолани, яка понад три десятиліття була однією з найвпливовіших постатей не де небудь, а у мусульманському світі!

2 місце. Посилань на неї – 423000. Її ім'я – **княгиня Ольга!** Стародавні літописи змальовують княгиню Ольгу як вродливу, енергійну, жорстоку і хитру правительку. Та найбільший комплімент літописці роблять їй тоді, коли згадують про її ніби то чоловічий розум. Вихвалляння, що ними щедро обсипали Ольгу монахи-літописці, частково можна пояснити тим, що вона першою з київських можновладців прийняла християнство. Але навіть без цього Ольга безперечно залишилася б однією з найвизначніших правителів Київської Русі.

Як бачимо, до снаги нашій жінці головувати не лише у родині, але і у державі. І тому зовсім не випадково, що найбільш популярна у світі українка, та, що посідає у рейтингу найвідоміших жінок України **1 місце** **Юлія Тимошенко**. Рейтинг в Інтернеті – 3750000. Вона не лише сформулювала план розвитку держави, але й готова взяти на себе відповідальність за його втілення в життя. Саме цим вона принципово відрізняється від інших українських політиків, які сплять і марять покерувати державою. І саме цим вона здобула величезний авторитет як серед українців, так і в усьому світі.

Особливе Extra місце ми хочемо віддати українській жінці у загальному розумінні цього слова – мудрій, працьовитій, хазяйновитій, яка відома своєю вродою у всьому світі. Маленькі та дорослі українки, ви – прекрасні!

Ходить по вулиці в Рівно
Дівчинка з йменням Ашхен,
Гладить долонька покірно
Зранений тата кашкет.
Як цілував, коли їхав,
Чемною бути казав.
Грається лялькою тихо
Доня, а очі в сльозах.
Ситець на платтячко капнув
Чорним горошком жалю.
Двері відкриються раптом —
Й виросте ніжне «Люблю».
Татове слово в пошані.
Він Україну любив,
Вулиці спокій ошатний,
Квіти в руках холодив.
Дні пролетять стоголосі.
Скільки достигне отав.
Пальчик ковзнув по волоссі, —
Бодем до серця достав.
Небо над містом блакитне,
Звуки розпачливі мнуть.
Квітку любові їй киньмо,
Хай сиротою не звуть.

БАЙДОВСЬКИЙ СЕРГІЙ 23 РОКИ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Працівник магістральних нафтопроводів «Дружба».
Жив у Луцьку, любив своє місто, понад усе любив
рідну Україну. Одна із останніх цитат на його сторінці
«ВКонтакте» — слова Левка Лук'яненка: «Нація, яка не
готова посилати синів на смерть, не виживе...» Загинув 20
лютого 2014 року на Майдані у Києві від вогнепального
поранення в легені.

Не лише товариш надійний —
Таких було більшість між нас.
Він голосом правди спокійним
Розвінчував влади марозм.
Із Луцька, любив своє місто,
Повагу до старшого мав,
І дружбу розважливу, звісно,
Мов прапор любові тримав.
За націю слово ростав він.
У розпач вдаватись не вмів.
Ніс в юному серці життя гімн,
Був кращий із кращих синів.
Чому нас неправдою дурять?
Чом воля із кров'ю на брук?
Сліпа й нерозважлива куля
Розбила об землю той звук.
А з дикти тоненька затула
Ковтнула гарячий запал.
І вже він іде й квіти тулить —
Коханий букет назбирав.
Потік нафтопровід рікою.
О ні, то волошок блакить.
Востаннє махнув він рукою
І небо спинилось в цю мить.

БЛЬОК ІВАН 40 РОКІВ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Іван Блюк (або Тур — це прізвище його дружини, але
так його теж називали), жив у місті Городок Львівської
області. Приватний підприємець. Загинув 20 лютого 2014
року на вулиці Інститутській від кулі снайпера. Без батька
залишилися донечка і маленький син.

Любі доню моя і сину,
Ви пробачте, що я поліг.

Хіба думав, що легко згину
Й переступлю життя поріг.
Інститутська була в облозі.
Я без зброї під кулі йшов.
Щит із совісті не допоможе,
Коли снайпер вже ціль знайшов.
Он хлопчина повзе без зброї,
Помирає без ніг юнак.
На ходу тут росли Герої
І косив їх війни хробак.
Вибирав мене снайпер довго —
Я це чітко по тиші чув.
А навпроти товариш стогне —
Я повзу і «Тримайсь», — кричу.
Раптом куля в мені озвалася —
Я побачив той звук живим.
І відчув — моя шия рвалася,
Хтось сказав: «Уже зайві шви».
Люба доню моя і сину,
Щоб піднятися в повний зріст,
Треба визнати, — ти людина,
А випробувань повно скрізь.

БАЛЮК ОЛЕКСАНДР 39 РОКИ, ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Народився в селі Пилиповичі Новоград-Волинсь-
кого району Житомирської області. Загинув 20 лютого
2014 року від вогнепального поранення в груди. Зі слів
очевидців, тяжко поранений Олександр намагався вряту-
вати життя іншому пораненому.

Я розкажу вам нині не казку,
Оповім вам усе, як було.
На морозі стояв я без каски,
І на серці зростало тепло.
От Жовтневий палац, поруч — площа.
І на пост я найперший іду.
Синьо-жовте знамено полоще,
Змерзле небо, що в нас на виду.
Справа гордо стоять круглі шини,
Зліва — повні розмови мішки.
Пропонують свій пропуск машини.
Запах диму гуляє тонкий.
Кухня кличе, бо чай вже готовий.
Розгортається звуків сувій.
Тишина не перечить розмові.
Зупиняю: «Хто йде?» — кажуть «Свій».
По обіді в нас мітинг сьогодні.
Я за словом вже перший стою.
На розмову із владою згодний,
Хоч сховав Вітька правду свою.
Припинив він короткі дебати,
Розпечатавши снайпера хист.
Мирне віче велів розстріляти
Під холодний хурделиці свист.
А я йшов своїй правді назустріч,
І в руках ніс добра знамено.
Полоскав мене «блазень» повзучий —
Його кличку ми знали давно.
Мене вбити він може хоч нині,
Але правду зломити не дам.
Ах, які в кулі пальчики зимні,
Як глибоко ковзнула «мадам».
Не спішив перейти в невагомість,
Є ще прірва важливих робіт.
Притулився до клена натомість,
Обіймаючи в ньому весь світ.
І пішов по дорозі у сяйво,
Засвітивши орбіту в імлі.
Всіх Героїв по імені знаймо,
Вони — гордість моєї Землі!

«УКРАЇНА ВЦІЛІЛА, БО СМІЯЛАСЬ»

Анатолій Подільний наш земляк, родом з села Великоолександрівка, що здається безкрайно розкинулося на степових просторах Січеславщини. Інженер-ракетник за фахом він один з тих, хто перетворив Україну на космічну державу. Робота в КБ «Південне» була посправжньому творчою, новаторською, а тому не дивно що свою виробничу діяльність ветеран ракетної галузі закінчував як журналіст республіканської газети «Придніпровська магістраль». Вже як газетяр Анатолій Подільний підготує та видасть художньо-публіцистичну книгу «Грудневі парости». Видання що стало своєрідним літописом «дітей війни» та нашого сьогодення. Нині Анатолій Подільний підготував до друку свою нову книгу «Не сумне слово». З самої назви зрозуміло що цей збірник статей, нарисів, віршів, інтерв'ю та, юморесок не залишить байдужим читачів. Видання чекає на свого спонсора. А поки-що ми пропонуємо читачам «Бористену» деякі гумористичні твори з майбутньої книги Анатолія Подільного.

ЗАВБАЧЛИВИЙ

Петро дзвонить до сусідів – якусь думку має.
Відчинили. Людей добрих, мов батьків благас:
– Я й сьогодні, вибачайте, вип'ю десь чарчину.
– То ви добре заховайте тещу і дружину.

ОВЕРКО

Не раз ми дивувалися Оверку-
Ніхто на світі так не дивув:
Встромляв свою макітру він в цеберку
І всю цеберку зілля випивав!

Збігдовгий час...
І ми в Оверка знову.
Бачимо цеберкою він вже не п'є.
Питаємо тривози: – Чому?
Мовчить... Нам відповіді не дає.

Питаєм знов. Чи може нирки не здорові?
Чи з того, що він мало спочива?
– Ні,- каже,- органи мої здорові.
Не влазить у цеберку голова!!!

БРЕХУНИ

Зібрались якось брехуни на свій гурток.
Бо добре вже кортіло десь збрехати.
Розсілись кругом столу... Дехто сів в куток.
І почали по черзі виступати.

– Повірите, - гучно почав перший брехло,
– У нас такий страшний урожай на рибу:
Щоб в нашій річці зачерпнуть води відро,
Треба сріблясту сперш розсунути, мов кригу!

– А я,- відкрився у другого брехла рот.
І на лиці у нього не змінився колір.
– Зробив такий сьогодні автоповорот,
Що на машині вгледів задній номер!

– Все це не те! - закепкував третій брехло.
– Я ладен вік не бачити своєї волі.
І перевірити мене може хоч хто.
– Вживаю ранком я добрячий стакан солі!

– І це не те, - брехун четвертий покрививсь.

– Я згоден волі теж не бачити роками.
Аби ти на городі в мене подивись,
то онімився б там як сажень огірками!

– Ну, ну, – нахмурився третій брехло.
– Не розбазарюй легко так святої волі! -
Укороти безмежні огірки, мурло,
Бо я добавлю ще своєї солі!

ДОЧЕКАВСЯ

Гуде на все село оселя Гната –
П'янице там, як у заможного купця.
Горла магнітофон, сусідів повна хата
І навкруги - ні жодного тверезого лица...

Пісні лунають каламбурні гучно,
Стриба, танцює на дурняк сп'янілий люд.
А ті, що за столами всілись зручно,
Їдять без міри і без тями п'ють.

Питаю тих, хто добре знає Гната:
– Нежданно може він розбагатів?
Чи Гнат діждався якогось свого свята?
– Так,- кажуть. - Відмічає тещі сорок днів.

ГОСТИННА ЖІНКА

Зібрались якось у Павла
приїжджі гості. І жона
з ними розмову повела.

Картинно, з жаром аж до млости
розказувала їм вона,
що у людини білі кості,
що мокра в річці тут вода
і що тече вона де нище,
що на горі у них горище,
а ззаду хати –лобода...

– Замовч! - згнівивсь тоді Павло.
Тебе, я бачу, занесло!
Верзеш ти людям муть якусь...
Я ще з тобою розберусь!

Вона ж Павла між плечі б'є:
– А що ж ти хочеш, сатанино,
щоб я мовчала, мов рибина,
коли у мене гості є?!

МІСЬКА ЖОНА

Андрій Карась не втримав тиску
отих ринкових лютих цін.
Щоб завжди мати борщу миску
в рідне село подався він.

Привіз міську жону до хати,
з хазяйством вирішив звести.
– Щоб молоко надійно мати,
з корови, – каже, – ти почни.

– Спочатку дай себе обнюхать,
духм'яним сіном пригости.
Почухай шию, посюсюкай,
Напій, солону підстели...

Вона ж жіночої породи,
то ти їй комплімента кинь:
мов ряба шкура її в моді
й телятко в неї мовби линь...

В турботі зворуши їй душу,
дотепні ласки утвори.

«У СВІТІ ЦІКАВОГО»

Українські вареники опанували світ

Не часто бувають в американській місцевій пресі дописи про звичаї та побут з інших країв. Тим цікавіше було ознайомитися з публікацією в одному з часописів про наші українські вареники, котрі в США називають на польський кштатт «піроги». Героїня публікації пані Дарія Колодій американка українського походження, котра на честь своєї померлої матері Марії заснувала бізнес з виготовлення та продажу вареників. Стаття містить багато цікавих фактів щодо нашої славнозвісної національної страви. А також читачу буде повчально ознайомитися з думками власниці щодо місця кухонної справи в житті українців, з філософією сприйняття їжі нашими людьми. Що ж приємно коли західний світ дізнається про Україну і українців не лише через війну та корупційні скандали. Насамкінець на всяк випадок подаю адресу бізнесу і число телефону пані Дарії Колодій. А раптом хтось з читачів буде у містечку Мілфорд, що в штаті Пенсильвенія та захоче поласувати правдивими українськими варениками

Maria's Homemade Pierogis and Emporium
17 Bridge St., Milford
Tel. (267) 221-7656

Іларіон Хейлик (США)

На світліні: фото Дарії Колодій прикрашає публікацію про українські вареники, обкладинка часопису «EdibleJersey», де вміщено статтю про славнозвісну національну страву.

«ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ»

«Алло, матусю, чуєш? Я вмираю...
За мою душу Бога помолі.
Я впевнений - нас заберуть до раю,
Тому що в пеклі ми уже були.
Ми мусимо в боях перемагати -
Нікому не здолати нашу лють,
І я кільце вже висмикнув з гранати,
Лиш ось чекаю, поки підійдуть...»
«- Ходіть сюди, страшні незвані гості,
Є в мене подаруночки малі,
Які порозкидають ваші кості,
Мої хоч теж, та по моїй землі.»
Раптовий вибух обірвав розмову
І десь почувся материнський зойк.
На небі зірка загорілась нова -
Пішов до сотні черговий герой...»

Олександр Буяльський

Соломія Крушельницька - видатна світова співачка

В теперішній період повернення історичної правди, варто пригадати одну із найяскравіших культурно-освітніх родин Крушельницьких із Закерзоння, яка впала жертвою нелюдських репресивних злочинних комуністичних орд в першій половині ХХ століття в Україні. Рід Крушельницьких походив з Ланьцута, що на Ряшівщині, там народився визначний український культурно-освітній і політичний діяч Антін Крушельницький (1878-1937). В цій статті, я хотів би детальніше зупинитися над його дружини Марії Крушельницькою, яка народилася в сім'ї Степана Слободя поштового службовця, а згодом музиканта в театрі товариства «Руська Бесіда» в селі Вільгівок, неподалік Любичі Королівської (Рава Руському повіті) тепер Томашів Люб. В Родині Слободя крім Марії було ще три брати і сестра. Марія після закінчення початкової школи навчалася в українській гімназії у Львові. Вже в гімназії Марія брала активну участь в театральному гуртку, а після закінчення гімназії з 1893 р вона грала професійно в українському театрі товариства «Руська Бесіда». Виконувала головні ролі в п'єсах І.Карпенка-Карого, М.Старицького, І.Франка, Ю. Крашевського, Г.Зудермана та успішно виступала в інших театральних п'єсах. Її гра на сцені справді приносила радість глядачам. Марія кожну виконувану роль вміла геніяльно відтворити, досконало вчутися в тиматику твору і своєю театральною майстерністю давала глядачам великі театральні вдовolenня і неімовірні пережиття. Актори театру володіють універсальною мовою і при домозі дикції, рухів, жесту і декорації доходять безпосередно до людських почуттів, зворушуючи глядачів і передаючи їм глибоку цінність театального мистецтва. Маруся з молодих років була наділена великими гуманітарними здібностями. Вона крім акторської праці займалася письменницькою діяльністю, між іншим в 1899 р написала прекрасну п'єсу на 3 дії «Мачуха».

Писала відомі статті відвідувала редакції і у 1901 р вона в одній із редакцій познайомилася з визначним діячем Антоном Крушельницьким і за нього вийшла заміж. Антін був тоді широко відомим діячем. Він протягом 8 років був директором української приватної гімназії «Рідна школа» в місті Городенці. Активно діяв Української Радикальної партії. А передовісним був він співробітник газети «Буковина», журналу «Літературно-наукового вісника», в 1907-1912 рр був одним із редакторів газети «Прапор», що становив орган українського народно-

го учительства в Галичині. Разом з дружиною в 1919-х р. включився у визвольні змагання співпрацюючи з президентом ЗУНР Євгеном Петрушевичем. В жовтні 1919 р очолив педагогічну місію міністерства освіти УНР, йому завдячуємо в допомозі у випуску шкільних підручників та успішному виданню журналу «Новий шлях». Після падіння влади УНР емігрував до Відня, де заснував видавництво «Чайка». Після одруження Марія залишила акторство і стала творчо працювати. Крім її численних статей, які друкувалися у видавництві товариства «Руська Бесіда» побачив світ цикл її оповідань («І хто ж вона була?», «Прощання», «Хвилі туги», «Поезія молодих її літ», «Штука»), об'єднаних у збірку під назвою «І хто ж вона була? Одноразово Марія друкувала свої статті, репортажі в газетах в яких працював її муж Антін. Дуже активно Марія брала участь у виданні читанок, шкільних підручників, а одночасно займалася організацією театральних гуртків та культурно-освітніх закладів. Багато часу віддавала сім'ї, вихованню дітей; Володимира, Івана, Богдана, Тараса, та Остапа. Незалежно від того знаходила час і допомагала чоловікові в редагуванні «Нового шляху» і «Критики» та ін. видань. Детальніше про це можна прочитати: Крушельницька Лариса. Рубали ліс... Спогади галичанки // Дзвін. – 1990. – № 3. – С. 119 – 133; № 4. – С. 121 – 132; № 5. – С. 118 – 131; її ж: Рубали ліс... (Спогади галичанки). – Львів, 2001. – 260 с., 34 с. іл.). І хоча Марія Крушельницька немов би відійшла у тінь від того свого першого театального життя, що чекало на неї мало не щодня на театральних сценах, все ж вона ніколи не була байдужою до суспільно-культурного, просвітницького, педагогічного та літературно-пресового життя. Це була жінка великого серця і доброї душі і хотіла своєю чесною працею обгороднювати культуру рідного народу. За майже тридцять п'ять літ заміжнього життя ця незвичайна жінка неодноразово сприймала фібрами тонкої поетично-музичної душі ангельське раювання як мати і зразкова кохана дружина. Вона пропагувала ідеї емансипації жінок, зокрема співпрацювала в альманасі «Жіноча доля» (Коломия 1928 р), де опублікувала знамениту статтю «Нова жінка», в якій виклала свої думки про новий тип жінки-українки. Вона так, як Кобилянська, Леся Українка, Кобринська та інші жінки українські патріотки вивчала культурну спадщину свого народу, виявляла глибокі зацікавлення до його тодішнього життя. Крушельницька стала брати ак-

тивну участь у так званому феміністичному русі, який зачепив чимало наболілих питань, над якими замислювалися представники передової української інтелігенції, про рівноправність та гідне життя українки.

У травні 1934 р. переїхала Марія з чоловіком і родиною до Харкова, з думкою, що саме там їхня допомога найбільш потрібна. В Харкові на той час уже жили її донька й один із синів - Іван. Прибувши до Харкова зразу стала продовжувати творчо працювати, виступаючи в періодичній пресі на педагогічні теми, - забуваючи при тому, що вона знайшлася під червоним режимом. Де «ренесанс української культури закінчився криваво». Тут влада вимагає закріплювати не культуру, а напрямні партії комуністів, оспівувати їхній «рай» на руїнах і зграйках. Ось і почалася трагедія української культури і її творців та захисників. Сильніших характером ті які не підкорилися партії комуністів пішли на розстріл, або самі наклали на себе руку. Інших повезли в тайги і тундри на заслання і слух про них десь там загинув. Останнім періодом в Україні відкрито архіви злочинних документів, які заподіяла советська червона імперія. На підставі тих документів можна б між іншим докладніше також пізнати трагедію української сім'ї цілої родини Крушельницьких. Що її не тільки знищила жорстока комуністична система, але ця система спотворела пам'ять про всю передову українську інтелігенцію, яку репресивна комуністична система прямо усмертила. Ось згадаймо, що в урочищі Сандармох, 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року, був розстріляний і «Соловецький етап» – 1111 в'язнів Соловецької тюрми особливого призначення, серед яких поет-неокласик Микола Зеров, творець театру «Березіль»

Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, колишній міністр освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан, письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, історики академік Матвій Яворський та професор Сергій Грушевський, академік-географ Степан Рудницький, професори Володимир Чеховський, Олексій Вангенгейм та багато інших, кого тепер називають цвітом української нації. І не лише української, але це світочі світової еліти.

Можна сподіватися, що сучасні дослідники видобудуть з тих до недавня замкнутих сейфів архівних сховищ нові унікальні таємничі документи про останні роки життя Антона і Марії Крушельницьких, їхніх синів Івана, Тараса, Остапа, Богдана, дочки

Володимири, а поряд з цим – облікуючі душу документальні свідчення – листи та інші документи з останніх днів їхнього життя. Ось родинне фото Крушельницьких: розстріляна і знищена родина Крушельницьких. Сидять (зліва направо): Володимир, Тарас, Марія Крушельницька (мати), Лариса і батько Антон. Стоять: Остап, Галя (дружина Івана), Іван, Наталя (дружина Богдана), Богдан. Це фото стало символом знищення комуністами української інтелігенції.

Марія Крушельницька увійшла в історію української культури як драматична акторка, публіцист, мемуарист, редактор, прозаїк та передова громадська діячка. Після арешту членів її родини, і страти в грудні цього ж року її синів Івана й Тараса тяжко захворіла. Померла 28 серпня 1935 р. на 58 році життя в одній із лікарень Харкова від хвороби серця.

Ярослав Стех (Торонто, Канада)

«З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ»

ОЙ ЧИ ЖИВІ ЧИ ЗДОРОВІ ВСІ РОДИЧІ ГАРБУЗОВІ!

Десь в половині 90-их років минулого століття, заїхав провідати двоюрідну сестру Надію Долівець у Січаславі. Вона якраз з сестрою Галею розвантажували повний тягач гарбузів шойно привезений з села. Ліфт працював і половину їх витаскали на 5-й поверх і склали на балконі. Що ти будиш з ними робить? Каже, як прийде зима, то я відріжу шматок гарбуза і на базар, продам і є копійка. Мені такий торг не влазив в голову.

Пригадую як з редактором Фіделем Сухоносом заїхали провідати його дідуса та бабуню. Там смакували, здається свіжим кролем, а на закуску бабця приготувала свіжу кашу з гарбуза, який смак!

Не раз в Україні пригадую вгощали гарбузовою кашею на закуску. Мені той смак якось не доходив до душі. Брав це як щось звичайне, щоденне. Тут в Америці заведено готувати торти з гарбуза, особливо під час свят кінця року. В нас в американській хаті завелась гарбузова каша і, диво з див, діти та онуки коли не провідують нас, то повсякчас питаються чи є каша.

Пора завести кашу в світ з українського гарбуза, бо він найсмачніший через природний чорнозем. А ще це той продукт, який так поживний для людини. Долучаю тут одну з численних публікацій на тему наскільки корисно кожному з нас споживати гарбуза. Нехай потроху така пропаганда буде поширювати в країні та світі славу про наш український гарбуз.

Іларіон Хейлик (Ворен, США)

ГАРБУЗ ПРИДАЄТЬ СИЛ, ВИЛІКУЄ ЛЮДИНУ, ПІДВИЩИТЬ НАСТРІЙ, ВИЛІКУЄ ВІД ДЕПРЕСІЇ

Раніше римляни і стародавні греки робили з гарбуза

пляшки для води та вина. А в наші дні гарбуз вважається корисним делікатесом!

Гарбуз - корисний продукт, який цінують у всьому світі. Наприкінці жовтня в Голландії по вулицях міст тролі везуть на візках величезні плоди різних відтінків: від блідо-зелених до яскраво-помаранчевих. В Америці в цей же час проходить святкування Хеллоуїна. Австрія славиться тим, що з гарбуза кулінари можуть зробити все - від бісквітів до косметики.

КОРИСТЬ ГАРБУЗА

Гарбуз - переможець серед овочів за вмістом заліза. У гарбузі містяться вітаміни групи В, С, Е, D, РР, а також такий рідкісний вітамін Т, який впливає на обмінні процеси в організмі. Лікарі радять споживати якомога більше страв з гарбуза, щоб захистити себе від такої хвороби, як піелонефрит. Корисна гарбуз і гіпертонікам.

Завдяки вітаміну А, гарбуз корисний при загосненні ран, виразок та опіків. Для цього прикладайте розтертий м'якуш цієї ягоди у вигляді компресу на на 2-3 години вранці і на ніч - до ранку.

Гарбуз виводить токсини, надлишки холестерину і шлаци завдяки вмісту лектинових волокон. Користь (корисні властивості) - гарбузове насіння. У насінні гарбуза є білок, клітковина, залізо, мідь, магній, марганець і фосфор, а також амінокислоти: аргінін і глутамінова кислота. У них також міститься цинк, кальцій, калій, фолієва кислота, селен, і ніацин. Гарбузове насіння також містять ліноленову кислоту, яка зміцнює артерії. Застосування гарбузового насіння після їжі дозволить поліпшити роботу шлунково-кишкового тракту.

Гарбузове насіння будуть також дуже корисні при нестачі заліза, магнію, цинку. У Китаї гарбузове насіння вважають засобом від депресії.

Гарбузове насіння проти вугрів. Завдяки цинку поліпшується стан шкіри при вугрової висипки, оскільки при вуграх рівень цього мікроелемента в організмі знижується. Необхідно в день з'їдати по 50-60 зерен.

ГАРБУЗОВЕ НАСІННЯ ПРОТИ ПРОСТАТИТУ

Гарбузове насіння дуже корисні чоловікам - перевірений засіб від простатиту.

Для профілактики простатиту досить з'їдати по 60-70 зерен на день. Насіннячка допомагають скоротити ризик захворювання на рак передміхурової залози.

Гарбузове насіння проти глистів

Відомо протиглистное властивість гарбузового насіння. У гарбузовому насінні є амінокислота - кукурбітін - глистова отрута, який нешкідливий для людини. Враховуючи те, що близько 50% людей ходять з паразитами в жовчному міхурі, то з'їсти насіння буде дуже корисним. Щоб позбутися від глистів, три дні з'їдайте на сніданок 100г гарбузового насіння, запиваючи їх рідиною.

КОРИСТЬ ГАРБУЗОВОГО СОКУ

1. Завдяки вмісту калію, гарбузовий сік допомагає вивести зайву воду з організму. Бажаєте усунути набряки або нормалізувати роботу кишечника? Приготуйте собі склянку свіжого гарбузового соку. Це відмінний сечогінний і проносний засіб, причому без жодних побічних ефектів.

2. У гарбузовому соку міститься вітамін - Т, який допомагає зупинити кровотечу. Т.ч. сік необхідний тим, хто страждає кровоточивістю, наприклад, ясен.

3. Гарбуз корисна для всіх, хто хоче «підживити» очі і поліпшити зір. А все завдяки вітаміну А.

Гарбузовий сік добре поєднується з морквяним і яблучним. Розводите його в пропорції 1:1:1. Пийте гарбузовий сік по склянці: краще вранці і вдень за 30-40 хв перед їжею.

ПРОТИПОКАЗАННЯ ДО ГАРБУЗИ

Гарбуз - дуже м'який овоч, тому протипоказань, крім індивідуальної нестерпності, немає.

До цього часу немає єдиної думки про походження гарбуза. Одні вчені вважають, що батьківщиною гарбуза була Америка, інші, що завезена ця культура з Китаю, де її культивували при імператорському дворі.

Гарбуз дуже смачний і корисний овоч, який містить велику кількість каротину і вітамінів. У м'якоті гарбуза міститься дуже багато цінного для дитячого організму вітаміну D, який підсилює життєдіяльність і прискорює ріст дітей. Клітковину цього овоча легко засвоює навіть ослаблений організм, ось тому страви з гарбуза рекомендують для лікувального та профілактичного харчування. Оскільки в гарбузі багато солей міді, заліза і фосфору, які позитивно впливають на процес кровотворення в організмі, вживання її рекомендовано як профілактика недокрів'я і атеросклерозу.

Корисна гарбуз також при захворюванні печінки і нирок. Гарбуз відмінний регулятор травлення і за рахунок великого вмісту пектину сприяє виведенню холестерину з організму.

З органічних кислот в гарбузі міститься переважно яблучна кислота. У ній достатню кількість цукристих речовин: глюкоза, фруктоза, сахароза, причому 2 / 3 сумарно вмісту цукристих сполук становить глюкоза.

Гарбуз справжній скриньку мінеральних сполук. Вона містить у достатній кількості кальцій, калій, фосфор, залізо, мідь, фтор і цинк. У гарбузовому м'якушці дуже багато каротину, вітамінів С, групи В та інших корисних для

організму речовин, які позитивно впливають на функцію кишечника з послабляющим ефектом, в той же час це дуже хороший сечогінний засіб.

Страви з гарбуза рекомендують включати в раціон хворим на гепатит і холецистит, а так само людям з жовчнокам'яною хворобою хронічним колітом і ентероколітами в стадії загострення, із захворюваннями серцево-судинної системи (гіпертонія, атеросклероз із недостатністю кровообігу), з гострими і хронічними нефритами та піелонефритами. Гарбуз рекомендується для вживання вагітним жінкам як природне протиблювотний засіб. Її вживають при «морської хвороби».

Для лікування нирок вживають не сам м'якуш, а свіже вичавлений сік з сирого гарбуза - по півсклянки на добу. Сік гарбуза має заспокійливий ефект, покращує сон.

У вигляді компресів розтертий м'якуш цього овоча прикладають на уражені ділянки шкіри при екземах, опіках та висипки.

Страви з гарбуза бажано вживати тим, хто переніс захворювання на вірусний гепатит А, у зв'язку з тим, що біологічно-активні речовини, які містяться в м'якушці сприяють відновленню активної антиоксидантного функції печінки.

Використовуючи страви з гарбуза протягом тривалого часу можна домогтися виведення зайвої рідини з організму. З цією метою гарбузову дієту від серцевих і ниркових набряків протягом 3-4 місяців у сирому вигляді по 0,5 кг на добу і у вареному або печеному вигляді по 1,5 кг на добу.

Гарбузове насіння з давніх часів використовували в народній медицині як протиглистное засіб, а так само як спосіб що допомагає при захворюваннях сечостатевої системи, особливо при спазмах, які утрудняє сечовипускання.

В Індії гарбуз використовується для лікування туберкульозу. Доведено що водний екстракт плоду цього овоча в розведенні 1:10000 перешкоджає розмноження туберкульозної палички.

СТРАВИ З ГАРБУЗА

Гарбуз печений

Стиглий гарбуз розрізають і видаляють з неї волокна і насіння не знімаючи при цьому шкірку і запікають у духовці до готовності. Подають охолоджену з молоком або вершками з цукром або медом. Гарбуз при приготуванні в духовці можна 2-3 рази полити розтопленим маслом і подавати гарячою.

Гарбуз, запечений в горщику

Гарбуз очищають і ріжуть невеликими шматочками, пересипають цукром, ваніліном і залишають на кілька хвилин. Горщик змащують маслом і кладуть в нього гарбуз, заливають вершками і ставлять у духовку. Час приготування одну годину, після чого горщик з гарбузом виймають і охолоджують. Краще вживати в охолодженому вигляді.

Кисіль із гарбуза

Гарбуз очищають і труть на дрібній тертці. Картопляний крохмаль розводять холодним молоком і вливають у гаряче молоко, перемішуючи, доводять до кипіння. Додають за смаком ваніль, цукор, трохи солі, потертую гарбуз. Все перемішують і доводять до кипіння. Розливають і охолоджують.

Для приготування необхідно: 500 г гарбуза, 0,5 л молока, 3 ст. ложки цукру, 1,5 ст. ложки картопляного крохмалю, сіль і ванільний цукор за смаком.

«НА ПЕРЕХРЕСТІ ДУМОК»

Проблеми селян хліборобів в Україні

Україна з її хліборобською душею завжди хотіла бути хазяїном на своїй землі, що не давало згаснути устремлінням до незалежності та не забути пам'яті предків.

Отже сталося так, що в силу історичних обставин, штучний СРСР розвалився і в решті решт Україна стала незалежною.

Почала здійснюватися віковична мрія жити та працювати на власній землі.

Оскільки з розпадом СРСР, зміною соціально-політичного устрою, виникло багато проблем, в першу чергу з питань землеробства та володіння угіддям, які дістались справжнім господарям, землеробам України.

Тепер варто розглянути деякі з цих проблем. Варто зазначити, що землі колективних господарств, так званих колгоспів, фактично були не кооперативною, а державною власністю.

Тепер землі цих господарств були розподілені поміж їх власниками, членами колишніх колгоспів.

Отже все майно, техніка та закріплена за колгоспами земля з насадженьми, тваринницькі комплекси до їх справжніх власників.

Фруктові сади, плантації, овочевих культур, землеробна техніка та все інше перейшло до колишніх колгоспників, що в деякій мірі викликало розгубленість суспільства.

Звідси і виникли проблеми відродженні землеробства в новій якості.

Це загострило проблему тим, що стан справ у таких галузях, як садівництво та городництво з точки зору захворювань рослин було жакливим та перейшов у спадок новим господарям.

Отже, необхідно здійснювати відродження галузі. Так склались обставини, що відродження необхідно проводити на новому науково-технічному рівні, що створило низку, окрім згаданих, нових проблем.

Традиційно український селянин, схильний мати на своїй присадибній ділянці чи на невеликому земельному наділі вирощувати таку кількість овочів чи фруктів, яка б в першу чергу задовольняла власні потреби. Залишок можна було реалізувати.

Тому проблема докорінної перебудови галузі виникла як результат суттєвої нової організації життя села.

Стосовно вирощування деяких видів овочів (помідорів, огірків, перцю, баклажанів) найбільш вживаних споживачами, то за традиційною технологією це вирішується без значних ускладнень, але виникає інша. За причини збільшення комунікаційних переміщень, невеликих за обсягами партій садивного матеріалу, спостерігається збільшення вірогідності розповсюдження хвороб та шкідників рослин.

Ситуація склалася так, що ринок засобів боротьби зі шкідниками та збудниками хвороб рослин для дрібного споживача, переповерено. Часто ці препарати мають сумнівну якість.

При зверненні до фірм, які повинні давати рекомендації з боротьби зі шкідниками, використовуючи їхні препарати, чітких рекомендацій вони не надають.

Не краща ситуація з садженнями фруктових дерев, оскільки реалізація їх здійснюється спонтанно.

Про пункти перевірки переміщення саджанців (так звані „філоксерні пункти“, які фактично не функціонують), садівники не знають. Також не користуються повагою агрономи-ентомологи, які повинні визначати методи боротьби зі шкідниками рослин в конкретному регіоні. Все повинно здійснюватися з урахуванням агротехнічних можливостей регіону чи конкретного господарства, його технічних можливостей.

Нехтування вимогами карантинних заходів призводить до значного зниження продуктивності фруктових насаджень та погіршення якості фруктів. В подібних випадках нехтування як агротехнічними так і карантинними вимогами притаманне також овочівникам.

На даний момент за умов необмежених комунікаційних можливостей переміщення садивного матеріалу, боротьба з хворобами та шкідниками рослин є першочерговою, та потребує неухильного виконання необхідних заходів.

Якщо взяти приклад з наших європейських сусідів, наприклад, австрійців, побачимо, що для захисту фруктових дерев від шкідників, використовуються навіть захисні сітки. Такий захід, хоч і недешевий, економічно виправданий, він дозволяє отримувати багатий та добірний урожай.

Стосовно вітчизняних садівників, доцільно зазначити, що деякі з них до сьогоднішнього дня цим не переймаються. Сподіваються: „щось в родить і для них...“

Ми продовжуємо сповідувати принцип отримання несортової, різної якості продукції, хоч і дешевої, яку колись поставляли колгоспи та радгоспи та поставляють інколи і тепер великі агрофірми.

Тепер при зміні принципів господарювання на землі та власності на неї, для збільшення (підвищення урожайності) сільгоспкультур, необхідно досягти конкурентоспроможності продукції.

Необхідно відновити впровадження систем землеробства, наприклад: трипільної чи семипільної.

Впровадження нових агротехнічних принципів господарювання, дасть змогу підвищити врожайність та досягти конкурентоспроможності продукції в порівнянні з імпортованою.

Сівозмінну систему доцільно впроваджувати в залежності від культур, які культивуються на конкретних землях.

Наприклад, зараз великі земельні холдинги зернового спрямування укладають договори з орендодавцями строком на сім років, що дає можливість впроваджувати семипільну систему землеробства.

Хотілося б, щоб садівники та городники, власники присадибних ділянок неухильно дотримувались рекомендацій ентомологічних вимог та правил догляду за насадженнями.

Як відомо, успіх землеробів залежить від рівня їх технічних знань.

Наприклад США існують курси підвищення рівня агротехнічних знань фермерів. При цьому відзначається, що професійний рівень цих фермерів за рівнем знань навіть вищий від промислових робітників.

Якщо торкнутись професійності та агротехнічної освіченості наших фермерів, то вона бажає кращого, оскільки є резервом підвищення урожайності при впровадженні профнаванчання та доводить розуміння неухильного дотримання агротехнічних вимог.

Це, якраз важливий момент в діяльності невеликих агрофірм та одноосібних господарств.

За радянських часів, та у холдингах і тепер є своя агротехнічна служба.

Ефективні препарати для боротьби зі шкідниками рослин, які були заборонені для реалізації у торгових мережах, отримувала в СРСР за розподілом агротехнічна служба.

Зі старих запасів інколи така практика продовжується до теперішнього часу.

Розглянувши коротенько принцип захисту рослин та догляду за ними, торкнемось засобів обробки землі.

Створена ще за радянських часів техніка для землеробства призначалась для використання на полях великих за площею.

В результаті цього нові дрібні землевласники за відсутності мінітехніки, вимушені здавати землю в оренду до великих фірм за мізерну орендну квоту, яка складала півтори проценти від вартості землі певного регіону. Зараз орендна плата становить три проценти. Це також має дискримінаційні ознаки.

Існуюче становище має негативні наслідки для сільського населення віцілому.

По-перше, це гальмо у впровадженні передової агротехнічної культури на невеликих земельних ділянках через економічну неспроможність придбання землеробної техніки.

За таких умов пропадає у батьків бажання залучати своїх спадкоємців залишатися землеробом.

Негативним наслідком також є те, що не впроваджуються прогресивні технології землеробства на невеликих земельних наділах, оскільки їх спадкоємці є вірними кандидатами на поповнення рядів робітничого класу.

Найголовніше в цьому те, що згасання українського села, створює смертельну небезпеку для всього українського народу, як носія генетичних ознак.

Отже місто, для якого вимальовується тенденція переселення до нього молодих українців – це Вавилон, це суміш культур, звичаїв, культурних уподобань. Така ситуація створює занадто сприятливі умови асиміляції українців до інших геноструктур. Якщо врахувати Етно експансію з боку Росії, то не відслідковуються перспективи майбутнього для згаданого прошарку українців.

До теперішнього моменту не визначена для земельних холдингів. За результатами незаконних операцій, багато земельних наділів перейдуть до земельних холдингів – великих спеціалізованих господарств.

На землях холдингів будуть працювати не українські селяни, а люмпен-пролетарії, які швидко забудуть свою

ідентичність. Вони стануть найманцями, як колишні строковики німецьких Таврійських колоністів. Про це ми знаємо з творів українського класика О. Гончара та розповідей наших дідусів та бабусь.

В дійсності для розвитку агрокомплексу та економічного зміцнення України можна сподіватися, що коли вирішується доля України при входженні її в світову спільноту треба розглядати сумісно з Етно ситуацією в Україні, та з рівнем агротехнічної культури в Україні.

До цього доцільно нагадати, що за причин недбалості до біологічного оточення, нехтування карантинними вимогами у нас безповоротно впровадився десь з середини п'ятдесятих років ХХ століття колорадський жук, який призводить інколи до втрат п'ятдесятіх процентів врожаю картоплі, а то й повної його втрати.

Білий американський метелик, який з'явився в тисяча дев'ятсот сорок шостому році в Закарпатській Україні, інколи призводить до загибелі фруктових дерев, особливо яблунь.

ВИСНОВКИ

Для нормалізації агротехнічної ситуації в Україні необхідно:

- організувати виготовлення техніки для невеликих фермерських господарств;
- створити програми для підвищення агротехнічних знань фермерів та втілити їх в життя;
- визначити перелік сертифікованих засобів захисту рослин. Надати рекомендації з їх застосування;
- відновити роботу пунктів контролю за переміщенням посадкового та насінного матеріалу. З метою нерозповсюдження хвороб та шкідників рослин;
- на рівні законодавчого органу держави створити закон про покращення екологічної ситуації відносно відновлення русел маленьких річок, що безумовно матиме позитивні наслідки на врожайність земель, які стали солонцями або заболочені та виключені з агротехнічного використання.

Іван Лубенець
(м. Дніпропетровськ)

«НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ ПРО СОВЕТСЬКЕ ЖИТТЯ»

Знаменитий перстень Ярослава Мудрого

Отримуйте чергову історичну сенсацію. Дякуємо спецслужби 5 країн, які допомогли, іноді, не розуміючи цього, у розслідуванні. Між тим, ми ретельно збирали

інформацію, просяючи гігабайти прізвищ файлів.

Вперше ми почули про Пітерські спецхрани під час пошуків архівів Скоропадського і документів УНР.

Ось самоцитата:

«Всі архівні документи, як і так званий Архів Скоропадського, були захоплені чекістами. Зберігалися в Одесі, Києві. Потім їх перевезли у спеціальне сховище до Чити. Потім – Ленінград. Якийсь час вони лежали у цікавих підвалах Адміралтейства. Після першої згадки про це сховище, ми трохи розпитали людей про цей унікальний витвір інженерного мистецтва. Виявляється, підвали не можуть бути затопленими! Стіни укріплені і обшиті півметровими свинцевими плитами. В тих підземеллях і досі зберігається чимало цікавого. Наприклад, діаманти і рубіни Київських князів, які комуняки повиколупували з корон і прикрас для продажу за кордон, посередником у якому виступав недоброї пам'яті А.Хаммер...»

Отже, одного прекрасного дня 1979 року, в Ленінград прибула звичайна громадянка СРСР Галина Леонідівна Брежнєва. Її супроводжував досвідчений ювелір-експерт єврейської національності, прізвище якого починалося на букву Е. Не то Ейхмаліс, чи ще якимось... Уточнюємо. Було два генерали КГБ і майбутній

керівник охорони Генсеку Медведев.

Прямо з вокзалу, нікого ні про що не попередивши, група вирушила на Васильєвський острів, нахабно увірвавшись в Адміралтейство, перелякавши всіх присутніх.

Галині хтось нашептав легенду про неймовірний перстень Київського князя. Судячи з усього, за височайшим наказом, в надрах КГБ було створено секретну групу з розслідування таємниць Київської Русі. Хлопці постаралися.

Справа в тому, що вся російська історія починається з Петра I і Івана Мазепи. Хоч як не дивись...

Гетьман збирав старовинні речі, книги, старанно їх реставруючи. Описуючи, упорядковуючи і знову переховуючи. Саме у нього, і завдяки йому, збереглося чимало неймовірних речей часів Київських князів. У тому числі, легендарний перстень Ярослава Мудрого. І Пересопницьке Євангеліє, на якому нині присягають українські Президенти... Знали б його історію... Хоча, хто розкаже, коли досьє на всіх наших придворних істориків тримають в Москві... Гнати їх всіх... Але, то деталі.

Легенди про Мазепинські скарби часів Київської Русі, дійшли і до царських сатрапів. Чомусь вони вважали, що цінності лежать в Батурині.

Про те, як знущалися, вбивали, допитували мешканців цього міста, вже багато писали. Добавлю – навіть облили все нафтою, вимагаючи показати схованки і скарби. Але, рівень патріотизму був таким високим, що ніхто нічого не сказав. Люди знали, що попереду все-одно смерть. А помирати героєм набагато легше... В Батурині і не було основних скарбів! Мазепа збирався перенести столицю до Переяслава, вивізни туди основні цінності. Поспілкуйтеся з Героєм України, директором НІЕЗ «Переяслав» Михайлом Сікорським – розкаже!

Бібліотека Ярослава Мудрого зберігалася в підземеллях Софії! І певна її частина і досі лежить десь у самому центрі Києва...

Мало хто знає, що росіяни вбили кількох монахів Софії, забравши чимало речей саме з бібліотеки Мудрого. Той самий перстень, знаменитий «Домострой», що має подальшу історію, якісь документи, від яких вітігли лише свинцеві печатки того періоду... Але, і це головне,

залишилися дипломатичні документи – берестяні грамоти з бібліотеки. Переписка Ярослава з Новгородом! І ми спілкувалися з людьми, які їх бачили!!!

Більше того, кілька спецслужб країн НАТО, у той час проводили велику вербовочну операцію в Ленінграді... Ми про це вже писали... І є колосальний фото архів найбільших історичних таємниць як Росії, України, так і інших країн... Там уже немає грифа секретності. І якби наші, хотів сказати ... трохи подумали головою, та зробили якісь дії... Та – не прийшов той час, і не пустять таких...

...Півдня Галина Леонідівна рилася у десятках ящиках Адміралтейства, які, підозрюю, після неї якимось ніхто і не відкривав. Єврейська тяга до наживи дуже сильна. Не зупинити. Знайшли!

Є той знаменитий перстень Ярослава Мудрого! І велетенський камінь.

Взяла його до рук Галина і заплакала. Примчав експерт. Роздивився. Зробив якийсь аналіз. Похитав головою. Розчаровано кинула перстень назад до ящика головна донька.

Зрозуміло, такий візит, така цікавість, не пройшли непоміченими.

Майже через три десятиліття, але про це дізналися журналісти. Прикметно- українські.

Отже, даємо детальний опис. Камінь дійсно великий. Квадрат. Якщо направити потужний промінь світла, видно мапу Софії. Мабуть, таємна схема. Роздивлятися треба в спеціальній лабораторії під мікроскопом. Чого, звичайно, ніхто не робив.

Сам перстень, виготовлений з чистого золота 24 каратів без лігатури. Що це значить – не знаю, ми журналісти, а не ювеліри. Розбирайтеся. Не встигаємо. Переплавлене з римських аурелусів та солітів. Тонка оправа. Чотири фіксатори.

А от камінь...

Рубінове скло. Тоді виникла мода така. Візантійська. Подрібнювали дрібні рубіни. Змішували зі склом. Плавилі. Надавали певної форми. Технологія, до речі, втрачена... І як мапу туди всунули? І що саме на ній?

Зрозуміло, що дегенеративна Галина і її придворний єврейський ювелір, моментально депетрали, що то не рубін! Не розуміючи того, знайшли безцінну річ для науки. Як України, так і Росії. Всіх слов'ян! Перстень залишився в спецхрані. І ми достеменно знаємо, що лежить там і понині. Вцілів. Третій ящик...

Нічого не вимагаємо. Просто просимо офіційні російські органи знайти перстень, унікальні речі з бібліотеки Ярослава Мудрого, незаконно викрадені в Києві, реставрувати їх і виставити в якомусь державному музеї РФ. Дуже б хотілося отримати якісні фотографії цих раритетів. Особливо, збільшене зображення карти персня.

Нагадую, Київська Русь – це наша спільна історія. України і Росії. Давайте її вивчати і пишати, а не тримати в якихось ганебних ящиках далеких підвалів.

Більше того, ми детально знаємо про спецхрані Ермітажу у Петропавлівській фортеці. Саме там лежать козацькі регалії, починаючи від Мазепи...

Ви прекрасно знаєте, що ми знаємо, що ви знаєте, що ми знаємо... Уже досить гратися в ці ігри, підставляючи вчених з світовим ім'ям під дешеві розробки місцевих чекістів.

Не треба напружуватися. Просто визнайте, що шедеври світового рівня знайшлися у царських і сталінських спецхранах, завдяки видатним дослідникам під проводом вашого головного земляка...

Думайте про історію! Про вічність! І воздасться Вам!

Всі права на цей матеріал належать міжнародному козацькому журналу «Нова Січ». При передруці – обов'язкове посилання. <http://www.novasich.org.ua/index.php?go=News&in=view&id=3231>

Україна перемаже!

«На конкурс Івана та Марусі Гнип»

Юник Анастасія – студентка 4-го курсу ЛНУ імені Тараса Шевченка, спеціальність «Філологія (українська мова та література)». Проживаю на Луганщині, у селі Полювинкине.

Перемогла на конкурсі молодих літераторів Луганщини (нагородження відбулося 22 листопада) у номінації «Проза».

2015 рік – дебютний для мене; у листопаді були опубліковані перші оповідання-образки у «Буковинському журналі», журналі «Глухівщина», на сайті журналу «Золота Пектораль» та у літературному журналі «П'ять стихій».

Працюю у малих прозових жанрах (новела, оповідання, образок).

Я воскресну

Л. І. присвячую

Пожовкле листя повільно осипалося зі старезного дуба, що поріс зеленим мохом. Вітер підхоплював їх і ніс на своїх крилах по всьому цвинтарю. Здавалося, що то літають невеличкі аероплани, які шукають злітну смугу для посадки. Вони то кружляли у повітрі, то сідали на ще зелену кучеряву траву.

Небо поглинало своєю глибинною сірістю, а дрібна мряка дошкуляла гострими краплинами, що, неначе лезо, різало шкіру.

Густий білий туман розлився, неначе молоко, по всіх куточках, заповнивши кожну шпаринку цвинтаря. Він виступав дрібними краплями на листках дерев, стеблах уже зів'ялих квітів, траві...

Вона поволі йшла звивистою цвинтарною доріжкою. Одягнута у темно-коричневий плащ, чорні чоботи з невеликими застілками та рукавиці, які, вочевидь, були їй завеликі, адже звисали якось неприродно з кістлявої долоні...

Цвинтар потонув у сні. Сотні людей спочивали у цьому царстві, забувши про біль і горе. А вона просто стояла і німо вдивлялась кудись удалечинь, сумовито кліпаючи очима повними сліз, що щоразу котились струмочками по щоках і падали на шовкову квітчасту хустинку на шиї.

У руках було дві білі троянди на довгих ніжках, вона знайшла могильну плиту і поклала квіти на неї. Стоячи ось так, вона ні про що не думала, нічого не згадувала, тільки десь всередині вибухав вулкан безпорадності скаліченого серця. Тисячі сірих бетонних плит здіймалися над землею; непримітні бетонні шматки, що охороняли пам'ять почуттів, які не загубились, не заплутались, не

померли, як оце колись гарне, молоде тіло з приємним смаглим обличчям та привітним поглядом; ці почуття залишилися такими ж страшними, виразними і вже спокійними, переосмисленими, але від того вони стали ще тяжчим, ще гнітючішими.

Поїзд повільно набирив швидкість. Він проїжджав повз величезне поле, засипане сніговою ковдрою. Сніжинки нещадно били у вікно, наче просячись у середину, аби погрітись.

Сірість, безмежна сірість заснувала все навкруги. Просто в'їлась, впила у кожну річ, всмокталась кров'ю і тепер поглинає, пожирає внутрішнє життя, яке колись билось у грудях, а тепер перетворилось на маленьку замкнену пташку в клітці.

Люди в вагоні тулились одне до одного як могли. Звірячий холод і невимовна спрага мучили людей. По вразі кожного можна було прочитати: «За що? Чому саме я?». Змучені, запалі від голоду і розпачу очі кричали болем пройдених і вже майбутніх страждань.

Чоловік, що стояв біля ґратованого вікна взяв маленького хлопчика, аби той зміг дотягтися до велетенської бурюльки, яка звисала з даху потяга. Це було велике щастя, що вона замерзла і тепер могла хоч трохи втамувати спрагу. Маленькі рученята протяглися через ґрати, і всі мовчки молились, щоб вийшло. Хлопчик обережно відламав бурюльку і поклав до невеликої кружки. Тепер залишалось її розтопити, і декілька живильних краплин допоможуть пережити ще сотні кілометрів.

Кружка з талою водою передавалась як скарб, обережно з рук у руки, не розливши ні краплини. Кожен робив невеликий ковток і передавав іншому, щоб усі змогли надпити крихту життя.

Так минули години, поки поїзд не зупинився. Це був кінцевий пункт. Відчинилися двері і люди почали вибігати назовні, як затрусні мурахи. Обідрані, голодні, деякі з пакунками в руках бігли колоною в наказаному напрямку, хтось тяг за собою маленьких переляканих дітей. Їх розділяли на групи, розривали родини, давали стусанів, вели у невідомому напрямку, кричали, сварили, просто гнали, як худобу у велику пащеку з багна і смороду, що з перших кроків тхнув попелом... А табір чербото посміхався залізними ворітьми смерті: «Arbeit macht frei».

Коли хвіртка зачинилась за останньою людиною, табір проковтнув своїх жертв, виніс посмертний вирок кожній істоті, і уже не людині, яка колись жила, дихала, працювала чи любила, сміялась чи раділа. Коли звір не зможе проковтнути, він боляче надкусить тебе, зламає десь далеко, глибоко, буди тягнути сили, думки, з'їсть усі почуття, витягне усе прекрасне, що колись було у тобі, висмокче радість і залишить тільки смуток, такий сильний, що ти сам захочеш перервати своє життя, або обереш безвілля, яке куди ліпше спустошеного, зламаного життя.

Затрусні мурашки, мізерні піщинки у глибоководному, всепоглинаючому океані життя, ці люди борсались із останніх сил, аби тільки вхопити рятівну соломинку життя.

Отак буває: ти живеш собі, будуєш плани на майбутнє, радієш сонцю і дощу, смачному обідові, жартам друзів, гуляєш з собакою, прополюєш городину, – словом, робиш усе, як звичайна людина, – але в один момент ти просто щезаєш, танеш, неначе воскова свічка у церкві під іконою; ти вже не людина. Біологічні функції – то рухи несвідомі, ти виконуєш свою функцію, але ти живий мрець, оболонка, яка тримає в собі органи, декілька літрів крові й ледь тліючу душу.

Загострений камінець поволі вгризався у балку. Він шкрябав, шкрябав ту невинну деревину, впивався у неї, розриваючи вени стовбура, бо хотів залишити слід, який, можливо, нікому не потрібен, навіть тому, хто хоче залишити повідомлення. Рука опустилась, послання записане. Resurgam, що означало «я воскресну».

Колись його побачать усі чи не побачить ніхто. Цей напис затреться, замажеться брудом і пилом, але він залишить свій відбиток на серці.

побачать і застрелять, принаймні вона спробувала щось вдіяти.

Життя здавалось їй гіркотно-прісним, смердючим, як зіпсований хліб; воно вицвіло, як колись нова червона сукня, що стала блювотно-рожевого кольору, висотало з неї соки молодої дівчини, зронивши у душу насіння трунку, – кажу, воно втратило свій смак і запах, зникло, як щезають малюнки під натиском гумки.

Безсила, виснажена, загнана, як антилопа леопардами, вона просто лежала горілиць і втупила погляд в блакитну безодню неба, чекаючи смерті. В очах пливли білі пластівці, наче перші сніжинки, крутили хороводи, мчали чвалом, заколисували, обвівали дрімотою. Їй хотілось розчинитись у небесному океані, розтанути, випаруватись, зникнути. Чомусь зараз здавалось, що це щастя, якесь химерне, але таке близьке. Але те щастя було гірким полином, голодним маренням, витвором уяви, яка уже не сприймала дійсність.

Хельґа вийшла надвір. Осіннє повітря вдарило їй в обличчя вологою. Зіщулившись від неприємної пронизливої вогкості, попрямувала до саду, де мала згребти листя та зібрати гілки, аби потім мати чим попіти розтопити у печі.

Вона обвела поглядом обійстя і вжахнулася: людина лежала просто на землі у її саду.

Вперше за довгий час Хельґу охопив страх і табун мурашок пробіг по шкірі. Сторожко оглянувшись навколо, обійшовши будинок, впевнившись, що ніхто не бачить, вона затягла знесилене жіноче тіло будинку.

Своїми дужими, майже чоловічими руками, вона легко, як пир'їнку, поклала знайду на постіль.

Питальний погляд в очі дівчині розтулив їй уста і пролунав млявий шепіт: «Марія...»

Марія лежала на ліжку, тьмяне світло від лампи кидало промінь кольору воску на її бліде, майже прозоре обличчя, від чого воно здавалось геть жовто-сірим, набагато старшим, різьблячи зморшками очі та щоки.

Крижаний мороз пробирав її знеможену пам'ять. Лише силуети облич, шматки фраз долітали і вмить танули, неначе сніжинки на долоні.

Запах їжі здавався бридким, чужим і не зрозумілим. Усе забулось, лише тоненька нитка життя тріпала крильми, а думка линула геть.

«Я борюся, бо мушу боротись. Я не Раб, не вигнанець, не блазень. Я Людина. Я маю право жити, як і кожна істота на цьому світі.»

Чому людина думає, що може примушувати іншу людину вбивати, калічити, знущатись, експлуатувати, мучити, поводитись як з не рівним? Ні в кого не має такого права!

Усі Люди народжуються рівними. Право карати або винагороджувати є тільки у нього. Я не Раб, ніхто не примусить стати мене на коліна перед катом, злочинцем... іншою людиною.

Я вільна! Вільна! Свобода – це те, що у тебе неможливо ніколи забрати. Свобода – це ти, твої думки, почуття, мрії та сподівання. Можна обмежити твої дії, б'ючи, знущаючись, але не можна заборонити сподіватись.

Людина – наймерзніша істота у світі. Жадоба влади штовхає її на злочини проти суспільства. Людина – кровожерливий звір, який завжди хоче більшого, навіть звірі нападають лише тоді, коли змушені захищатись».

Вона – Фенікс – безсмертний птах із полум'я та жару, що палає, котить вогняні хвилі, але не облікає пальців, коли торкаєшся до пир'я. Вона воскресне. Можливо, не сьогодні, не цього місяця, не цієї секунди, але повернеться до життя. Настане час, і з попелу, що залишиться після цієї птахи, народиться дух, а тоді уже і вона.

Коли згорить останнє перо, не сумуй, бо вона завжди поруч, – у твоєму серці. Навіть у хвилини зневіри не переставай думати про перемогу. Плекай у собі надію, щоб цвіт плодів її розквітнув вишневим садом у твоєму серці.

Кістляві, ледь живі мерці в синьо-білих піжамах сновигали табором.

Синя смужка, біла смужка...

Цюкає молоток по дереву. Висохла жилива рука буде майбутній барак. Тисячі носів сопуть від прохолодного повітря; тисячі шлунків зводять спазмами голоду. І одна спільна, достоту тліюча думка блукає в головах: «хочу жити».

Синя смужка, біла смужка...

Мурашки прийшли на обід.

У покрученій, знівеченій долею мисці парували побовтюхи, а кусник хліба кольору землі стискався голодною долонею. Дехто стукав ложкою. Хтось пив так. Усі знову розплилися хвилею по табору. Море людей, море життів...

Синя смужка, біла смужка.

Височенний вал з цегли ніби завмер в очікуванні нових людей. Його червоні очі були останніми, хто бачив життя тріпотливої душі пташки, яке ще тьохкало несміливим соловейком у знеможених грудях.

Вихор пострілів, і снопи тіл людських впали на землю.

А час завмер, застиг, замерз і закам'янів; почуття випарувались, висохли, витікли з краплями крові. Лише височенний червоний вал і запах пороху здіймалися у крайне небо.

Вона лежала у велетенській смердючій ямі, яка просякала запахом смерті. Зовсім гола, напівсвідома вона вже не вказувала жодних ознак життя. Тільки скелет, обтягнутий шкірою, вказував на те, що колись це була людина. Її повіки були закриті, сині губи викривились в болючій посмішці. Тіло зморщилось, висохло, стало як велетенська стара родзинка.

Але її серце все ще билось: тихо, кволо, нечутно. Воно, як маленький погаслий вогник, ледь жевріло у грудях надією на порятунк. Лише одинокий хрип виривався з її уст. Неначе сам Бог відривав частинку себе і давав їй, він намагався врятувати цю дівчину...

Колись вона була висока і струнка, як акація, з невимовно виразними очима, що притягували до себе невідомим магнетизмом, а темно-русі коси спадали на плечі легкими хвилями, наче павутинки. Це дівча сміялось, бавилось із собакам, бігало вранці по росі, жартувало. Здається, що було давно, мабуть, у минулому житті, у тому, якого більше ніколи не буде. Воно згасло, як свічка, щезло, як маревно, розсіпалося, як кришталь. Тепер вона ніколи не зможе повернутись туди, де була щаслива. Залишилось тільки забуття. Космічна невагомість підхопить усі спогади і вони ніколи більше не торкнуться землі. Вони полетіли геть.

Тепер її доля була вже майже вирішена: боротися чи померти, і бут навіки похованою заживо з мільйонами інших невідомих життів. Невидима сила допомогла розплющити очі й зрозуміти увесь жах: це велетенська могила. Ти мрець.

Витріщені скляні очі дивились просто на неї. У них не було злості чи суму, там була лише дика печаль, крик закатованої душі, що рвалася геть із цього тіла. Але разом з тим вони світилися тихим пригніченим спокоєм, гнітючою радістю життя, що скінчилось, і яке більше не повториться.

Її тіло було заціпеніле, залякле від холоду, перевтоми та страшного голоду, який з часом перестав мучити, бо тіло, звикле до голодування і тортур, відмовлялось уже боротися за існування, воно вичерпало усі свої внутрішні ресурси, більше не було за що жити і заради чого.

Мертвецькими худими руками почала відштовхувати із себе тіла. Поволі вибиралась з ями. Рила землю під собою, крестала, надривалась, падала і знову відводилась, відчувала під ногами чітсь голі голови, але все ж повзла. Вона думала, що виривається зі швидкістю світла, але скоріше це була черепашача хода, кволе переставлення кінцівок.

Вилізши, не було змоги навіть підвестись, йшла навкарачки, не озираючись, мабуть, уже стало байдуже, якщо

ІНГА КРУКАУСКЕНЕ

(творчий псевдонім – Inga Dream)

Народилася 1966 року в Одесі, у 14-літньому віці переїхала до Литви. Закінчила філологічний факультет Вільнюського державного університету. Працювала вихователем в школі-інтернаті, службовцем у Відділі безпеки Незалежної Литви, в службі охорони Президента. Автор прозових та поетичних книжок: «Мрій і дій», «Подаруй собі Рай», «Дивися мені в очі, там побачиш душу», «Тобі», «Золото моєї зрілості» та ін. Член Міжнародної літературно-мистецької Академії України та Слов'янської літературно-мистецької Академії (Болгарія), член Національної спілки письменників України. Лауреат Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» (Україна). Пише російською мовою.

ПОЧУТТЯ

Підкралося, грудкою стало
У горлі чи десь у грудях.
До болю серце скувало:
Чи можна вірити людям?
Де міра довіри, межа, ліміт?
Любові літраж – продірявлена бодня.
У нашу добу – почуттів дефіцит!
Мов сад, що не квітне, не родить.

РАЙ ПОСТАНЕ

Стрілою-потягом щосили
Летіла я вперед, у даль,
Палкою іскрою горіла,
У пеклі марила про Рай.

Залізний світ з образ, відчужень,
Розгулля зла, добра застій.
Не час для радощів, – як дружно
Кричали «друзі» мені. – Стей!

Стоп, машино! Шалений біг,
Думки скрегочуть об надії-колії,
Головою гальмую і, далєбі,
Вчорашні принади змінюють колір.

Крик заліза – мов плугом по нервах,
Скло розтрощене, віру знищено...
Розбрелися вовки ненажерливі,
По руїнах надій нишпорять.

Але дзуськи! Для них – мертв'ятина!
Я ж воскресну, і Рай постане!
Чи для щастя людського потрібно багато?
Хай серця наші сповнить любов первозданна!

ЗНОВУ ОСІНЬ

Знову осінь. Сльозинками листя,
Відірвавшись, у безвість летить.
Плаче золотом дуб і вплелися
Туга й холод в березову віть.

Знову серце – в безлистім тремтінні,
І так вогко в діброві-душі...
Не зігрітись промінням осіннім,
Знову зболений крик – на межі.

Знову осінь. І знову надія:
Крига скресне на радість весні...
Буду мріяти – так, як умію.
Знову ночі самотні без снів.

МІСТО ЯНГОЛІВ

Море шумить білопінно.
Босоніж у білім біжу.
Біль мій пташино лине
Ген, за морську межу.

Сіль на вустах, на камені,
Біла, немов сльоза.
Світ замалий хіба мені,
Страх мій прибій злизав.

Білого Сонця святість,
Крила чайні – за ним.
Los Angeles – місто-фатум,
Білих янголів дім.

ТУМАН

Земля і Небо у спільних потоках,
Неначе кохані в цілунку, з'єдналися.
Забувши на мить про святого пророка,
Добро і Зло між собою побралися.

Неба дитя і Землі білий жужіль
Очі засліплюють блиском своїм.
Як часто брехня заповзає в душу,
Базіканням ранячи нас неновим.

Душа по життю – як в імлі споконвічній,
На голому полі, де тьма й глухомань,
Блукає, шукає і никне у відчаї...
Душі треба світло, а не туман.

МИ З НИМ

Зелено світяться мислі,
Сяйво з очей струменить.
Ніби два дерева ми з ним,
Що їх ламали громи.

Вітер залиже нам рани,
Дощ нам розчеше думки.
Пам'ять залишиться рваним
Шрамом... На довгі роки.

Зір спокушається виссю,
Волею обшир манить,
Знову святкуємо ми з ним
Щастя безхмарного мить!

«ВІСТІ З ДІАСПОРИ»

Поміч ТУМ «Просвіті» в Україні

В цей тяжкий для України час, коли відважні воїни України обороняють свої державні кордони на сході від яничарів та Росії, просвітяни присвячують багато часу для виховання підростаючої молоді.

І тому Товариство Української Мови ім. Шевченка в США (ТУМ) старається допомагати просвітянам України в їх дуже важливій праці пересилаючи їм книжки друковані в діаспорі з різних ділянок, кошти на видавничу працю «Просвіти», та на стипендії для здібної молоді, яка буде студіювати україністику.

Під час літа було вислано до Університету «Острозька Академія» 12 пакунків української літератури (665 одиниць) - праці з всесвітньої та української історії, мемуаристики, літератури, світового та українського мистецтва. Ці матеріали будуть використані викладачами та студентами Острозької Академії, а рівнож дослідниками з інших міст, які працюють в Острозькій бібліотеці. Також було переслано 52 альбоми – колекцію поштових марок. В скорому часі планується виставка цих філателістичних матеріалів у музеї Університету.

До «Просвіти» в Рівному ТУМ висилає книжки з різної тематики вже від 1996 року. В жовтні цього року за ініціативи просвітянина Михайла Борейка та голови міського об'єднання «Просвіти» Катерини Сичик, відбулася презентація літератури за категоріями:

НА КОМП'ЮТЕРІ, МОВ НА КЛАРНЕТІ

Як все мило. І дивно трохи.
З кухні мова тече потоком...
В цю хвилину я – в кабінеті.
На комп'ютері, мов на кларнеті.

В кожній літері – щось незвичне,
І життя – як мінімум вічність!
Що не літера – щем і захват
Моє серце спішить показати,

Заливається співом. Граю...
Ноти інший хтось обирає.
Віртуозно танцюють руки,
Візерунки думок – у звуках.

Так народжується словесність –
Ніби грім весни в піднебесі.
То колючі троянди прози,
То поезії ніжні мімоси.

ПЕРЕТРАВЛЮЮ

Перетравлюю:

Залишки їжі, відрізки часу,
уливки думок,
уламки почуттів,
скіпки стосунків

Одкровення через усвідомлення
Засмучення через зречення
Заперечення через прийняття

Я – всеїдна!

Переклад із російської Анни Багряної

– з історичною літературою ознайомив Андрій Живюк, кандидат історичних наук;

– цікавинки шкільництва, мемуаристики, літературознавства представила Лілія Овдійчук, кандидат педагогічних наук;

– про художню літературу розповіла Тетяна Сергіюк, завідувач філологічного відділу Малої академії наук;

– про мистецтво говорила Анжела Халидюк, завідувач відділу мистецтв обласної наукової бібліотеки;

– про музику, літературу душі, розповів Святослав Мельничук.

Презентація матеріалів викликала жваву дискусію серед присутніх викладачів Рівненських ВНЗ, представників шкільних та міських бібліотек, просвітян. Була пропозиція залучити до опрацювання літератури студентів та старшокласників, використовувати книги для підготовки робіт на конкурс-захист дослідницьких робіт МАН.

При цім треба згадати, що з 5-го жовтня, 2015 р., розпочалися курси з вивчення української мови для дітей переселенців зі Сходу України та Криму.

(Інформації про презентацію книг в Рівному подає Галина Коломис, член Ради міського об'єднання «Просвіти»).

проф. Віра Боднарук, голова ТУМ (США)

«УКРАЇНСЬКИЙ ДОНБАС»

Трагедія на Сході України, як сьогодні не без підстав вважається, трапилася через фактичну відсутність національної державної політики в цьому регіоні. Духовність на Донбасі була віддана на поталу ахметових та ефремових. Як не прикро, результатом закономірний: тепер тут не лише війна, тепер тут панують моральні цінності воєнничого люмпена «руського міра».

Подвійно прикро і страшно, бо Донбас був і будемо вірити залишиться українським. З цього номеру ми починаємо серію публікацій під рубрикою «Український Донбас». Її основу складе збірник «Постаті. Нариси про видатних людей Донбасу». Ця книга побачила світ у 2011 році в Донецьку жалюгідним накладом у 1 000 екземплярів. Видання що вкрай важливе для розуміння Донбасу.

Нехай же публікації в «Бористені», бодай, на дрібку сприятимуть розповсюдженню її змісту серед широкого загалу. Однак, з огляду на теперішню днину збірник «Постаті. Нариси про видатних людей Донбасу» потрібно поширити як загальнонаціональне видання. А на загал в державі повинна бути започаткована масштабна освітня і культурологічна програма щодо історії та традицій українського Донбасу.

Редакція

**ПРОКОФ'ЄВ СЕРГІЙ
СЕРГІЙОВИЧ
(23.04.1891-05.03.1953)**

Один з найвидатніших і найбільш виконуваних композиторів ХХ століття, народний артист РРФСР (1947). Лауреат Ленінської (1957 - посмертно) і шести Сталінських премій (1943, 1946 - трічі, 1947, 1951). Почесний професор Московської державної консерваторії імені П. І. Чайковського.

Його талант композитора проявився вже у 5-річному віці, а розкрився вповні - на випусковому іспиті Петербурзької консерваторії, де він блискуче виконав з оркестром свій Перший фортепіанний концерт і отримав почесну премію ім. А.Г.Рубінштейна.

Музична спадщина С. Прокоф'єва величезна - 8 опер, 7 балетів, 7 симфоній, багато камерно-інструментальних творів, а також музика до кінофільмів. Найбільш відомі - балети «Ромео і Джульєтта», «Попелюшка», «Казка про кам'яну квітку»; опери «Любов до трьох апельсинів» та «Війна і мир» (цією оперою, до речі, відкривали знаменитий австралійський оперний театр в Сідней); музика до кінокартин «Олександр Невський» та «Іван Грозний», симфонії (у тому числі уславлені 5-а та 7-а).

Його життя - так само яскраве і непересічне, як і його творчість.

Він - один з небагатьох митців, який наслідив повернутися на оновлену революційними бурями батьківщину і здобув гучне визнання. При цьому він зумів залишитися

бажаним і виконуваним композитором в Європі і Америці. «Я не можу жити у вигнанні, - зізнавався він. - Мої земляки і я носимо землю з собою; звісно, не всю, а зовсім небагато - рівно стільки, скільки спочатку робить лишень трошки боляче, потім все більше, більше й більше, доки не зламає. Я повинен повернутися...»

Найвизначніші твори С. Прокоф'єва, створені в СРСР, балет «Ромео і Джульєтта», опера «Війна і мир», симфонічна казка «Петрик і Вовк», яка пізніше була екранізована Волтом Діснеєм.

Але у 1948 році, коли вийшла сумнозвісна постановка радянського уряду про боротьбу з «антинародним формалізмом» у мистецтві, розпочалося цькування відомих талановитих митців, у тому числі й Сергія Сергійовича Прокоф'єва. І не тільки майже припинили виконувати його музику, але й зламали особисте життя та підірвали здоров'я.

Помер С.С. Прокоф'єв 5 березня 1953 року, в один день зі Сталіним. І через це, на своєму останньому земному шляху до місця поховання він не отримав належної пошани та поваги.

Та час показав істинну цінність цих двох історичних постатей. На вшанування пам'яті Сергія Сергійовича Прокоф'єва відкриваються меморіали, проводяться музичні конкурси і концерти, його ім'я присвоюється навчальним закладам та культурним центрам. Ось деякі приклади.

Перший музей Прокоф'єва було відкрито у 1966 році в музичній школі № 1 його імені в Москві (Токмаков пров., 8). Експозиція представляє життя й творчість композитора, у ній представлені речі, що його оточували, книги й ноты, піаніно, меблі й фотоматеріали родини Прокоф'єва.

Меморіальний музей-квартира С. С. Прокоф'єва відкрита 24 червня 2008 року за адресою Камергерський провулок, б. 6/5. У музеї зібрані нотні та літературні автографи композитора, унікальні фотографії, документи й особисті речі Сергія Прокоф'єва.

До 100-літнього ювілею композитора на його батьківщині у с.Красне на Донеччині відкрито Меморіальний музей С. С. Прокоф'єва.

У 1991 році, який на відзначення 100-річчя з дня народження нашого великого земляка був оголошений ЮНЕСКО «Роком Прокоф'єва», з 12 по 18 квітня в Донецьку вперше

відбувся всеукраїнський огляд-конкурс, який отримав свою власну назву - «Конкурс молодих піаністів на батьківщині Сергія Прокоф'єва». У цей же рік поштою СРСР була випущена поштова марка.

Щороку в Санкт-Петербурзі для професійних виконавців проводиться Міжнародний конкурс імені Сергія Сергійовича Прокоф'єва за трьома спеціальностями: композиція, симфонічне диригування і фортепіано.

Ім'я С. С. Прокоф'єва носить музична академія у Донецьку, концертний зал обласної філармонії та симфонічний оркестр.

На ознаменування 120-літнього ювілею видатного композитора 2011-й рік оголошено в Донецькій області «Роком Прокоф'єва». 22 квітня на його батьківщині у с. Красне (колишня Сонцовка) Красноармійського району пройшли урочистості, у цьому ж місяці був проведений традиційний конкурс юних піаністів на батьківщині С. Прокоф'єва. Протягом року Донецька музична академія, Донецька обласна філармонія та Донецький національний академічний театр опери та балету проводили різні заходи, присвячені С. Прокоф'єву та виконували його твори.

25 листопада 2011 р. Донецька обласна рада дала відношення міжнародному аеропорту «Донецьк» ім'я композитора.

МУЗЕЙ С. ПРОКОФ'ЄВА У СЕЛІ КРАСНЕ

Музей С. С. Прокоф'єва відкритий у 1991 році у селі Красне Красноармійського району, де народився видатний композитор, піаніст і диригент ХХ століття, на честь його 100-літнього ювілею.

Але до цього, ще у 1959р., сільська рада та керівництво місцевого колгоспу ім. Свердлова виділили в сільському клубі куточок, де музиканти Донецької обласної філармонії (а саме їм належить честь відкриття Красного як батьківщини композитора) збирали перші експонати майбутнього музею: платівки, ноты, книги про творчість Прокоф'єва, його портрети.

Садиба власника не збережена. Музей розташували в колишньому приміщенні школи стилю модерн (сецесія), де викладачем працювала мати музиканта, Марія Григорівна Прокоф'єва. На подвір'ї встановлено монумент уславленому

композиторові. Окрім колишньої школи, в селі збереглася сільська церква, де хрестили майбутнього музиканта та могили його сестер.

Експозиція розташована у трьох залах. Серед експонатів - речі композитора, прижиттєві видання його творів, періодичні видання зі статтями про музиканта, фотодокументи доби, афіші та програмки вистав, театральні костюми. Музей містить матеріали, які розповідають про життя і творчість С. Прокоф'єва. Провідними темами експозиції є дитинство та роки навчання композитора, його концертна і творча діяльність на батьківщині та за кордоном. Окремий зал музею розповідає про зв'язок творчості Прокоф'єва з Україною, про постановки його музичних творів на сценах провідних театрів нової країни, вшанування його пам'яті.

Експозиція інформує також про фестивалі та конкурси, які проводилися на батьківщині композитора у різні роки, в тому числі і щорічний фестиваль «Прокоф'євська весна».

**Ольга Пузик,
директор Меморіального музею
С. Прокоф'єва у с. Красне**

*Інтер'єр 2-го залу музею
С.С. Прокоф'єва, с. Красне*

МІЙ ПРОКОФ'ЄВ

...літній недільний ранок. Мій батько - офіцер, має сьогодні прекрасний настрій і вмикає програва. І я чую музику, яка дивно підходить і для цього ранку, і для літа, і для неділі. Звучить «Класична симфонія» Сергія Прокоф'єва. Дивовижний вибір батька-військового. Найчастіше він ставив тільки 1 концерт П.І.Чайковського.

...мені вже 8 років. Ми з мамою крокуємо до моєї музичної школи на концерт. Гратиме вихованець моєї дорогої Віри Миколаївни, а тепер учень великого Генріха Нейгауза - студент Московської консерваторії Ігор Гусельников. Я тоді вперше почув 2-у сонату для фортепіано. Музика була незвичною, якоюсь колючою, але енергія, воля й ритм заворожували. Я багато разів подумки звертався до цієї музики. Я багато разів грав цей видатний твір, вивчав його зі студентами, але вражений його простотою й досконалістю. Це ж так само дивовижно, як картини раннього П.Пікассо - такий самий енергійний зухвалый кубізм.

...у класі з концертмейстерства в Київській консерваторії готую до

концерту геніальний цикл «П'ять віршів Анни Ахматової» написаний С.Прокоф'євим через два роки після Другої сонати. Тонка, вишукана музика, вражаюче поєднання слова й звуку. Одночасно готую величаву арію Кутузова з опери «Війна і мир». Знову, але зовсім інша краса й простота.

...у житті Генія траплялись містичні збіги. С.Прокоф'єв помер в один день зі Сталіним. Тому смерть майстра відійшла на «п'ятий план». Усім було не до нього. Але час все розставив по своїх місцях.

... У селі Красному дивом вціліло два будинки, які міг бачити Серьожа

Прокоф'єв. Це храм, де його хрестили і поряд з яким поховали його сестер, що померли в дитинстві, вціліла й школа, яку побудував його батько і в якій викладала його мама.

... На Донбасі іменем Прокоф'єва названа музична академія, а дуже скоро відкриється новий аеропорт імені нашого земляка- композитора.

**В'ячеслав Бойков,
Заслужений артист України,
доцент, завідувач кафе-
дри спеціального фортепіано
Донецької державної музичної
академії ім. С.С. Прокоф'єва**

СЕРГІЙ ПРОКОФ'ЄВ: «МОЯ СПРАВЖНЯ БАТЬКІВЩИНА - УКРАЇНА»

Я переконаний, що композитор, як і поет, скульптор, живописець, покликаний служити людині і народу.

Сергій Прокоф'єв

Земля Донбасу породила багатьох талановитих поетів, співаків, художників, літераторів. 2011 рік у музичному світі проходить під знаком 120-річного ювілею геніального композитора, диригента та піаніста, нашого земляка, сина української землі Сергія Прокоф'єва. В Німеччині, Англії, Італії, Австрії, багатьох інших країнах світу музику Сергія Прокоф'єва, його опери та балети, зокрема такі шедеври, як «Ромео і Джульєтта» та «Попелюшка», знає кожна дитина, але мало кому відомо, що композитор родом з України, з Донеччини.

Сергій Прокоф'єв народився в селі Красному, Красноармійського району Донецької області (раніше село Сонцовка, Катеринославської губернії) 11 (23) квітня 1891року. Батько майбутнього композитора Сергій Олексійович був управителем маєтку поміщика Сонцова. Вихованням сина (заняття музикою, іноземними мовами) займалась мати, Марія Григорівна, яка викладала в місцевій церковно-приходській школі (нині музей Прокоф'єва). Талант хлопчика проявився в ранньому дитинстві: не було й дня, щоб він не підходив до роля й не намагався імпровізувати. Вже п'ятирічним Сергійович писав невеликі музичні твори: вальси, рондо, пісенки, зокрема й «Індійський галоп» - першу п'єсу для фортепіано.

Найперші уроки композиції Сергій Прокоф'єв дістав у Р. Глієра, а 1904 року в тринадцятирічному віці вступив до Петербурзької консерваторії, де його вчителями були М. Римський-Корсаков, Я. Вітолс, А. Лядов, Г. Єсіпова та інші видатні педагоги. Під час випускного іспиту 1914 року Прокоф'єв вразив присутніх, блискуче виконавши свій Перший концерт для фортепіано, за що був нагороджений премією А. Рубінштейна. Молодий композитор уважно вивчає світову спадщину, жадібно вбирає нові віяння в музиці й наполегливо шукає свій власний шлях у мистецтві.

Виступаючи як піаніст, Сергій Прокоф'єв часто включав до своїх програм концертів власні твори, які зазвичай викликали неординарну реакцію слухачів. Важко повірити, що про музику молодого Прокоф'єва на початку ХХ століття писали як «про ритмічний набір звуків». «Та від такої музики з глузду з'їдеш, що це, над нами знуцаються, чи що?» - вигукнула роздратована публіка, покидаючи зал під час Концерту №2 для фортепіано з оркестром у 1913 році. Багатьма роками пізніше видатний французький композитор, піаніст і критик Франсис Пуленк згадував: «Гра Прокоф'єва! Рука впритул до клавіатури, незвичайно сильно, тверда кисть, дивне стаккато. Він дуже рідко використовував удар зверху, він був не з тих піаністів, які нібито кидаються з п'ятого поверху, щоб видобути звук. У нього була рука міцна й пластична, як сталь, яка давала йому можливість при грі «від клавіатури» досягати звучності рідкісної сили й наповненості, і, крім того ... темп він не змінював ніколи».

1918 року молодий амбітний композитор Сергій Прокоф'єв виїхав до США,

звідки почав активно гастрювати різними країнами - Францією, Німеччиною, Англією, Італією, Іспанією, - намагаючись завоювати світову славу. В Америці була закінчена комічна опера «Любов до трьох апельсинів» (1919 р.) за К. Гоцці, яку через два роки успішно поставив Чиказький театр, та Третій фортепіанний концерт. 1922 року композитор переселяється до Німеччини, а за рік - до Франції й оселяється в Парижі, який того часу був «меккою» для світових митців (поетів, живописців, музикантів), де й прожив наступне десятиліття, гастрюючи як піаніст і диригент країнами Європи й Америки.

Поступово ім'я Прокоф'єва долучається до знаменитих імен західного творчого світу. Молодий композитор спілкується з талановитими художниками Пабло Пікассо, Анрі Матіссом, актором Чарлі Чапліном, композитором-новатором Сергієм Рахманіновим, диригентами Морісом Равелем, Леопольдом Стоковським, Сергієм Кусевицьким, Артуро Тосканіні, співпрацює із Сергієм Дягілевім, який відкрив сезон 1921 року прем'єрою балету «Казка про блазня», що пройшов з неймовірним успіхом. Цікаво, що програму спектаклю прикрашав портрет Прокоф'єва, написаний Анрі Матіссом, а декорації, костюми та постановка належали російському художникові-авангардисту Михайлові Ларіонову. Пізніше зі славнозвісним імпресаріо були поставлені й інші балети.

Перебуваючи в Парижі, Прокоф'єв тісно співпрацює з «Російським балетом» Сергія Дягілева, який поставив, окрім «Казки про блазня», його балети «Сталевий скок» (1925), «Блудний син» (1928). У цей період також були створені музичні твори: експресивна драма «Вогнений ангел» за В. Брюсовим (1927); балет «На Дніпрі», спеціально написаний для Гранд-Опера (1930) на замовлення Сержа Лифаря, ще одного нашого видатного земляка (народився в Києві), геніального танцівника, який тоді якраз перебував на посаді головного балетмейстера. Він ризикнув поставити балет про недавнє минуле своєї батьківщини, присвятивши його пам'яті Сергія Дягілева. Лифар замовив музику Сергієві Прокоф'єву, в балеті якого «Сталевий скок» брав участь 1927 року. Також у цей час були написані грандіозні Друга, Третя і Четверта симфонії; Четвертий і П'ятий фортепіанні концерти.

На початку 1927 та наприкінці 1929 року Сергій Прокоф'єв триумфально виступає в Радянському Союзі: Москва, Ленінград, Харків, Київ, Одеса - і скрізь теплі зустрічі та цілковите визнання. «Приєм, який надала мені Москва, був винятковий... Прийом у Ленінграді виявився навіть більш гарячим, ніж у Москві», - писав композитор пізніше в автобіографії. Очевидно, окрилений цим успіхом та відчуваючи постійну ностальгію й спад творчої енергії, в кінці 1932 року Прокоф'єв приймає кардинальне рішення - повернутись на Батьківщину. (Мистецтвознавці досі сперечаються щодо справжніх причин цього рішення.)

З 1933-го протягом кількох років Сергій Прокоф'єв веде заняття з композиції в Школі вищої майстерності при Московській консерваторії. Відтак, у творчості композитора настає період розквіту. Вона збагачується новими значними темами й ідеями високого гуманістичного звучання. Сповнений потужної енергетики та динамічності балет «Ромео і Джульєтта», що його Маєстро написав у 1935-36 роках, став видатним досягненням світового мистецтва. В ньому композитор створив образи достовірно шекспірівської глибини та реалістичної сили: романтична й водночас трагічна пара закоханих, яка протягом століть хвилює уми й душі молодих і старших, яка є прикладом вірності, відданості й чистоти, історія яких вселяє віру в непереможне Кохання.

«Ромео і Джульєтта» сьогодні виглядає настільки

гармонійною, досконалою, що просто важко повірити, що в 1935 році музика Сергія Прокоф'єва була визнана «не-танцювальною, несценічною, немислимою для театру». Від балету один за одним відмовились Ленінградський театр імені Кірова, Московський Большой театр, Ленінградське хореографічне училище... І тільки в 1938 році партитурою зацікавились в оперному театрі чеського міста Брно, де згодом і відбулась прем'єра. Відтоді балет «Ромео і Джульєтта» триумфально «крокує» сценами світу, прославляючи нашого геніального земляка.

До речі, побутує хибна думка, що творчість Сергія Прокоф'єва ніяк не пов'язана з Україною. Насправді це не так. Українська тема розкривається в «Скіфській сюїті», «На Дніпрі», опері «Семен Котко», яка, на жаль, рідко звучить в українських театрах. В анонсі нового балетного твору «На Дніпрі» Серж Лифар писав, що спектакль «... передає атмосферу безкрайніх степів, широких живих барв і особливого ліризму, властивого тільки нашому народу». В ньому постановник і автор лібрето намагався показати характерні риси, притаманні жителям України: «Усе тут - народний танець, сум, сварка, любов - усе відбувається й змінюється зі швидкістю розгортання фільму». Але, на жаль, через непорозуміння між композитором Сергієм Прокоф'євим та автором лібрето Сержем Лифарем визначним явищем балетного мистецтва «На Дніпрі» не став.

А взагалі джерела романтизму, ліричності, епічності, душевної казковості, образів, овіяних маревом таємничості, а разом з тим експресії прокоф'євської музики - в українських народних піснях, легендах, казках, неосяжності донецького степу, чарівності навколишньої природи, які композитор увібрав з дитинства в мальовничому селі на Донеччині. За словами автора новітньої біографії Прокоф'єва Ігоря Вишневецького, опублікованої видавництвом «Молода гвардія» в серії «Жизнь замечательных людей» (2009), «своєю істинною Батьківщиною він вважав Україну».

У передвоєнні роки Прокоф'єв з інтересом і захопленням працює для драматичного театру і кіно в співдружності з талановитими режисерами: В. Мейєрхольдом, А. Таїровим, С. Ейзенштейном. Композитор високо цінував режисерський талант Ейзенштейна, а режисера, своєю чергою, вражало вміння Прокоф'єва відчутти та вхопити саму суть сценічної ситуації й тонко відобразити її за допомогою нот. Музика до кінофільму «Олександр Невський» Ейзенштейна стала однією з етапних робіт у творчості композитора й послужила основою для однойменної кантати.

Згодом була написана музика до історичного кінофільму С. Ейзенштейна «Іван Грозний» (1942 р.).

Кінець 30 - початок 40-х років відзначаються новим творчим злетом у діяльності композитора. Він майже одночасно працює над цілою низкою творів: сонатою для скрипки та фортепіано; трьома сонатами для фортепіано (6-а, 7-а, 8-а); лірико-комічною оперою «Заручини в монастирі» за п'єсою Р. Шерідана «Гувернантка»; балетом «Попелюшка» (Державна премія СРСР, 1946 р.). Цілеспрямована робота над цими творами була перервана Другою світовою війною. Сергій Прокоф'єв з родиною евакуюється спочатку до Нальчика, а далі - в Тбілісі. І хоч його хвилюють невтішні вісті з фронту, та все ж композитор наполегливо й натхненно працює, і результатом цього стала лірико-психологічна та героїчна опера «Війна і мир» за романом Л. Толстого (1941-52 роки) - одне з визначних досягнень у творчості Прокоф'єва, яке сьогодні є яскравою складовою скарбниці світового оперного мистецтва. Тема війни відображена також в інших творах того часу:

в Сьомій сонаті для фортепіано (1939-42 рр.; Державна премія СРСР, 1943 р.), П'ятій і Шостій симфоніях (1944, 1945-47 рр.).

Один з найпродуктивніших композиторів Сергій Прокоф'єв, напружена творча діяльність якого тривала протягом 40 років, геніально проявив себе майже у всіх жанрах. Він зробив неоціненний внесок у розвиток українського, російського та світового мистецтва, залишивши величезну творчу спадщину - 8 опер; 7 балетів; 7 симфоній; 9 фортепіанних сонат; 5 фортепіанних концертів (з них Четвертий - для однієї лівої руки); 2 скрипових, 2 віолончельних концерти (Другий - Симфонічний концерт); 6 кантат; ораторію; 2 вокально-симфонічні сюїти; фортепіанні п'єси; п'єси для оркестру: «Ода на закінчення війни», «Російська увертюра», «Симфонічна пісня», два «Пушкінських вальси»; камерні твори...

Музику Сергія Прокоф'єва, сповнену глибини й драматизму, в симфонічному жанрі можна порівняти з творчістю таких велетнів, як Густав Малер, Антон Брукнер, Дмитро Шостакович, в оперному - з Модестом Мусоргським, Джакомо Пуччіні, Йоганном Штраусом, Ріхардом Вагнером - вершинами в оперній драматургії. В масштабах музичного всесвіту музика Прокоф'єва - це окрема галактика, що висвічує й захоплює нас своїм неповторним сяйвом, вражає оригінальністю музичної мови, яскравою театральністю, - розповідає головний диригент Донецького національного академічного театру опери та балету імені А. Солов'яненка Василь Василенко. - Продовжуючи традиції великого Мусоргського, Прокоф'єв відкрив світові свою систему музичних координат, де в органічному зв'язку поєднані слово та музична інтонація.

«ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ»

КРИШТАЛЬНООКА ЗИМА

Прийшла зима кришталюока,
Прозора, біла, срібнобока.
Привезла снігу повні ноші,

І дні зробила найкоротші.
Кришталь над річкою створила,
Ще й різьбою притрусила.
Тому і спиться, сном глибоким,
Річку, у зимоньки під боком.

БІЛИЙ СПОМИН

Білим снігом, білим снігом
Стежку замело.
Всі поля, ліси і гори,
Річку і село.

То не біла поволока,
Білий-білий сніг.
Відчинила навстіж двері -
Замело поріг.

Біла хата, білий комин,
Навіть білий тин.
І тривожить душу сміло
Джерело з глибин.

В'ється потік по долині -
Срібний блиск води.
То його заворожили
Сніжні береги.

Білим снігом, срібним дивом
Світиться зоря.

Аж до місяця торкає
Дим із димаря.

РІЗДВО

Найкраще свято
прийде до уселі.
Найкращий День
настане на Землі.

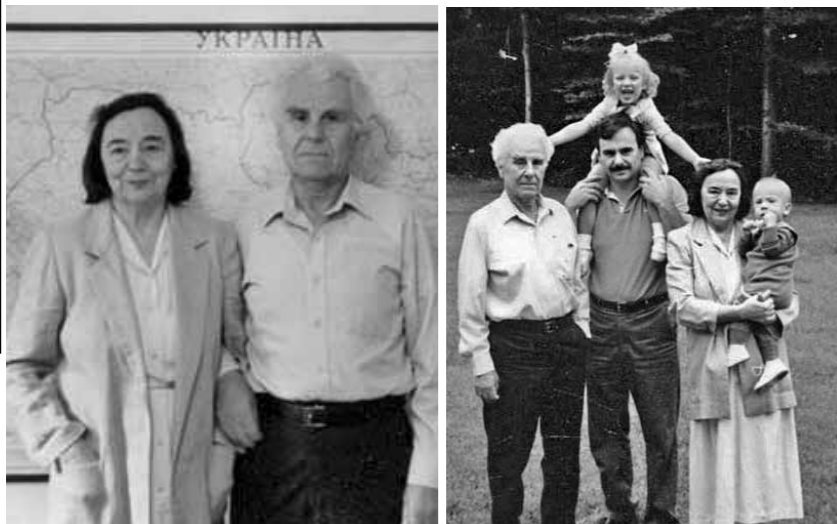
«Христос Рождається!» -
вітатимем родину.
«Славім Рожденого!» -
почуємо одвіт.

СВІТЛАНА ЄРЕМЕНКО,
письменниця, член Національної
спілки журналістів України

В ту хвилю Всесвіт
щастям заясніє.
Вогнями радості
мов оживе Земля.

Бог Народився!
Так давно чекаємо
щоб оселився, також,
в людських серцях.

Оксана Маковець,
(Сіффорд, США)

На жаль, час не вблаганий. Люди природно відходять, де б вони не жили. Довгі літа читачами «Бористену» на землі Вашингтону були Василь та Пелагія Рудь з штату Нью-Джерсі. І ось три роки як не стало добродія Василя, а у вересні цього року упокоїлася Пелагія Іванівна. Смерть це завжди трагедія. Навіть якщо люди, так як ось подружжя Рудь, чимало пожили на цьому світі. Але у данному випадку ми ще усвідомлюємо, що їх відхід у вічність це ще одна втрата для Української Америки, котру такі як вони створили і виплекали. І яка щоденно міліє із кожної смертю її будівничих. А майбутня доля якої викликає неспокій попри, так звану, «четверту хвилю» еміграції.

Біль втрати найрідніших з людей бабуні, дідуся, батька і матері найперше струменіє у дописі «Лицарі українського етносу» сина Василя та Пелагії Рудь Віктора. Успішного американського правника з українською душею. Однак, не лише цим важливий допис. Він у значній мірі через долю конкретних людей відзеркалює долю цілого народу. У ньому подих правдивої, а не академічної історії.

Редакція.

ЛИЦАРІ УКРАЇНСЬКОГО ЕТНОСУ

23-го вересня цього року відійшла у вічність наша найдорожча Мама та бабуся – Сидоволоса Пелагія Іванівна, народжена в Харкові, 27 березня 1917 року, околиця Григорівка. Мій Тато, наш дідусь, Рудь Василь Сидорович, народжений на Полтавщині с. Нехвороща, в квітні 1916 року. Упокоївся 2 травня 2012 року.

Той хто знає, дійсно знає, історію нашого розтерзаного народу з тих років та по теперішній день, добре може собі уявити що пережито було батьками. Але коли додати що їх доля закинула під час Другої світової війни далеко за Батьківщину та еwentуально в Америку, то майже неможливо стисло описати, яке було їхнє життя. Переживши Сталіна, Гітлера та й ще загни американських та англійських військ, котрі по війні розшукували по Європі радянських біженців щоб примусово їх повернути до сталінського пекла, Мамі та Татові Божою ласкою вдалося опинитися в Америці. Сотні тисяч нашого народу покинули рідну землю, родину, щоб врятувати власне життя та свій український етнос, беручи зі собою тільки надію та молитву. Тікали всі хто зміг. Не було місця, ні в голові ні в душі, думати про якісь там заробітки. Але куди тікати? До кого? Де? Єдиний дороговказ це захід сонця.

Приїхавши в Америку в 1950 (3 тижні щоб ледве перепливати буремний океан), не знаючі мови, не маючи нікого й нічого, усвідомлюючи що яка небудь спроба нав'язати контакт з рідною в Україні доведе рідних до лиха, батьки опинилися немов риба на березі, а то й на місяці. Поступово, з дня в день, давали собі раду, власними руками, головою. Мама, двістівідсотково віданна родині, глибоко віруюча та незломна патріотка. Згадувала немов святих

свою власну маму, мою бабусю Параску, свого тата та мого дідуся Івана, улюбленого свого брата Никифора, сестру Марію. Розповідала навіть своїми яскравими очима про своє дитинство на Григорівці, про рідну церкву Св. Миколая, особливо про святкування Великодня доки не було забронено. Добре пам'ятаю коли, ще малим, ходили до церкви та як Мама сльозами умита молилася за них та за Україну. Задумувався – яке ж то діявольське лихо закувало Україну, та довело до такого стану що навіть тим яким вдалося вирватись з того пекла могли це зробити тільки жертвуючи усім?

Минають роки. Батьки старіють, хворіють. Пережите переслідування, гоніння, лишає наслідки які щодня виривають та доганяють своїх жертв. Тільки що й тримало батьків на ногах, це мрія про звільнення України, не тільки від Москви, але й від власних яничарів, котрі душу продавали за копійку. Рік перед проголошенням незалежності, їду в Україну розшукати рідну. Чи якимось чудом хтось вижив? Розшукав батькових сестер, далі проживаючи на Полтавщині. А тоді до Харкова. В неділю, наблизився до якоїсь церкви недалеко Григорівки, бачу вже після Служби Божої люди розходяться. Натрапивши на стареньку бабусю, розпитую чи не знає вона таку то родину з околиці. Старенька, оком мене виміривши, баче я не тутешній, але після дальшого мого вяснення, відповідає що знає. Живими залишилися тільки Мамина сестра, Марія, та її донька, моя двоюрідна сестра, Люда.

Розшукавши подану адресу, застукав у ворота. Виходе жінка, блондинка, з яскравими блакитними очима. Вона на мене дивиться, не знає хто й що. А я тільки глянув, та зразу впізнав Мамину племінницю, Людмилу. Мама не раз розповідала як ховалася вона з Людмилою в погрібі від німців, та які в дівчинки були чудові очі. Моя поява була немов грім серед сонячного неба. Неякої чутки про Маму вони не мали вже понад 46 років. Зайшли в хату де лежала хвора моя тьотя Марія. Бачу риси Мамині. І от, після плачу та вітання, являється що Людмила в попередній четвер приснився сон. Рідна хата Мамина засипана снігом, а з під снігу вириває якийсь молодий чоловік з вусами (а я й тоді і мав вуса). Пішла Люда розпитувати по сусідах що ж це могло б означати. Кажуть, буде якась добра новина. Яка ж? Ніхто не знає. Та й не все. День перед тим відправили за Маму панахиду в церкві, переконані вже роками що Мама десь загинула під час війни. Аж раптом я являюся та повідомляю що Мама жива, в Америці.

Вертаючись до Києва, мій знайомий, Сашко, який їздив зі мною в Полтаву та Харків, розповів що де б він не був між українцями розсіяними Радянським Союзом, часто на очах бачив, сам чув, про подібні сни та передчуття або іншу подібну дивину. Де пережили наші люди найбільші страхіння, казав він, от там і почуєш про схоже чудо.

Мама й Тато нібито самі звичайні люди. Але ні. Смерть Мами це кінець епохи яка породила лицарів українського етносу. А ми що? Хто ми? Для чого ходимо по цій землі? Який наш вибір? Де Україна в наших серцях? В ділах?

Мама й Тато поховані обоє на цвинтрі Української Православної Церкви Св. Андрія в штаті Нью Джерсі. Цвинтар сам заснований покійним Патріархом Мстиславом, інтронізація якого відбулася якраз в осени 1990 коли я вперше відвідав Україну. Мстислав сам був племінником славного героя Симона Петлюри з Полтавщини. Тому що москвичина зруйнувала цвинтарі в Україні, то Мстислав вважав святим обов'язком заснувати український цвинтар в далекій Америці.

Віктор Рудь, з родиною (Нью-Джерсі, США)

На фото: «краса вірності» так можна було назвати родинне життя Василя та Пелагії Рудь; щасливі дідусь і бабуся разом з онуками та сином Віктором.

Кращі страви української кухні

Курка, запечена з ЛИМОНОМ

- курка - 1,8-2 кг,
- лимон (великий) - 1 шт.,
- прошутто (або пармська шинка) - 8 шматочків,
- часник - 3-4 зубці,
- вершкове масло (розм'якшене) - 100 г,
- чебрець - 0,5-1 ст. ложка,
- морська сіль і чорний мелений перець за смаком.

Вимиту і обсушену курку зсередини і зовні натріть перцем і сіллю. Пальцями обережно підніміть шкіру на грудці у курки, так, щоб утворилася «кишеня».

За допомогою овочечистки зніміть шкірку з лимона. Дрібно поріжте лимонну цедру. Дрібно наріжте прошутто. Змішайте цедру, прошутто, подрібнений часник, чебрець і вершкове масло. З 2/3 маси, що вийшла зліпіть грудку і розподіліть її в «кишені» на грудці у курки. Помасажуйте це місце, щоб масло рівномірно розподілилося по всій поверхні м'яса під шкірою. На стегнах курки зробіть надрізи і вкладіть туди залишки масла.

Розріжте навпіл очищений лимон і покладіть усередину курки. Зв'яжіть ніжки, крильця підігніть під тушку. Поставте курку в нагріту до 200 °C духовку на 1 годину 15 хвилин.

Салат "Зимова казка"

- пекінська капуста - 7 листочків,
- мандарини (кисло-солодкі) - 2 шт.,
- шинка (нежирна) - 150 г,
- сир - 60 г,
- консервована кукурудза - 50 г,
- сметана - 2 ст. ложки,
- майонез - 1 ст. ложка,
- сіль і чорний мелений перець за смаком,
- зелень для оздоблення.

Шинку та капусту поріжте соломкою. Мандарини очистіть, кожну часточку поріжте на 2-3 частини. Додайте кукурудзу. Посоліть, поперчіть. Додайте сир, третий на крупній тертці, перемішайте.

Для заправки змішайте сметану і майонез.

Заправте салат заправкою і викладіть в салатницю або креманки. Прикрасьте зеленню.

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> • ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<ul style="list-style-type: none"> • ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК: В Україну: 3-5 робочих днів В Москву: 5-7 робочих днів
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesudio.com

Агрокорпорація СТЕПОВА – одна з найбільших і провідних корпорацій, яка займається повним циклом виробництва насіння. Місія корпорації полягає у наданні покупцю насіння кращої якості, яке відповідає найвищим європейським стандартам.

На сьогоднішній день «Степова» налічує понад 13 000 га землі, розташованої в східній частині України.

Компанія має сучасний логістичний центр, що забезпечує швидкість і зручність у своєчасному отриманні готового рішення з відвантаження насіннєвого матеріалу для наших клієнтів.

Україна, м. Дніпропетровськ,
вул. Калинова, 3

телефон: +38 (0562) 399-101

факс: +38 (056) 370-47-31

телефон: +38 (095) 794-79-38

E-mail: td.stepova@gmail.com

Державне агентство
лісових ресурсів України
<http://dklg.kmu.gov.ua>

Акція
**Майбутнє
лїсу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції – посади своє дерево!